

**Părintele Pantelimon de la
Turnu despre Părintele
Arsenie Boca și Misiunea
României
la Cea De-a Doua Venire a
Lui Iisus**

**Părintele Pantelimon de la Turnu despre
Părintele Arsenie Boca și Misiunea României la
Cea De-a Doua Venire a Lui Iisus**

**O carte interviu cu Părintele Pantelimon
de la Mănăstirea Turnu – Prahova
realizat de Daniela Georgescu**

Părintele Pantelimon de la Turnu ne cheamă să priveghem și să ne pocăim.

Ucenicul Părintelui Arsenie Boca ne vorbește și despre canonizarea Părintelui Arsenie Boca și despre campania de denigrare a acestuia.

“Această carte se scrie cu binecuvântarea Cerului pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra țării noastre și Care cere să aducem mulțumire Lui Iisus pentru patimile suferite de El, de la Naștere până la Judecată”

Părintele Pantelimon

Cuvânt înainte de Pr. Profesor Nicolae Popescu
Publicată cu binecuvântarea Părintelui – călugăr Pantelimon Munteanu și a
Părintelui Profesor Nicolae Popescu – duhovnic
Sfetnic: Pr. Profesor Nicolae Popescu, duhovnic

Dedic această carte familiei mele – poporul român

*“Credeți oare că acești galileeni au fost ei mai păcătoși decât toți galileenii, fiindcă au suferit acestea?
Nu!, zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel”.*

(Luca: 13;1)

*“Pedeapsă cum nu a mai fost va veni peste noi, de nu împlinim Cuvântul Lui Dumnezeu cerut României și nu ne întoarcem la El, de nu ne pocăim.
Judecata e aproape, e pe drum!”*

Părintele Pantelimon

Cuvânt Înainte

Cartea de față constituie o cărămidă importantă la uriașul edificiu al Teologiei, al cunoașterii divinității, al mântuirii tuturor oamenilor.

Părintele Pantelimon atinge o vastă problematică a științei despre metafizică, despre lumea nevăzută: Cer, suflet, Taine, lumea sfinților și, implicit, lumea viitoare – pentru noi, nevăzută și ea.

Părintele Pantelimon, colaboratorul sfântului din Ardeal și al tuturor românilor, Arsenie Boca, e demn de crezut în ceea ce spune, pentru că dovedește o credință puternică, o ORTODOXIE neclintită, care face din Părintele Pantelimon, în mod firesc, neforțat “Capul Teologiei”.

Așa stând lucrurile, nu avem cum să nu credem cele spuse de Părinte despre români și menirea României. Ele sunt adevărate.

Mesajul Părintelui Pantelimon de pregătire de către România a Celei De-a Doua Veniri a Lui Iisus, repetat ca un refren, practic, vestește și cheamă la împlinirea Lucrării descoperite Părintelui Arsenie Boca, Părintelui Pantelimon și lui Moș Ilie.

Toată evoluția poporului român, în ciuda scăderilor lui, arată păstrarea Cuvântului lui Dumnezeu și a valorilor creștine după modelul apostolic. Iar Iisus răspunde cu daruri tuturor celor care ascultă Cuvântul Său. De aceea cred și eu, ca și Părintele Pantelimon, că Iisus s-a referit la poporul român atunci când a spus că: „se va lua împărăția de la evrei și se va da neamului care va aduce roade”.

Realitatea confirmă că poporul nostru a adus “roadă”, pentru că cea mai curată credință creștină este ORTODOXIA, și între ortodocși, e constatat, ca cea mai puternică Biserică este Biserica Ortodoxă Română, la rândul ei, imperfectă și ea, dar cea mai puternică prin credință.

E adevărat că Părintele Pantelimon, pentru a scoate în relief unele aspecte neglijate de Biserică și credincioși, pare că mai și exagerează. Doar pare! Critica Bisericii este numai în aparență. Părintele scoate în evidență unele scăderi, amplificându-le din dorința de a fi eliminate. E normal, ca în orice epocă, de-altfel, Biserica, în partea ei umană, să aibă și anumite scăderi legate tocmai de neputința omenescului, în efortul general divino-uman de a ajunge la desăvârșire. De aceea, cartea cheamă și la smerenie. Serios fiind și profund grijuliu pentru neam și țară, Părintele Pantelimon ne cheamă la smerenie pe toți, fără prea multe menajamente. La o așa Lucrare, o așa chemare!

E absolut necesar ca această carte să fie citită de toți românii, pentru a se încredința că Dumnezeu mai are multe Taine, o parte dintre ele fiind descoperite pentru noi prin Părintele Pantelimon. Dumnezeu descoperă tainele și după faptele noastre, iar cei trei buni români au dat dovadă de mare credință prin fapte, și ne cheamă și pe noi să le urmăm, pentru împlinirea acestei Lucrări a neamului nostru.

Am un cuvânt de spus și despre autoarea cărții, Daniela Georgescu, care dovedește că e un jurnalist avizat în problemele în discuție.

Pr. Profesor Nicolae Popescu

Am Văzut Cum Se Schimbă Omul În Lumină

Am bătut la ușă și ne-a deschis un om care radia pace și bucurie. Sentimentul era acela că ne așteaptă și era tare nerăbdător să ne vadă. Era pentru prima dată când îl vedeam. Am mers împreună cu trei prietene și un prieten, care îl știau bine pe Părintele Pantelimon și care m-au ajutat la împlinirea dorinței mele de a ajunge la Turnu pentru a scrie o carte cu Părintele Pantelimon. Voiam să vorbesc cu Sfințenia Sa despre menirea României la Cea De-a Doua Venire a Lui Iisus și despre ceea ce am putea face ca poporul să audă chemarea sa la pocăință. Știam că Părintele Pantelimon acceptă foarte greu să dea interviuri, fusesem avertizată, însă am plecat cu convingerea că Părintele, care vede cu ce gânduri vine cineva la el, va vedea și pornirea mea sinceră de a scrie această carte, din dragoste pentru poporul meu, ca să știe, să nu fie orb. Și a văzut și a înțeles foarte repede și m-a întrebat senin și zâmbind: "Ai aparatele la ține?" Așa a început împreună-lucrarea noastră în slujba poporului român. Apoi, la plecare, după ce mi-a făcut dezlegări și rugăciunile de drum, m-a condus până în fața chiliei și, în timp ce mă pregăteam să plec, mi-a spus să mă opresc. Și-a ridicat mâinile asupra capului meu, a început să spună rugăciuni pe care nu le-am înțeles, pentru că le spunea în șoaptă. Auzeam doar numele sfinților, pe care le rostea mai clar, ca într-o chemare: Sfânta Fecioară Maria, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Ioan Evanghelistul, Sfântul Nicolae, Sfintele Maria Egipteanca și Magdalena, Sfânta Parascheva. Și în timp ce spunea rugăciunile cu mâinile deasupra capului meu, am văzut cum Părintele Pantelimon se transformă în lumină și în jur degaja o pace, o liniște imposibil de descris. Radia lumină pur și simplu, iar eu mă simțeam împăcată cu toate contradicțiile mele și ale lumii și ale universului. Iubeam pur și simplu, fără o destinație a gândului, care devenise atotiubitor, iar trăirea era una de cuprindere universalității concentrate într-un singur punct nedual, doar iubire. O să mă credeți nebună, dar nu contează, pentru că îmi venea să-I sărut tălpile și iarba de sub ele. Nu picioarele, ci tălpile! Era un gând care s-a așezat lin în mintea mea, ca la el acasă. Nu intra în contradicție cu nimic... Apoi, am atins cu mâna lumina din părul Părintelui și era dumnezeiesc de frumoasă și de blândă și de... cum să zic... de fapt e maximum de descriere pe care pot să o fac. Nu îmi reveneam, eram mută de atâta pace, picioarele mele refuzau să mai facă vreun pas. Era atâta de bine în acea stare de atotiubire... Și am să mă opresc aici, ca să nu o stric cu descrieri care nu pot fi cuprinse în cuvinte. Așa s-a scris prima pagină a acestei împreună-lucrări cu Părintele Pantelimon.

Daniela Georgescu

Partea I

**Misiunea României de Pregătire
A Celei De-a Doua Veniri
A Lui Iisus**

DESPRE ROLUL BISERICII ÎN PREGĂTIREA POPORULUI, CA PARTE LA LUCRAREA DE PREGĂTIRE A CELEI DE-A DOUA VENIRI A LUI IISUS

“Semnul crucii e semn că Ziua e aproape!”

Părintele Pantelimon: Dumnezeu a cercetat țara noastră, Dacă vreți și voi să știți, și a vrut să ne scape chiar de la început de Anticrist. De când a intrat Comunismul, a revărsat Dumnezeu mai mult har peste țara noastră, să ne apere. Și a cerut de la noi să nu-L prigonim, așa cum au făcut iudeii, ci să pregătim Venirea a Doua a Sa, pentru Ziua Judecării. Ne-a ales pe noi să pregătim a Doua Sa Venire. A revenit în țara noastră așa cum a fost prorocit la iudei. Așa cum s-a prorocit lui Moș Ilie prin proroci nașterea Lui Iisus, tot așa s-a descoperit și a Doua Venire. Apoi, prorocii mai spun că Iisus va veni și a doua oară, dar unde va veni? Cum a prorocit Isaia că peste 800 de ani se va naște Iisus în Bethleemul Iudeei, tot așa prorocul Ilie, Moș Ilie de la Făgăraș, a prorocit că Dumnezeu a ales ca România să pregătească a Doua Venire a Lui Iisus. E foarte important să împlinim bine această misiune, căci, știi, cum a fost cu Iudeii care l-au răstignit pe Iisus cu prețul sângelui copiilor lor! Ei strigau în fața lui Pilat din Pont că “vrem ca blestemul să cadă asupra noastră și a copiilor nostri”, numai ca Iisus să fie răstignit cât mai repede. Nimic nu mai conta, doar să-L vadă răstignit. Dumnezeu a luat darul de la Iudei și ni l-a dat nouă. S-a dovedit, la noi în țară. Am avut proroc, Moș Ilie, și apostol, Părintele Arsenie Boca, care au prevăzut tot ce urmează să vină.

D.G.: Sfinția Voastră, vorbiți-mi despre Moș Ilie. Ce fel de om era și care a fost misiunea sa legată de împlinirea acestei “Lucrari Sfinte”, cum ați numit-o adesea?

Părintele Pantelimon: Moș Ilie era un om simplu, de la țară. Lui I s-a dat și I s-a descoperit pecetea apocaliptică. Lui i-a descoperit Dumnezeu tot ce urmează să se întâmple. Cu ajutorul lui Moș Ilie s-a făcut un clopot pe care scrie “ Cu noi este Dumnezeu. Înțelegeți oameni și vă plecați!”. Acest clopot a fost construit în memoria celor 14.000 de prunci uciși de Irod, care este primul eveniment important după nașterea lui Hristos. Acest Clopot va răsună așa de tare, că va chema toate neamurile la credință. Al doilea este legat de Sfântul Ioan Botezătorul, care a pregătit Calea Sa, “ cel mai mare om născut din femeie”. El spunea despre Iisus că: “Iată, acesta e Mielul Lui Dumnezeu care a venit să ridice păcatele lumii”. Pentru a marca importanța acestui moment, eu am avut ca sarcină să construiesc o raclă din lemn în care urmează să fie așezat trupul Sfântului Ioan Botezătorul, înainte de a Doua Venire. Al treilea moment este Răstignirea. Adică Crucea. Știe toată lumea că înainte de Judecata vine crucea. Și ea a venit. Semnul crucii e semnul pregătirii, că Ziua e aproape. Pentru a trezi în poporul român greutatea jertfei Mântuitorului și pentru a vedea noi cât de mult de iubește Dumnezeu, Părintelui Arsenie Boca i s-a descoperit de către Mântuitorul crucea apărută pe cerul nostru 15 ani de zile. Pentru a o vedea, trebuia post și rugăciune, viață curată și plăcută Lui Dumnezeu, de aceea nu oricine a putut să vadă crucea. I s-a descoperit apoi că trebuie să construiesc o cruce, placate cu aur, după modelul crucii pe care a văzut-o pe cer imp de 15 ani de zile. Ai văzut crucea făcută după modelul arătat pe cer! Ai văzut ce frumoasă e! Toate acestea le-a pregătit Părintele Arsenie Boca cu Moș Ilie și cu mine pentru că fără fapte, credința e moartă . Și așa cum spuneam, aici la noi se pregătește, aici vine Mântuitorul pentru Judecata lumii.

“Cu asta s-a pornit această Lucrare! Cu sfatul dat de Sfântul Ioan Evanghelistul Lui Moș Ilie... [...] ...și Biserica trebuie să aibă grijă să pregătească poporul pentru Ziua Judecării. [...] Biserica ortodoxă e capul Adevărului.”

Părintele Pantelimon: Asta e misiunea sfântă a Bisericii, de a pregăti poporul în general, și acum, de a recunoaște această Lucrare descoperită de Dumnezeu. E cuvântul Lui și trebuie să-l știe cu ajutorul Bisericii! Neducerea Lucrării la împlinire, a cuvântului lui Dumnezeu privind pregătirea Celei De-a Doua Veniri, atrage asupra poporului mari greutăți și, de aceea, Biserica trebuie să fie foarte atentă.

D.G.: Părinte, povestești-mi despre cum i s-a descoperit lui Moș Ilie – “prorocul sfârșitului de veac” – ceea ce trebuia să facă pentru împlinirea acestei Lucrări?

Părintele Pantelimon: Totul a început când se apropiau rușii spre țară, în 1941 (n.a. după Ultimatumul dat României de Rusia Sovietică pentru cedarea Bucovinei și Basarabiei). Pentru a-l feri de război și chiar pentru a-i salva viața, Dumnezeu i-a dat icoană care să-i arate drumul pe care îl avea de făcut pentru a scăpa. Și Dumnezeu i-a spus: “Pleacă, pleacă!” Atunci Moș Ilie, care era un om bogat, avea moară, și-a luat familia, soția și cei trei copii, a pus în car ce a putut, mai mult făină, și a plecat. A plecat cât a putut de repede, că Mântuitorul îl grăbea: “Pleacă, pleacă! Ia icoana asta în brațe și pleacă repede, vin rușii!” Dacă mai stătea, rușii lui Stalin îl și împușcau. Și a plecat pe jos prin munți și a ajuns tocmai în Oltenia. Acolo s-a ascuns cinci ani de ruși, că l-au căutat după ce au năpădit în țară. A mâncat și iarbă, nu? Ce să ducă într-o traistă cât să mai hrănească trei copii? Poți să-ți închipui, ai familie, cum a fost să mănânce buruieni, el cu cei trei copii..., așa pe drum, fără casă, fără acoperiș! Apoi, după ce a stat ascuns trei ani în Oltenia, a venit din nou Dumnezeu la el și i-a spus ce să facă. Și i-a dat un canon : 33 ani să țină post.

D.G.: Părinte, pe cine reprezenta icoana pe care i-a pus-o în brațe Iisus lui Moș Ilie?

Părintele Pantelimon: Pe Mântuitorul și ea l-a călăuzit peste tot. Ai să vezi până unde l-a dus. Dar să termin cu plecarea din Basarabia și ascunderea în Oltenia. Toți anii aceștia, Moș Ilie a mâncat doar ce ieșea din pământ, fără ulei, o singură dată pe zi, seara. Până în seară, nimica în gură nu a pus. Eu vreau să arăt în ce fel a lucrat Dumnezeu pentru noi. Nu s-a lucrat numai așa, cum o fi! Cineva a plătit cu dureri grele. Să stai tu, să mănânci tu o dată în zi, 33 de ani, doar legume, după ce asfințește soarele?

D.G.: Părinte, postul lui Moș Ilie a făcut parte din “Lucrarea sfântă de pregătire a Celei De-a Doua Veniri” alături de celelalte: Racla, Clopotul, sfintele liturghii, masluri și Crucea, pe care Părintele Arsenie Boca a vazut-o 15 ani pe cerul nostru?

Părintele Pantelimon: Apăi, de aia spun, noi toți trebuie să-I aducem mulțumire lui Iisus pentru toate câte Le-a suferit de la iudei în cei 33 de ani ai săi, pentru tot ce a suferit pentru noi bunul Iisus și pentru că a ales ca neamul românesc să-I pregătească Cea De-a Doua Venire. Vezi, El a ales ca poporul român să-L găzduiască și să-L primească cu toți îngerii, când va coborî în Slava Sa pe tronul de pe care va Judeca lumea. Nu cum l-au primit iudeii! Noi trebuie să facem exact ce ne-a cerut: jertfă de mulțumire! Și pentru asta, Dumnezeu ne-a arătat în felul acesta ce trebuie să facem să-l înfruntăm pe Anticrist. Și totul pleacă de la mulțumirea adusă Lui Iisus, care nu trebuie să înceteze. Drept mulțumire la mulțumirea adusă, Iisus ne-a arătat apoi toate: cum să facem Clopotul, ca jertfă pentru sângele celor 14.000 de copii uciși de Irod. Moș Ilie l-a făcut numai în post și în rugăciune. Și altă misiune a fost ridicarea a trei mănăstiri, una la Bucium, una în Basarabia și la Sâmbăta, cum a cerut Apostolul Petru pe Tabor. Noi trei avem poruncă să ne rugăm să câștigăm Basarabia. Pe mine Moș Ilie m-a trimis la Sinai, în 1956, la doi ani după începerea Lucrării, la Sfânta Ecaterina, unde este o mănăstire cu trei altare, ca model pentru cea care trebuia să o construim la Bucium. Slujbele se făceau după rânduiala de la Ierusalim. La altar, fiecare

slujea separat, fiecare cu vasele lui, și primii slujeau ortodocșii, apoi catolicii și protestanții. Dar, dintre toate, Biserica ortodoxă e capul Adevărului! Și asta se va vedea, dacă se va construi catedrala de la Bucium. Dumnezeu vrea ca lumea să asculte și să vadă cele trei feluri de slujbe ca să poată să facă diferența, pentru a alege potrivit cu voința și dragostea lor pentru Adevăr.

O altă suferință a Lui Iisus, pe care noi trebuie să o scoatem la lumină și să îi aducem mulțumire pentru ea, e tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Dumnezeu ne-a dat nouă sfânta misiune să ne ocupăm de trupul său și să-i facem Raclă. La fel, numai în post și rugăciune! Nimeni în lume nu știe unde este trupul Sfântului Ioan Botezătorul. Tot în chip de mulțumire pe care trebuie să o aducem Mântuitorului pentru răstignirea Sa și ridicarea păcatelor noastre, Dumnezeu ne-a ales pe noi și ne-a ales pe noi și ne-a dat puterea să ținem slujbele și să facem Crucea. Slujbele au fost în sarcina mea. Trebuia să le țin 33 de ani, dar ultimii trei ani și jumătate nu am mai putut sluji. Nu am mai fost lăsat. Liturghia nu se face oricum, ci numai unde e rânduit să fie făcută, dar acolo nu am mai fost lăsat, la Ghighiu. Nu știu, poate altă dată am să-ți spun cum am ajuns să nu mai slujesc. Să nu smintim! Însă, am reușit să facem Racla pentru “cel mai mare proroc și om născut din femeie”. El a arătat Calea, el L-a botezat! Noi am făcut Racla, în semn de mulțumire. Dacă nu făceam Racla, rușii lui Stalin ne cucereau și ne dezbinau. Acum nu mai eram un popor.

D.G.: În legătură cu Racla...

Părintele Pantelimon: Ai fost să o vezi la Hurez, lângă Bucium?

D.G.: Am fost, dar am ajuns prea târziu ca să o pot să o văd. Însă, ce voiam să spun, Sfinția Voastră... Știi că racla a fost făcută din lemn, deși trebuia să fie făcută din argint. Cu ce vă putem ajuta noi acum pentru că Racla să fie îmbrăcată în argint? Îmi dați binecuvântare să strâng argintul necesar pentru această lucrare împreună cu enoriașii de la Biserica “Sfântul Andrei” și “Sfânta Parascheva”? Putem încerca să găsim și alte biserici.

Părintele Pantelimon: Eu mă ocup de asta, eu răspund! Nu puteți strânge argintul. Eu am dat Racla bisericii, la Hurez. De trei ani lupt pentru a obține argint de la Monetăria Statului, pentru că argintul trebuie să fie tot de aceeași calitate. Ca să știți că toate se fac cu durere! Toți cei care s-au opus acestei Lucrări Sfinte, dumnezeiești, începută de prin 1952, au fost pedepsiți. Unii s-au îmbolnăvit de cancer, pe vremea comunismului. Toți au murit! Unii acasă, alții prin spitale. Tare rău s-a supărat Dumnezeu pe ei pentru că s-au lepădat de El! Au intrat printre noi doi reveniți, catolici, care au fost puși în conducerea bisericii din Sibiu. Unui episcop al Sibiului, pentru că a zis că nu are timp să se ocupe de noi, i s-a dus gura într-o parte. El ne-a înfruntat și ne-a spus: “Cât voi fi eu aici, nu veți vedea biserică ortodoxă!” Eu l-am rugat să ne ajute să facem această Lucrare și ne-a răspuns că nu are el timp să se ocupe de noi. Refuzul lui l-a dus la asta. Iar celălalt revenit a fost Ionascu, protopop. Acesta ne-a luat Racla și a îngropat-o în pământ, iar noi nu am știut cinci ani de ea. După ce s-au îmbolnăvit el cu copiii și cu toată familia, ne-a chemat și ne-a dat Racla și am băgat-o din nou în Biserică. Copiii lui nu puteau să mai vorbească! Toți cei care s-au opus Lucrării, și cei ai Bisericii și cei din Securitate, au murit de cancer și boli grele. Asta pentru că L-au mâniat pe Dumnezeu! Apoi, eu am curățat Racla după ce a scos-o din pământ. Și acum trebuie să o facem așa cum ne-a cerut Mărturisitorul, s-o îmbrăcăm în argint. Așa a ajuns Racla din nou în Biserică. Când am construit Racla, argintul era blocat și puteam face pușcărie. Acum e deblocat, dar cei responsabili cu asta nu fac nimic pentru a cumpăra argint de la Monetărie. Noi lucrăm cu dreptate! Cumpărăm argint curat de la stat și apoi plătim și Lucrarea. Dacă Statul nu dă argint curat, atunci cei care trebuie să se ocupe de această vânzare răspund pentru fapta lor. Vezi, toate lucrurile s-au făcut cu înțelepciune și trebuie să se facă și mai departe tot cu înțelepciune. Și, de asta spun, că în aceste condiții, Dumnezeu ar putea să dea o pedeapsă, așa încât să nu ni-l mai dea pe Sfântul Ioan Botezătorul. Să-l ia de la noi și să-l dea altui neam. Iar pedeapsa asta cade de fapt pe popor, că el rămâne fără acest dar minunat.

Poporul e în pierdere! Si..., ce să-ți mai spun, unii ar fi vrut ca să afle unde e trupul lui, ca să-l scoată și să-l facă dispărut. Însă, nu se atinge nimeni de el!

D.G.: Se va mai arăta Sfântul?

Părintele Pantelimon: Trupul Sfântului Ioan Botezătorul se va arăta când se va îndrepta poporul. Acum, însă, e turbure de la răul lăsat de comuniști, care au distrus rădăcina acestui neam, și anume credința, și prin aceasta și morala. Sunt taine! Nu e chiar așa de simplu când se arată, cui se arată! Sunt unii care, dacă ar ști unde e trupul Sfântului Ioan Botezătorul, l-ar scoate. Dar acolo unde e, ei nu-l pot atinge. Nici Biserica noastră, de ar ști, nu ar sta la discuții ca să spună unde e trupul Sfântului Ioan Botezătorul. Numai atunci când îngăduie Dumnezeu, se va arăta. Și va îngădui când se va îndrepta poporul! Însă, până atunci trebuie să continuăm Lucrarea de mulțumire adusă Lui Iisus de Părintele Arsenie Boca și Moș Ilie în numele poporului român, pentru pătimirea Sa pentru noi. Dumnezeu ne-a dat nouă această misiune, acest dar, pentru că iudeii s-au lepădat de El. Iar noi suntem neamul căruia i s-a dat darul luat de la iudei. Spune Iisus: “Voi lua de la voi acest har și-l voi da altui neam care să-mi aducă mulțumire.” Eee, acel neam despre care vorbea Iisus este neamul românesc, iar mulțumirea noastră a început cu cele trei fapte pe care ți le-am spus: Clopotul, Racla, Crucea. La care s-au adăugat Postul Moșului Ilie, Slujbele și Maslurile pe care ar fi trebuit să le țin 33 ani. Iar Biserica are ca sarcină să lumineze poporul pentru Ziua Judecării. Să înțeleagă că Dumnezeu cere de la noi să-I aducem mulțumire pentru tot ce a pătit pe pământ. Și vrea de la noi fapte. Iar faptele făcute până acum de Părintele Arsenie Boca și de Moș Ilie și de mine sunt dovedite în biserică, le punem în fața poporului, pentru Ziua Judecării! Dar întâi punem în fața poporului faptele care au marcat esențial viața Mântuitorului pe pământ și apoi faptele noastre, ca mulțumire pentru jertfa de sânge a pruncilor, a Sfântului Ioan Botezătorul și a Lui Iisus. Iar lepădarea iudeilor de Iisus trebuie reparată. Suferința de atunci a poporului iudeu trebuie alinată. Câtă durere pentru pruncii uciși de Irod!

D.G.: “Glas în Rama..., Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată, pentru că nu mai sunt...”

Părintele Pantelimon: Și Iisus, cât a suferit și Sfânta Fecioară Maria pentru pruncii uciși?! Plângere și tânguire mare a fost în sufletul lor. Pentru aceasta, pentru tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul și pentru răstignirea Sa, noi trebuie să scoatem la lumină toată jertfa Mântuitorului – de la Naștere până la Răstignire. Tot ce a suferit El pe pământul iudeilor, ca să nu se întâmple ce s-a întâmplat la iudei. Apoi, după prunci, a urmat jertfa tot sângheroasă, a Sfântului Ioan Botezătorul, după o viață de post în pustie. El a rămas orfan de mic și a fost crescut de îngeri în pustie, unde s-a hrănit cu miere de albine sălbatice, care era foarte amară, și cu fructe. Toată hrana lui era vegetală. Toată Evanghelia spune că vine Iisus, dar unde, nu spune. Și așa cum s-a prorocit la Nașterea Sa, tot așa, s-a prorocit, prin Moș Ilie, și Venirea Cea De-a Doua. O să tot repet acest adevăr până înțelegem toți. Și tot așa, cum a pregătit Prima Vedere, Sfântul Ioan Botezătorul, o pregătește și pe Cea De-a Doua, ca “cel mai mare om născut din femeie”. Tot el! Și că va fi la noi Ziua Judecării, e limpede, pentru că aici a fost împărțit Sfântul, nu la alt neam! Și toată Lucrarea asta s-a făcut cu post, cu trudă, cu durere.

D.G.: ... cu închisoare, cu exil, cu bătaii și chinuri.

Părintele Pantelimon: Fără cruce, fără durere, nu există mântuire! Iisus ne arată cum trebuie să ducem crucea. Iar ce nu au făcut iudeii, trebuie să facem noi pentru a repara, dar și ca durere produsă poporului iudeu și ca misiune de înaltă mulțumire pe care avem obligația de copii ai lui Dumnezeu să I-o aducem prin faptele noastre și, desigur, tot timpul, prin rugăciune, Tatălui Ceresc. Modelul suferinței l-a urmat și Sfântul Ioan Botezătorul, care a fost prigonit și nu a cârtit, nu a zis că e greu și nu a întreat: “de ce mie, Doamne?” A luat crucea suferinței în Lucrarea sa de pregătire a Căii Domnului. Orfan de mic! Iar despre

nerecunoștința iudeilor, ți-am spus că Dumnezeu le-a luat harul și a zis: “Îl dau altui popor care să-mi aducă mulțumire”. Ți-am spus cum s-a făcut această Lucrare! Acum, când e gata, așteptăm să fie recunoscută. În ce ne privește, noi am prezentat ce a pregătit Dumnezeu pentru Timpul de pe Urmă, iar capii Bisericii trebuie să pregătească poporul nostru pentru Ziua Judecății, care trebuie să aibă loc la noi. Noi am făcut ce trebuia să facem, Clopotul, Racla și toate celelalte. Le-am sfințit pe toate. Toată lumea trebuie să înțeleagă că nu am lucrat noi de capul nostru. Moș Ilie a spus ce aveam de făcut de la Sfântul Ioan Evanghelistul, iar noi am executat, la îndrumarea Părintelui Arsenie Boca, Clopotul și Racla, la cererea Lui Dumnezeu, prin Sfântul Ioan Evanghelistul. Prin Sfântul Ioan Evanghelistul! Ca să se priceapă despre ce fel de Lucrare este vorba! Evanghelistul i-a descoperit lui Moș Ilie totul, împreună cu Sfântul Nicolae. Sfântul Nicolae ne-a susținut cu rugăciune, ca să terminăm Racla de ziua lui. Nu am lucrat o zi- două, ci un an de zile. Și nu-ți mai spun toate piedicile pe care le-am avut! De Bobotează s-a sfințit Clopotul, de Sfântul Nicolae s-a sfințit Racla și în acea zi s-au deschis toate închisorile, în 1962. Când s-a sfințit Crucea, s-au deschis toate granițele. Mare lucrare a fost! Dumnezeiască, pentru Biserică și țara românească. Pe Sfântul Ioan Evanghelistul nu-l poate vedea oricine. El era în Cer, în Duh, nu în trup, și nu-l poți privi, că te arde, dar pe Moș Ilie el l-a îndrumat, lui i-a vorbit.

D.G.: Așa era de curat, că harul Sfântului Ioan Evanghelistul nu-l ardea...!

Părintele Pantelimon: Mulți nu cred tocmai pentru măreția acestei Lucrări, care e greu de priceput cu mintea noastră omenească. Dar eu am fost martor și am văzut cum Moș Ilie a ținut post 33 ani, cu o singură masă pe zi. E greu acest lucru și, în afară de el, nimeni în România nu ar fi putut ține acest post atât de lung și sărăcăcios. Și tu asta trebuie să le spui preoților pe care îi cunoști și prietenilor și tuturor celor pe care îi știi. Cu asta s-a pornit această Lucrare! Cu sfatul dat de Sfântul Ioan Evanghelistul lui Moș Ilie, care a făcut mare ascultare prin fapta postului. Iar eu spun numai ce am văzut și ce am auzit de la Moș Ilie. E greu de crezut din afară, însă dacă te așezi și cercetezi și vezi cum se leagă toată această Lucrare, atunci, încet, încet, te ridici la nivelul dumnezeirii ei. Dar trebuie să vrei să luminezi poporul. Și din această dorință se naște și limpezimea pe care o dă dragostea de neam. De aceea, acum s-ar putea să nu mai vină Iisus, pentru că unii din cei ai Bisericii nu ne-au ascultat și nu au cercetat. Și dacă nu se face ascultare, va veni o pedeapsă foarte mare peste tot poporul. Va veni o pedeapsă cum nu a mai fost! “Cerule și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece”. Adică Iisus vrea să spună că se va împlini Scriptura la toate neamurile. Noi am lucrat după cuvântul Lui Dumnezeu, dar fără Biserică! Pe vremea comuniștilor era de înțeles un refuz al Bisericii, ar fi suferit mulți preoți. Și era și lipsa de curaj, pentru că era foarte greu; puteai să-ți pierzi viața, așa cum și-au pierdut-o mulți în închisori. Moș Ilie nu putea spune nimic Bisericii de atunci despre cum a fost îndrumat de Sfântul Ioan Evanghelistul și de Sfântul Nicolae în legătură cu ceea ce trebuia să scrie pe Clopot. i-a zis Sfântul Ioan Evanghelistul: “Scrie așa: *Cu noi este Dumnezeu! Înțelegeți oameni și vă plecați*”. Însă acum, ce piedici mai sunt? A fost Capul Sfântului Ioan Botezătorul la noi. Doar sunt atâtea acte în arhivele Bisericii. Dacă Biserica nu acceptă aceste adevăruri, nu va mai veni Sfântul Ioan Botezătorul la noi. Dumnezeu îl va da altui popor. Și noi vom rămâne de rușine în Ziua Judecății. Eu le-am spus și le-am arătat. Noi vom răspunde de Ziua Judecății, dacă va fi sau nu la noi, dacă vom face voia Domnului, care ne-a ales pe noi pentru a chema aici toate neamurile la credință. Am să tot spun, până nu voi mai putea!

DESPRE COMUNISM ȘI CĂDEREA LUI

“Efectele Comunismului se simt încă în sânul Bisericii. Tulburarea încă nu i-a trecut. [...] Ștefan cel Mare, Brâncovenii, nu au avut arme, nu au avut nimic... . Și cu toate astea, nu s-au vândut turcilor, nici rușilor. [...] Doar prin fapte de credință ne putem salva! [...] Voi nu vă dați seama, dar, de durere curg lacrimi din pomi, pentru că am avut și am auzit, pentru că ni s-a dat.”

Părintele Pantelimon: Ca să vedeți și voi cum a acționat Comunismul și după căderea lui, cum a stricat mințile! Comunismul a intrat prin minciună! Voi nu înțelegeți prea bine cum a lucrat diavolul, tatăl minciunii! A dus de râpă țara asta, prin minciună, amăgire, a stricat tineretul și familia și căsnicia. Așa lucrează și acum! Însă, Dumnezeu le pregătește comuniștilor o răsturnare de situație ... într-o singură zi! Nu o să le vină să creadă! Așa lucrează Dumnezeu! Rabdă, Rabdă, până într-o zi! Și din acea zi se vor vădi toate: crimele pe care le-au făcut și pe care le ascund de atâția ani, toate gropile commune unde erau aruncați deținuții, care mureau din cauza torturilor de neimaginat, toate hoțiile și minciunile lor, toată luucrarea drăcească dusă împotriva poporului roman.

D.G.: Sfinția Voastră, e departe acea zi?

Părintele Pantelimon: Cam e pe cale! Măi, Dumnezeu tot rabdă!

A avut destulă răbdare cu ei și ei tot nu înțeleg că Dumnezeu e atotputernic. Îi va scoate de pe scenă. Noi ne rugăm să pună Dumnezeu în fruntea țării un om credincios, așezat, mai mult cu fapte. Căci fără fapte, credința e moartă! Acum și familia trebuie să se îndrepte. Noi am spus de atâția ani familiei să aibă grijă de copii, să-i crească în credință. Singura care îi face puternici și le așează mintea acolo unde trebuie: în respect, în morală, în puterea de a munci și a duce gruel întreg la cap, alături de Dumnezeu. Acum umplu spitalele cu tot felul de boli psihice. Nu pot face față greutăților pentru că, din mândrie, se bazează doar pe ei.

Fără Dumnezeu nu se poate. Cazi de nu te mai ridică nimeni. “Fără Mine, nu sunteți nimic!” a spus-o Iisus – ca Om, dar, în același timp, ca Dumnezeu. Poate cei care citesc, vor crede că-i cert. Dar nu! E pentru că îi iubesc și de aceea, îi întreb: Le-ați spus voi copiilor voștri astea? Le-ați explicat importanța spovedaniei, a mărturisirii, a mersului la Sfânta Liturghie, la Sfântul Maslu? E complicat după atâția ani de communism, care a creat iluzia că la materialism se rezumă totul. Cumplită amăgire! Grav este că v-a învățat să închideți ochii a fărădelege, la minciună, la furt, la denigrare. Ce spui de asta?

D.G.: Stăpâneam arta de a scăpa de complicații. Dar, au fost mulți și ca dumneavoastră, care nu au cedat. Să știți că, totuși, societatea, în mare, a conservat valorile prin literatură, prin teatru, prin ce a putut și ea, din instinct de supraviețuire, prin morală până la urmă.

Părintele Pantelimon: Ce îmi spui tu mie? Ești copil, măi! Într-un fel nu e rău! Păstrează-ți sufletul acesta de copil! Dar să știi, Comunismul i-a învățat pe cei mai mulți să țină de scaune, să fie fricoși, ce să mai, a zăpăcit mintea poporului! Toată lumea se temea atunci să aibă atitudine. Preferau așa, o amorțeală, o amăgire care le dădea siguranța locului călduț. Nu exista sacrificiu pentru adevăr! Din păcate, nici acum lucrurile nu s-au schimbat. În continuare, lumea se teme să aibă atitudine, ca să nu fie dată afară de la serviciu. Se fac presiuni politice și acum, și, la fel, ei nu zic nimic. Și asta se întâmplă pentru că nu mai au credință. Nu au convingerea că, indiferent de riscuri, Dumnezeu nu îi părăsește, dacă luptă pentru adevăr, pentru dreptate, pentru a se opune anormalității egoiste. Dimpotrivă, îi iubește și mai mult. Iisus a lepădat tot și a răbdat pentru păcatele noastre moartea pe cruce! Și era Fiul lui Dumnezeu, și parte a sfintei Treimi! Când a venit Iuda împreună cu oamenii lui în grădina Ghetsimani, să-L lege pe Iisus și să-L predea fariseilor, toți cei care îl însoțeau pe Iuda, fără să vrea, fără să-și dea seama, au căzut la pământ în fața lui Iisus. El i-a întrebat: “Pe

cine căutați?” “Pe Iisus Nazarineanu”, răspundeau ei. “Eu sunt. Sculați-vă și lăsați-i pe aceștia”, adică pe apostoli, “să plece, dacă pe mine mă căutați!”, le-a spus Iisus de câteva ori. El s-a dat în mâna lor și voia să-i scape pe apostoli. Acesta este exemplul unei prietenii depline. Te dai prins și îi salvezi pe prieteni. Iar cei care veniseră să-L prindă, de fiecare dată, fără să vrea, cădeau la pământ. Asta pentru că Iisus și-a arătat dumnezeirea și le-a dat de înțeles că oricând putea să-i pedepsească; și, mai rău, că putea să treacă peste ei și să-i distrugă. Cum încercau să se apropie, cum cădeau! Se loveau de puterea Cuvântului, de Iisus. Îi arunca puterea dumnezeirii Lui. Și ei nu au înțeles. Acum revin la credință și la lipsa de atitudine. Amintește-ți de Stefan cel Mare, de Brâncoveni. Ei nu au avut arme, nu au avut nimic! Și cu toate astea, nu s-au vândut turcilor, nici rușilor. Ei au avut ceva mai puternic decât toate armele: credința dreaptă, pentru care Brâncoveanu și toată familia sa au murit. Au preferat să moară, decât să treacă poporul la altă credință. Și a venit după secole Comunismul, cea mai mare rușine pentru acest popor! Până la venirea lui, se respectau sărbătorile creștine, datinile care se bazau pe respectul părinților, al familiei, al comunității!. O frumusețe! Hai să-ți mai spun o întâmplare din vremea Comunismului! Știi că vopseau geamurile de la blocuri? S-a vorbit mult despre asta!

D.G.: Nu, nu am auzit, Sfinția Voastră! Povestiți-mi!

Părintele Pantelimon: Maica Domnului și Mântuitorul se arătau pe la blocuri, pe geamuri. Și comuniștii le vopseau, ca cei de acolo să nu-i mai vadă.

D.G.: Părinte, înțeleg bine? Chipul Lui Iisus și al Maicii Sale, după ce se arătau, rămâneau imprimare pe sticlă, pe geam, de îl vopseau?

Părintele Pantelimon: Da. Și a fost anchetă mare și prigoană atunci. O altă prigoană a fost a icoanelor. Comuniștii au săpat o groapă mare, unde le-au ars. Multe s-au întâmplat, e mult de povestit. În fine, ce vreau să-ti mai spun este că în toate greutățile trebuie să găsești puterea de a te bucura, de a nu cârți. Oricât de greu ar fi, trebuie să știi că Dumnezeu o face din dragoste pentru îndreptarea ta și pentru asta trebuie să te bucuri. Așa trece starea de nemușumire, prin bucurie, care aduce multă pace în suflet. Trebuie să vă bucurați de creația Lui Dumnezeu, pentru că pe toate, cu înțelepciune le-a făcut. Și ești călătoare în această lume și e bine să te bucuri de tot ce a creat Dumnezeu. Creația Lui îți aduce sănătate, ploi, copii, hrană. Dumnezeu are grijă prin toată creația Sa de tine. Și atunci, tu trebuie să te întrebi: eu ce am făcut pentru Dumnezeu, care a avut atâta grijă de mine prin absolut tot ce a creat El?

D.G.: Mai nimic, părinte!

Părintele Pantelimon: Eee, atunci... tu, care ești creată de El, care ți-a pus la dispoziție toată creația Sa, măcar bucură-te, ca semn al mulțumirii pentru grija Sa.

D.G.: Sfinția Voastră, cum putem noi să ne convingem că e atât de importantă această Lucrare?

Părintele Pantelimon: Cu credința voastră! Să dați dovadă de fapte. De fapte de credință, ca români și ca adevărați creștini. Doar prin credință și fapte ne putem salva! Iar ele, trebuie făcute cu dragoste, cu răbdare și cu acceptarea ispitelor și a încercărilor care vin peste noi. Tu trebuie să spui preoților și, prin cartea asta, și poporului, că, dacă nu facem voința Lui Dumnezeu, va lua de la noi Moaștele Sfântului Ioan Botezătorul. Și mai e ceva, cine se opune acestei voințe poate fi șters, ți-am mai spus, dar o mai spun. Toți cei care s-au opus la Sibiu construirii Raclei, sau care s-au atins de aceste lucruri fără credință, cu răutate, s-au îmbolnăvit de cancer. Au pierit în chinuri grele. Și să le transmiți preoților și recomandarea mea: să țină post trei zile, înainte de a sluji Sfânta Liturghie. Să nu se abată de la această dorință a Lui Dumnezeu și să pregătească poporul, să-l îndrepte, pentru a-l primi pe Iisus la a Doua Sa Venire și pentru ca trupul Sfântului Ioan Botezătorul să se arate aici, pe pământul nostru românesc. Căci Dumnezeu ne iubește și de asta ne-a ales! Dacă nu prețuim iubirea Lui, la Judecată ne va spune: “Duce-vă-ți blestemaților, că v-am trimis pe Sfântul Ioan Evanghelistul să se arate aici și pe Sfântul Nicolae, să vă îndrume în această Lucrare și voi nu

ați ascultat.” Voi nu vă dați seama, dar, de durere curg lacrimi din pomi, pentru că am avut și am auzit, pentru că ni s-a dat.

DESPRE CUM APOCALIPSA ȘI PSALTIREA VORBESC DESPRE ACEASTĂ LUCRARE

“Despre <<pietricica albă>> și <<noua Evanghelie>>. [...] Apocalipsa arată cum trebuie pregătită a Doua Venire. [...] Lui Moș Ilie i s-a deslușit, despecetluit, înțelesul ascuns al numelui scris pe pietricică. Iar cel care primise să spună acest nume e Sfântul Ioan Evanghelistul. [...] Crucea arată locul unde va veni Iisus. Și crucea e la noi!”

Părintele Pantelimon: Acum, noi trebuie să completăm cu ceea ce spune Apocalipsa în legătură cu prorocirea Celei De-a Doua Veniri pe teritoriul țării noastre. De ce în România? Acum 2000 de ani Dumnezeu i-a dat Sfântului Ioan Evanghelistul pecetluirea celor ce va să vină. Asta se întâmpla la Constantinopol. Ioan Evanghelistul se plimba și, în spatele lui, a auzit un strigăt, o voce-l chema pe nume. “Cine strigă după mine?”, a întrebat și s-a întors să vadă cine e. Iar în spatele lui a văzut o creație așa de strălucitoare ca Soarele, și, din cauza asta, înfricosătoare, care i-a zis: “Scrie tot ce ai văzut și ce ai auzit! Și pecetluiește!” Deci, “scrie tot ce ai văzut și ce ai auzit! Și pecetluiește, ca să nu știe nimeni! Numai cine a primit”. Această “primire” a dezvăluit-o Dumnezeu aici, unde a vorbit Ioan Botezătorul! Iar Moș Ilie a fost cel care a primit cuvântul Lui Dumnezeu, despre misiunea României. Așa cum s-a descoperit Nașterea Domnului, prin proroci, tot așa, a fost descoperită Lui Moș Ilie Venirea a Doua a Lui Iisus și pe care trebuie să o pregătească poporul roman, așa cum a fost cerută de Dumnezeu de la noi. Și toate cele ce ți le-am spus, cu inscripția de pe Clopot, cu descoperirea felului în care trebuie făcută Racla în care a fost împărțit Sfântul Ioan Botezătorul și în care urmează să fie așezat trupul său înainte de Cea De-a Doua Venire, acestea toate nu le-a știut nimeni. Primul pas al pecetluirii a fost acela ca Moș Ilie să aducă la cunoștință viața Mântuitorului, suferințele îndurate de El pe pământ. Pentru ce a suferit? Pentru pruncii uciși de Irod! Pentru care noi am făcut, așa cum am spus, Clopotul! Apoi, a doua mare suferință a fost tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul – “Îngerul trimis de Dumnezeu să pregătească Calea Domnului”, “cel mai mare bărbat născut din femeie”, cel care a ținut post de când s-a născut și cel care l-a văzut pe Duhul Sfânt pogorându-se peste Iisus, atunci când l-a botezat în Iordan...

D.G.: ...și cel care “a auzit Glas din Cer...”.

Părintele Pantelimon: Da și, stai să iau Evanghelia! Uite, scrie aici în Evanghelie! Scrie și tu, ca să știe poporul cine a fost Ioan!... “Și a mărturisit Ioan, zicând: Am văzut Duhul pogorându-Se ca un porumbel din cer, și a rămas peste El; ci Acela ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: <<Peste Carele vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând peste El, Acesta este care botează cu Duh Sfânt >>. Și eu am văzut, și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu”. (Ioan:I 29-34).

D.G.: Acestui înger-om i s-a tăiat Capul.

Părintele Pantelimon: Da. “Cel mai mare bărbat născut din femeie” – e darul Lui Dumnezeu pentru poporul român! Și mai scrie și din Evanghelia după Matei (11; 7-11), unde Iisus le spunea mulțimilor adunate ca să le vindece despre ce fel de om era Ioan: “Ce ați venit să vedeți în pustie? Au trestie clătinată de vânt?” ...”Atunci, de ce ați ieșit? Să vedeți un proroc? Da, zic vouă, și mai mult decât un proroc. Că el este acela despre care s-a scris: <<Iată,. Eu trimit înaintea feței Tale pe îngerul Meu, care va pregăti calea Ta, înaintea Ta>>. Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femeie unul mai mare decât Ioan Botezătorul. “Și acum este la noi să pregătească și a Doua Sa Venire!

D.G.: În afară de ceea ce scrie în Sinaxar în legătură cu felul în care Ioan a rămas orfan, aș vrea să-mi spuneți, Sfinția Voastră.

Părintele Pantelimon: Zaharia a fost omorât între altar și catapeteasmă, iar despre Elisabeta nu prea s-a scris. Însă, în timpul în care s-au făcut prigonirile în vremea lui Irod, care a omorât pruncii, Elisabeta a fugit cu Ioan din Ierusalim, să nu-l omoare prigonitorii lui Irod. Și a alergat cu el în brațe până a ajuns la o stâncă și, când să o prindă prigonitorii, stâncă s-a deschis și s-a închis iediat după ce a trecut ea, așa că armata lui Irod nua putut să o prindă. Și după ce s-a închis stâncă, ea a ajuns într-o pădure, unde, sfârșită de oboseală și de rănile prigoanei, a murit. Apoi, pe Ioan l-au luat îngerii și l-au dus într-un loc, așa încât să fie găsit de un pădurar. Din cauza asta, în icoane, Ioan are aripi, ca un înger.

Acum să vorbim despre cel mai înalt moment al vieții lui Iisus: Răstignirea Sa pe Cruce. Iar Crucea arată locul unde va veni Iisus. Și Crucea e la noi!

Toate acestea au fost descoperite lui Moș Ilie. Iar toată această Lucrare dată în sarcina noastră a fost pentru a arăta și celor mari și celor mici că “fără fapte, credința e moartă”. Iisus a susținut credința Sa în Tatăl prin faptele Sale, dintre care, cea mai înaltă a fost acceptarea răstignirii Sale, fără de care păcatele noastre nu puteau fi răscumpărate. Deci, sunt trei momente importante ale vieții lui Iisus: uciderea pruncilor, tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul și Răstignirea Lui Iisus. Despre prunci, în Psaltire, scrie la Catisma 9: “Faceți să răsune văzduhul de laude!” Pruncii sunt cu toții în jurul Sfintei Treimi, așezați pe trei rânduri. Primii, cei mai mici care au avut până într-un an, cei din rândul doi, peste un an, iar ceilalți, până în doi ani și jumătate, pe rândul al treilea. Și cântă cu toții: “Cu noi este Dumnezeu! Înțelegeți oameni și vă plecați!” Această inscripție ne-a fost descoperită să o scriem pe Clopot. Asta se traduce că darul a fost luat de la Iudei și dat nouă. Iar când va bătea acest Clopot, la a Doua Venire a Lui Iisus, tot văzduhul va răsuna de cântarea de laudă adusă lui Dumnezeu. Și va aduna toate popoarele la credință și pocăință. Și, vezi, noi asta trebuie să facem “să răsune văzduhul de laude”, prin Clopotul construit de noi! Lui Moș Iliei s-a descoperit. Deci el a prorocit și noi am executat. Așa cum i s-a spus lui Moș Ilie de către Sfântul Ioan Evanghelistul, Părintele Arsenie Boca și cu mine așa am făcut. Stăteam la masa de lucru și Părintele Arsenie îmi spunea: “Tu întreabă-mă și eu îți spun cum să faci” Nu puteam comunica prea mult, eram urmăriti de Securitate..., iar Părintele Arsenie Boca, de felul lui vorbea puțin și clar. El era cu calculele, cu măsurătorile, cu proiectarea lucrărilor. Eu le realizam după modelul desenat de Părinte. Apoi mi-a spus: “După ce le faci, sfințește-le și bagă-le în biserică!”. Și așa am făcut întâi Clopotul, apoi Racla. Și e scris în Apocalipsă: “...o pietricică albă, ce nu va ști-o nimeni, numai cine a primit-o”. Iar: “n-a știut-o nimeni” se referă la cei ai Bisericii. Căci nici Biserica nu a știut-o, oricât ar fi încercat. Vezi, eu mă întrebam: “pietricică de argint”? Iar Dumnezeu a arătat că e vorba de: “Racla de argint.” Și e scris în Apocalipsă și o să-ți citesc de acolo. Uite ce scrie la capitolul 2, versetul 17: “Cine are urechi să audă ceea ce Duhul Sfânt zice Bisericii. Biruitorului îi voi da din mâna cea ascunsă și îi voi da lui o pietricică albă și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe decât primitorul”. Iar lui Moș Ilie i s-a descoperit “numele nou”, numele necunoscut de pe pietricica alba, adică de pe Raclă. Și numele spus lui de Ioan Evanghelistul a fost al lui Ioan Botezătorul.

Acest nume trebuia să-l scrie Moș Ilie pe Raclă și acest nume l-a scris. Acest nume nou îl știa doar Sfântul Ioan Evanghelistul, care-l primise de la Iisus. El era primitorul și i-a descoperit lui Moș Ilie acest nume, pecetluit până la el. Sunt Taine, Taine ascunse la timpul de pe urmă! Iar Sfântul Ioan Evanghelistul l-a întrebat pe Moș Ilie, să vadă dacă știe: „După prunci, cine a urmat la suferință? Pentru cine a mai suferit Iisus?” Iar Moș Ilie a răspuns: „Ioan Botezătorul”. Atunci: „Fă-i Raclă!” a spus Evanghelistul. Deci Sfântul Ioan Evanghelistul i-a descoperit lui Moș Ilie ce înseamnă „o pietricică albă, și pe ea scris un nume”. A fost scris numele lui Ioan Botezătorul. Iar numele trebuia scris pe Raclă. Asta cu numele!

DESPRE CUM A FOST RÂNDUITĂ LUCRAREA DE PREGĂTIRE A CELEI DE-A DOUA VENIRI PE MUNTELE TABORULUI

„Eu vă spun doar ce am văzut și eu și ce am auzit de la Moș Ilie și de la Părintele Arsenie Boca. Doar adevărul! Nimic din altă parte! [...] Toate au fost puse la rând, rânduite, de la Tabor. Trei colibe, care sunt de fapt trei mănăstiri care ni se cer nouă. [...] Ele sunt și încununarea Lucrării noastre: Clopotul, Racla și Crucea!”

Părintele Pantelimon: Prin 1952 am început proiectul, după alegere lui Moș Ilie ca proroc, căruia Dumnezeu i-a dat, ca și Sfântului Ioan Botezătorul, cea mai grea sarcină – Postul. Atunci a plecat din Basarabia la porunca Lui Dumnezeu, care voia să-l salveze de sovietici. Sovieticii aveau treabă cu socrul lui, că era bogat. Dar și Moș Ilie era bogat. Ți-am spus că avea moară. L-ar fi omorât și pe el dacă îl prindeau. Cum au venit rușii, pe socru-său l-au împușcat primul, imediat. Și revin la plecarea din Basarabia. În timp ce punea în car mâncare pentru drum, Dumnezeu i-a dat lui Moș Ilie un băț și icoana și i-a poruncit să plece imediat. Apoi și-a luat soția și cei trei copii și au plecat. Și Dumnezeu i-a spus să se ducă acolo unde îl va duce icoana. Ți-am spus cum au trecut prin munții și au ajuns în Oltenia. Apoi, după cinci ani, după ce sovieticii s-au retras la venirea lui Gheorghe Gheorghiu Dej, care i-a dat pe sovietici afară din țară, icoana Mântuitorului i-a dus la Făgăraș. Aici au stat numai într-o cameră ca asta de mică, patru persoane! Era o casă părăsită, cât o magazioară de mică. Și acolo au stat. Și eu vă spun toate acestea ca martor. Eu vă spun doar ce am văzut eu și doar ce am auzit de la Moș Ilie și de la Părintele Arsenie Boca. Doar adevărul! Nimic din altă parte! Iar Moș Ilie a ținut post ca și Sfântul Ioan Botezătorul, fără ulei și fără vin. Daor vinul de la împărțășanie pot spune că a fost toată băutura lui. Un astfel de om a ales Dumnezeu pentru descoperirea acestei Lucrări! După porunca Postului, a venit Crucea. Am pus o cruce mare cu toate patimile lui Iisus la intrarea în Biserica de la Hurez. Și eu l-am întrebat pe Moșu: „De ce o cruce așa de mare, cu toate patimile, de la Naștere și până la Răstignire?”. „Pentru că ”, mi-a spus Moș Ilie, „se va interzice religia în școli. Și dacă cei mici nu mai pot învăța la școală, atunci vor afla de aici despre patimile Lui Iisus. Vor veni cu părinții la biserică și copiii îi vor întreba despre ceea ce vor vedea pe această Cruce așa de mare.” Și așa a fost, cum a spus Moș Ilie.

A fost scoasă religia din școli. Și, la fel și cu ceea ce a spus despre copii! Se opreau și îi întrebau pe părinți: „Ce e aia, ce e aia...?” Și așa aflau. Așa că acea Cruce a fost făcută pentru copii, ca să vadă și ei cât a suferit Mântuitorul pentru noi. Iar lucrarea de pe cruce era o reprezentare la o scară mai mică a Lucrării celei mari – de punere în fața poporului a toată suferința Lui Hristos, prin fapte. Prin munca noastră, adusă drept mulțumire, cum ți-am spus! Și Iisus a dat exemplul faptei, nu doar al credinței. Mai mare faptă decât moartea pe cruce?! Așa că și noi, tot poporul trebuie să dăm dovadă de fapte de credință, ca mulțumire!

D.G.: Crucea pe care ați ridicat-o la Hurez este Crucea pe care a văzut-o Părintele Arsenie Boca pe cer 15 ani de zile?

Părintele Pantelimon: Nu. Acea e placată cu aur. E cea pe care ai sărutat-o când ai venit. E acolo, cu Icoana Părintelui Arsenie Boca, unde te închini când vii. Mai sunt încă alte 24 de cruci pentru toate vămile.

D.G.: Acestea unde sunt?

Părintele Pantelimon: Sunt puse pe drumuri, prin sate, la răspântii, să le vadă toată lumea. Mai sunt la Făgăraș și la Bucium, unde s-au cerut în Duh. Multe dintre cruci au fost distruse. Securiștii l-au pus pe un sectant să le dărâme cu tractorul. Iar acela s-a îmbolnăvit și nu a putut să moară. A fost chinuit. Striga într-una: „Acoperiți-mă cu o cruce!” Și nu a putut să moară până nu au pus o cruce pe el. Acum, fii atentă aicea!

Trebuiau construite și trei mănăstiri și una să fie cu trei altare, cum le-a cerut pe Tabor, Sfântul Petru, care a zis: „Doamne, bine este aicea să facem trei colibe. Una ție, una lui Moise și una lui Ilie”. Trei colibe, care sunt de fapt cele trei mănăstiri, ni se cer și nouă. De acolo, de la cele trei mănăstiri, pleacă apoi propovăduirea la toate popoarele. Acolo, pe Tabor, s-a dovedit, prin *Schimbarea la Față*, că Iisus este Fiul lui Dumnezeu. Și trei apostoli la picioarele Mântuitorului și trei colibe. Astea sunt din viața Mântuitorului. Toate au fost puse la rând, rânduite, de la Tabor oână la cele trei mănăstiri din țara noastră, cu toată lucrarea de mulțumire pentru toată suferința Mântuitorului. Și toate acestea au fost cerute de la poporul nostru, înțelegi acum? Iar noi să nu facem cum au făcut iudeii! Să aducem lumină toată viața Lui, iar poporul să știe, prin Biserică, cum lucrează Dumnezeu și cât de mult ne iubește! Să știe toată lumea că Iisus vine și a Doua oară. Și unde vine? Vine acolo unde am pregătit locul.

D.G.: „Trei mănăstiri, ca la Tabor”!, unde au fost construite, sfinția Voastră?

Părintele Pantelimon: La Sâmbăta, la Bucium și în Basarabia. Noi aveam și misiunea de a ne ruga pentru unirea cu Basarabia. Și tot în aceste mănăstiri vor trebui făcute slujbe împotriva lui Antihrist și rugăciuni. Iar la Bucium trebuie construită o biserică și o catedrală cu trei altare, și asta arată încă o dată că darul luat de la evrei ni s-a dat nouă. Să vedem însă, cum îl păstrăm? Să nu cumva să ne facem și noi de rușine! Vezi, ce dar mare pentru țara noastră, să-I aducem mulțumire? Mare dar! Iar despre cele trei colibe, scrie așa: ele sunt și încununarea Lucrării noastre: Clopotul, Racla și Crucea. Iar despre cele trei altare, ele trebuie construite așa: unul pentru ortodocși, unul pentru catolici și unul pentru protestanți, unde să se facă slujbe separate, care să fie transmise printr-un releu lumii întregi.

În felul acesta, oamenii vor putea face diferența între cele trei feluri de slujbe, iar prin comparație să vadă Adevărul. Pe mine m-a trimis Moș Ilie la Sinai, la Mănăstirea „Sfânta Ecaterina”, să aduc modelul mănăstirii pentru a-l face și noi aici, la Bucium, cu trei altare, ca la Sfânta Ecaterina. Iar altarele nu trebuiau să aibă legătură unul cu altul, pentru ca fiecare să slujească separat, și pe rând, ca la Ierusalim. Prima slujbă trebuie făcută de ortodocși. Apoi catolicii și protestanții. Pentru cei care aud și văd, să înțeleagă că Biserica Ortodoxă este capul Adevărului.

D.G.: Sfinția Voastră, să facem un rezumat! Misiunea era aceea de a construi și trei mănăstiri: una la Bucium, alta la Sâmbăta și a treia în Basarabia. Pe lângă acestea, mai trebuie construite la Bucium o biserică și o catedrală cu trei altare.

Părintele Pantelimon: În Biserică va fi pusă Racla, iar în Raclă, trupul lui Ioan Botezătorul, la a Doua Venire. Uite cum a lucrat Dumnezeu. Când s-a terminat Racla de lucrat, la sfințirea sa, de Sfântul Nicolae, s-au deschis toate închisorile. Ți-am mai spus, parcă!

Comuniștii voiau atunci să ne ducă pe toți în Siberia. Dar atunci, la Madrid, a fost o conferință internațională pe teme de pace, la care a participat și Ceaușescu. Și așa l-au prins pe Ceaușescu de a semnat o înțelegere, să fie eliberați din închisori toți oamenii politici. Dar, hai să nu facem politică.

DESPRE COMPLETĂRILE CARE TREBUIE ADUSE EVANGHELIEI, PORUNCA E ÎN DUH!

D.G.: Cât ați lucrat la Raclă, Părinte?

Părintele Pantelimon: Un an de zile. Și se împotriveau toți, dar Dumnezeu ne-a grăbit. Ne-a grăbit, ca să o terminăm de Sfântul Nicolae. Și el s-a rugat pentru Lucrarea asta. Sunt lucruri mari!

D.G.: în care au fost implicați atâția sfinți, prin care a lucrat Dumnezeu, Sfântul Ioan Evanghelistul, Sfântul Nicolae și, bineînțeles, primii în ordinea importanței, Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul. Atâta Sfințenie!

Părintele Pantelimon: Au mai fost și Sfântul Apostol Pavel și Sfânta Parascheva. Acum vreau să-ți mai spun ceva important. Fii atentă și scrie ce spun eu acum! Trebuie să aducem o completare și o modificare Bibliei. Adică avem și misiunea de a scrie o nouă Biblie, așa cum i-a fost ea descoperită lui Moș Ilie, prin Sfântul Ioan Evanghelistul.

D.G.: E o nouă Biblie Părinte?

Părintele Pantelimon: Da, pentru că e vorba tot de Cuvântul Lui Dumnezeu! Din cauza asta spun că e vorba de o nouă Biblie, care trebuie să conțină cele descoperite lui Moș Ilie. Modificarea nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu. Și completarea trebuie făcută de Biserică, așa i-a spus Mântuitorul lui Moș Ilie, prin care vorbea Evanghelistul. Și acum, fii atentă! Biserica noastră va trebui să spună că nu trebuie să se mai citească așa: „preoții și arhierii l-au răstignit pe Hristos”. Aceste acuzații neadevărate trebuie înlocuite cu expresia „învățători de lege”. Mântuitorul a vorbit atunci, noaptea, cu Nicodim, care era arhieru, căruia i-a spus: „Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce”. Și Iisus îl numește pe Nicodim învățător de lege.

D.G.: Dar Nicodim era și arhieru.

Părintele Pantelimon: Nicodim era arhieru după legea veche, în literă, nu în Duh. După Pogorârea Sfântului Duh peste apostoli, preoția și arhieria s-au transmis prin Duhul Sfânt. Iisus le-a spus apostolilor că le va trimite alt Mângâietor, „ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului”. Nu le-a spus : vă trimit un arhieru. A spus: „Luați Duh Sfânt”. Cum, tu, preot, să citești că tu, preot, l-ai ucis pe Iisus?! De aceea, Iisus cere să fie înlocuite aceste cuvinte. Moș Ilie a fost cel care a primit această rugămintă prin Sfântul Ioan Evanghelistul, care a fost pe Tabor cu Iisus și lui, atunci, i s-a descoperit și celor care erau cu el, că El e Fiul Lui Dumnezeu. Măi, să fie clar! Nu e o schimbare cerută de om, e de la Dumnezeu! Și foarte frumos i-a spus lui Moș Ilie să facă această înlocuire a expresiei „Preoții și arhierii l-au omorât pe Iisus.” Arhierii, așa cum au fost Ana și Caiafa, erau în legea veche. Erau în literă, pe când cei de după Pogorâre sunt în har. Mare greșeală au făcut evreii că au lăsat aceste cuvinte fără să arate care este diferența. Iar Pavel a arătat diferența: „Litera ucide”, pe când „Duhul dă Viață”, Tot ce a fost vechi s-a șters. Pentru că arhierii și preoții cei noi, ai Noului Testament, sunt de la Duhul Sfânt. Li s-a sucit mintea și i-au băgat pe toți la grămadă. Mântuitorul le-a trimis Duhul Sfânt, Duhul Adevărului, nu arhierii! Dar asta nu trebuie să o înțelegi tu; preoții știu despre ce e vorba și ei vor înțelege imediat ce misiune au. Sfântul Ioan Evanghelistul spune, prin Moș Ilie, că „trebuie corectate și completate lipsurile, greșelile care au pătruns în Biserică!” Deci, preoții să nu citească în fața poporului „arhierii”. E mare batjocură! E păcat împotriva Duhului Sfânt! Până la Moise au fost învățători de lege. Și Iisus le-a arătat prin această pildă că ei nu știu unde se duce vântul. Se înțelege că nu le era dat lor să știe. E o decădere a Bisericii nejustificată, pentru că nu preoții și arhierii l-au răstignit pe Iisus. Și vin apoi sectanții și profită de acest neadevăr și, fără să-și eda seama, săvârșesc mare păcat, păcat împotriva Duhului Sfânt, care nu se iartă. Spune Iisus clar: toate păcatele se iartă, dar cel împotriva Duhului Sfânt nu se iartă. Iar sectanții acum îi scuișă și îi batjocuresc pe

preoți, pentru că noi le-am dat apă la moară prin condamnarea pe nedrept a preoților și a arhierilor. Așa am pățit și noi în închisoare! Ne umileau și ne acuzau că suntem incuți. Că nu știm cine au fost cei care L-au răstignit pe Iisus. Își băteau joc de noi. „Voi sunteți stricați la cap”, așa ne spuneau! Și pentru că nu puteam, prin Constituția de atunci să ne condamnăm religios, au dat un decret prin care ne-au obligat să ne dăm jos haina călugărească, M-au chinuit și cu jurământul depus în armată! M-au întrebat dacă l-am depus și le-am spus că da! „Am jurat că-mi apăr țara și poporul!”, le-am spus. Le-am mai spus că avem o Constituție care apără Biserica și religia. Voiau cumva să mă facă trădător de neam și țară, pentru că eu am făcut armata la Securitate, iar ei considerau că eu i-am trădat, făcându-mă călugăr. Cumva, cum să îți spun, faptul că am făcut armata la Securitate, m-a ajutat, pentru că deja le cunoșteam felul de a gândi. Și am văzut cu câtă putere s-au ridicat împotriva Bisericii din cauza unor cuvinte, ca „arhieru” și „preot”. „Inculti! Nu știți nimic! Uite, ai voștri L-au răstignit pe Iisus!”. Cu asta ne tocua! Noi însă nu am cedat! „Voi nu ascultați de Biserică, deci sunteți falși!”, spuneau. Le-am răspuns, atunci: „Asta nu au făcut-o arhierii, asta a-ți făcut-o voi!” „Avem o Constituție care apără Biserica...” încercam să le explic că ceea ce făceau ei era un abuz bazat pe minciună. Și cu tot chinul, noi nu am cedat niciodată! De aceea trebuie spus adevărul! Și despre arhierii și despre chinul îndurat de cei care au apărut adevărul. ...E... și în 1959 au dat decretul prin care au modificat Constituția, și ne-au închis pentru că nu am acceptat că arhierii L-au răstignit pe Iisus și nu aveau temei legal să ne judece, dacă noi nu recunoșteam. Noi spuneam de fiecare dată că: „Nu arhierii L-au răstignit pe Iisus! Puteți să ne băgați la închisoare, dar nu putem să spunem decât adevărul. Un arhieru nu putea să facă asta, nu avea cum!” Așa ne-au chinuit prin închisori din 1954, și pentru că noi nu recunoșteam nimic, au dat decretul. Ne-au bătut, ne-au dat jos rasele, ne-au bărbierit, ne-au tuns. Apoi ne-au condamnat. Din 1954 până în 1959 ne-au chinuit doar ca să cedăm. Și nu am cedat!

D.G.: Și cât ați stat închis după decret, Părinte?

Părintele Pantelimon: Încă un an, apoi ne-au exilat. Ne-au adunat pe toți la Alba Iulia într-o casă mare, că eram mulți călugări și preoți, și ne-au trimis prin Munții Ardealului. Asta era pe 10 septembrie 1959, când ne-au împrăștiat în lume.

D.G.: Sfinția Voastră, ați mai putut sluji? Ați găsit preoți curajoși care să vă lase să slujiți?

Părintele Pantelimon: Am găsit! Au fost unele biserici care ne-au primit numai ca mireni. Și vin acum protestanții și spun și ei la fel: că noi am făcut aia, ailaltă, că noi, cutare și cutare, dau și ei cu pietre în preoți! Vedeti, cât am tras noi pentru asta!? Am 90 de ani și lupta încă nu s-a terminat. Arhieria și preoția au fost primite de apostoli la Pogorârea Duhului Sfânt. Sfântul Petru a dat dovada Pogorârii și a vorbit în limbi celor prezenți, la prima cuvântare a sa, în fața a cinci mii de oameni. Prin Petru, atunci a vorbit Duhul așa și în Biserică, vorbește Duhul Sfânt; nu au vorbit arhierii legii vechi! Duhul Sfânt dat profeției vorbește! Și nu vorbim noi așa, de la noi! Vorbirea în limbi este la cel care are Duhul; e înțeles de ce-i care-l ascultă, indiferent de limba fiecăruia. Și asta nu poate fi realizată decât în Duhul Sfânt! Și vin și sectanții și vorbesc și ei în limbi, dar fără Duh aia e altceva, e o aiureală! Și acum, dacă Dumnezeu, cu toți Sfinții, a cerut Bisericii noastre să înlocuiască cu alte cuvinte, trebuie schimbat că „preoții și arhierii l-au omorât pe Iisus”, noi nu trebuie să ne încăpățânăm, ca iudeii, și să ținem la literă, e scris în Apocalipsă ce ni se cere. Dumnezeu, Duhul Sfânt, apăi știu ce vorbesc și ce cer! Nu e de joacă! Atâta să mai spui! Acesta-i Adevărul! Știu că asta e greu de înțeles, dar preoții știu cu ce să înlocuiască aceste cuvinte! Părintele Arsenie a spus că s-au descoperit cu rugăciune toate acestea și acum sectanții, uită, scuipe după tine, preot și arhieru, că L-ai ucis pe Iisus. Auzi!? După atâta rugăciune făcută de noi pentru a ni se descoperi toate pe înțelesul nostru? E o mare batjocură din partea sectanților. Iudeii i-au spus lui Iisus că are demon. Iar Iisus le-a răspuns: Dacă eu am demon, atunci fii voștri ce au?! Eu nu vorbesc de la mine. Eu vorbesc de la Tatăl care m-a învățat.”, le spunea Iisus. Și și-au

bătut joc de El! Acest lucru nu trebuie să se întâmple cu cei prin care a vorbit Dumnezeu, Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca,. Și nu vreau să se creadă că îmi fac nume pe renumele lor. Eu spun doar ce am auzit și am văzut la el. Maica Domnului suferă pentru că Dumnezeu a făcut aceste descoperiri, practic pentru popor, iar cei responsabili și care au puterea să facă aceste modificări și completări nu fac nimic. Sfântul Ioan Evanghelistul s-a arătat lui Moș Ilie, și i-a spus tot ce trebuie pentru a completa lipsurile din Biserică, pentru ca la Ziua Judecării să fie corectat totul. Toate să fie îndreptate printr-o nouă Biblie. Toate, toate i le-a spus lui Moș Ilie. Și cu arhieriei și cu zilele lunilor. Dar acestea sunt lucruri care depășesc orice minte.

DESPRE SCRIERILE DIN VREMEA LUI IISUS, ANTERIOARE BIBLIEI, CARE VORBESC DESPRE GRĂDINA MAICII DOMNULUI ȘI CUM A RÂNDUIT IISUS CA GRĂDINA MAICII SALE SĂ FIE ȚARA NOASTRĂ

Cartea arsă „cuprindea toate posturile și tot acolo scria și despre a Doua Venire a Mântuitorului, arăta și tot ce s-a descoperit apoi că trebuie făcut.”

„Moș Ilie era proroc și lui i-a descoperit ce nu mai putea fi aflat din carte. Era pregătit pentru aceste descoperiri, doar ținuse post 33 ani!”

D.G.: Sfinția Voastră, despre modificarea zilelor lunii, ce i-a spus Sfântul Ioan Evanghelistul lui Moș Ilie, în ce sens să le completeze?

Părintele Pantelimon: Uite, a venit să rânduiască și cu completarea lunii februarie! Să ia de la alte luni care au 31 de zile și să adauge la luna februarie. Multe au fost deviate, schimbate în rău. Toate sunt adevărate pentru veacul de acum, pentru că sunt spuse de Mântuitorul, prin Ioan Evanghelistul.

D.G.: Și toate lunile vor trebui să aibă același număr de zile? Trebuie făcută o egalizare a lor, cum era înainte, în Vechiul Testament?

Părintele Pantelimon: Da, să se facă fiecare lună de 30 de zile. Deci, lipsurile trebuie completate, și mai sunt multe!

D.G.: Părinte, de ce trebuie egalizate lunile? La ce ajută?

Părintele Pantelimon: Ele trebuie aduse din nou la 30 de zile pentru că Dumnezeu cere ca într-o lună să se facă trei liturghii în trei zile, în numele Sfintei Treimi, pentru patimile Mântuitorului, în a zecea, a douăzecea și a treizecea zi din fiecare lună a anului. Trebuie făcut și Maslu și dezlegări, pentru a avea putere asupra populației și pentru a putea tăia toată puterea lui Antihrist. Iar preoții să slujească numai cu post: miercurea, sau dacă nu, joia, vinerea și sâmbăta, iar toată liturghia să se unească cu postul. Eu văd că ți-e greu să înțelegi, dar așa trebuie făcut. Preoții înțeleg, pentru ei e ușor, numai să vrea! Eu am în Ardeal mai mulți preoți care mă ascultă și fac aceste slujbe așa cum le-am spus. Le fac noaptea, pentru că ziua nu sunt lăsați. S-au luat de ei, ca și la Mântuitorul. Unele pleacă tot de la preoți, de la unii preoți! E o luptă care, ce să zic? Ei trebuie să înțeleagă că nu facem nimic de capul nostru, că a poruncit Mântuitorul să facem așa! Toate acestea trebuie făcute în numele Sfintei Treimi, cum ți-am spus, pentru că Dumnezeu păstrează dragostea Sa pentru toți și atunci, preotul face aceste slujbe pentru toți creștinii și în cinstea parohiei, pentru că Dumnezeu încearcă pe toată lumea, și atunci toți trebuie apărați de puterea lui Antihrist, prin aceste slujbe! Trebuie rușinat cel rău pentru răutatea lui! Am un preot care face aceste slujbe noaptea și s-au luat alți preoți de el. „De ce faci noaptea?”, l-au întrebat, iar el le-a răspuns că ziua nu are timp. Vezi, cum face diavolul? Face el ce face și găsește unde să bage un cui, chiar și între cei ai Bisericii. Ai văzut și tu din viața de toate zilele și din viața ta, bănuiesc, când te apropii de Dumnezeu mai mult, sar ai tăi, familia și cei de lângă tine. Așa și cu cei ai Bisericii, dacă unul se apropie mai mult de Dumnezeu, sar ceilalți. Cuiul lui Satana lucrează ca să simtă, dar și ca să rămână mereu trează dragostea pentru Dumnezeu. E și aici un rost! De aceea trebuie făcute slujbe pentru toți. Toți suntem încercați și Biserica poate prin slujbe să ducă lupta pentru toți. Pe lângă pe acestea care ți le-am spus, mai e un motiv pentru care preoții trebuie să facă aceste slujbe. Acesta e închinat apariției lui Iisus, pentru că la 30 de ani, Iisus s-a făcut cunoscut în viața publică. Până atunci a fost un necunoscut. Nici frații nu l-au acceptat, doar Iacob, ruda Domnului. Dintre toți copiii lui Iosif, trei băieți și patru fete, doar Iacob l-a cunoscut. Și când s-a făcut recensământul, toți frații s-au opus pentru că venea

astfel și Iisus la împărțirea averii. Așa că au spus că nu e fratele lor, mai puțin Iacob, care a fost de acord să-i dea Lui Iisus jumătate din averea lui, ca să stea și Iisus cu ei. De aceea, vezi, ca răsplată, și Iacob a fost făcut primul arhieru pe pământ. Deci, pentru a scoate în evidență intrarea în viața publică a Lui Iisus trebuie făcute toate lunile de 30 de zile. Iar pentru vârsta lui, de 33 de ani, avem postul, liturghiile, toate de 33 ani. Toate cu înțelepciune!

D.G.: Să ne întoarcem la completări, la luna februarie și la arhieriei, Sfinția Voastră!

Părintele Pantelimon: Luna lui februarie e luna lui Iuda! Inițial au vrut să o desființeze, dar Dumnezeu nu a îngăduit asta, pentru că a vrut să se știe ce a făcut acesta, că cel mai apropiat te poate vinde. Iuda era cel mai învățat dintre apostoli și avea în el o mărire, din cauza asta. El a fost ministru al lui Irod. Iuda a mai fost pedepsit și pentru că a mințit-o pe Maica Domnului. Aceasta l-a întâlnit odată și i-a spus lui Iuda: „Am auzit că s-a ridicat tot orașul împotriva Fiului meu. Poți să te duci să pui un cuvânt, că îl cunoști, și tu știi că Iisus e nevinovat?” Iar Iuda i-a răspuns: „Da. Sigur!” Numai că s-a dus să pună cuvânt, dar de vânzare, nu de adevăr. Și după ce l-a vândut pe Iisus, a mințit-o din nou pe Maica Domnului, căreia i-a spus: „Fii liniștită, că l-am aranjat!” Și l-a „aranjat”, că l-a vândut! Așa de bine l-a „aranjat”. Toți cei care fac ca Iuda, care trăiesc numai prin minciună, prin înșelăciune, pentru îmbogățire, pentru mărire, ajung la trădare și sunt fiii ai lui Satana! Așa să știi Odată te trezești că aruncă vina pe cel nevinovat, doar ca să le fie lor bine și ușor. Dar, ce să mai vorbim! Și, așa cum ți-am spus, erau toate scrise în carte: despre posturi, începând cu cel al Cununiei și cuprindea și toate rugăciunile din posturi. Cartea a trecut prin multe până ce. În final, a fost arsă de evrei. Demult, cartea a fost găsită de un copil, care a fost omorât de Iudei pentru a-i lua cartea. Dar, copilul, înainte de a muri, a ascuns cartea sub o stâncă, într-o catacombă, la Ierusalim. Si să vezi cum a fost descoperită! Capra unui arab avea burta plină, iar arabul s-a mirat tare, pentru că nu pricepea cum de e sătulă, din ce, că zona era aridă, era mai mult cu piatră și a urmărit capra. Aceasta s-a dus printre stânci, prin catacombă, acolo unde era ascunsă cartea. Foile fiind din pergament, capra le-a mâncat. Cartea a ajuns, până la urmă, în mâna unor călugări, care au spus și ei mai departe ce au citit în ea. Cartea a fost scrisă imediat după Înviere, copilul a fost omorât demult, iar descoperirea cărții în catacombă a fost acum aproape o sută de ani. Apoi, în final, a fost găsită de evrei și arsă. Cuprindea toate posturile și tot acolo scria și despre a Doua Venire a Mântuitorului și tot ce s-a descoperit apoi că trebuie făcut.

D.G.: Poate din acest motiv, Mântuitorul i-a descoperit lui Moș Ilie ce trebuie să facă pentru a pregăti a Doua Sa Venire. I-a descoperit conținutul cărții arse?

Părintele Pantelimon: Sigur că da! Moș Ilie era proroc și lui i-a descoperit ce nu mai putea fi aflat din carte. Era pregătit pentru aceste descoperiri, doar ținuse post 33 ani! Câți pot asta? Vezi, iudeii au vrut să ștergă orice urmă despre Biserica zidită de Iisus prin Apostoli, să nu se mai știe nimic despre discuțiile cu Maica Domnului și despre a Doua Sa Venire și despre rânduiala Celei De-a Doua Sa Veniri. Acesta era oful lor, dar Dumnezeu nu a îngăduit uitarea și ștergerea, i-a vorbit lui Moș Ilie prin Sfântul Ioan Evanghelistul! Minuni și taine mari! Și atunci, după Înviere, era prigoană și oamenii scriau și ei adevărul despre Iisus pe ce apucau și cum puteau. Tot în cartea asta e și discuția Maicii Domnului cu Iisus despre poporul nostru, pe care Iisus i l-a dat Maicii Sale să-l facă Grădina Sa. Ți-am mai spus? Măicuța îi spunea Lui Iisus că e un popor care plânge că nu are conducere. Pe atunci țara noastră nu era formată ca regiune, ca un stat cu un conducător. E..., și măicuța îi spunea aceste lucruri lui Iisus, iar Iisus i-a spus că știe de acest popor și că îl va da Maicii Sale, să-l facă Grădina Sa. Și mai sunt și altele, dar să nu smintim. Cartea mai conținea și răutățile vremii. În fine!

D.G.: În ce limbă a fost scrisă cartea și cine a scris-o?

Părintele Pantelimon: În ebraică și a fost dictată de Maica Domnului. Ca să vezi despre ce carte vorbim! Era normal ca ea să fie descoperită cuiva, și, uite, învățătura ei i-a fost descoperită lui Moș Ilie, ca noi să nu orbecăm.

DESPRE ÎNȚELESUL VERSETULUI 10 DIN CAPITOLUL 2 AL APOCALIPSEI. DESPRE LEGĂTURA LUI CU CELE CE AVEAU DE ÎNDURAT.

„ Apoi, tot în Apocalipsă, scrie ce ni s-a întâmplat nouă când urma să fim executați. Lui Moș Ilie i s-a descoperit așa, și era valabil pentru fiecare dintre noi: <<Fiți credincioși până la capăt și vă voi da coroana biruinței>>”.

Părintele Pantelimon: Cum ți-am spus! Pentru că e important, vreau să revin! Despre depecetuirea Apocalipsei, numai lui Ioan Evanghelistul i-a spus: „Scrie-o și pecetluiește-o și nu va ști-o nimeni!” Ai Bisericii au încercat să înțeleagă, dar nu au reușit. Sunt lucruri pe care nimeni nu le poate cunoaște dacă nu-i sunt descoperite de Dumnezeu, așa cum le-au fost descoperite lui Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca. Moș Ilie nu a spus nimic de la el, ci a vorbit doar ce i-a spus Sfântul Ioan Evanghelistul. Iar completările despre care i-a vorbit, constituie practic o nouă Evanghelie, pentru că e Cuvântul Mântuitorului. Măi! Spus unui proroc, Moș Ilie! Părintele Arsenie Boca era ca un apostol, și era ca Mântuitorul...el știa toate, vedea în noi ca într-o carte deschisă. Știa și ceea ce nu știai tu despre tine și tot ce urma să ți se întâmple. De asta, mulți nu vor înțelege și vor arunca cu pietre în Părintele Arsenie Boca. A și spus: „De acolo de unde vin, am mai fost”. De ce l-a pus Dumnezeu pe Părintele Arsenie Boca așa de sus?! Pentru acest popor! Și Părintele era un cunoscător. I se dăduse să știe dogmele creștine. Era cunoscător și al Vechiului și al Noului Testament. Și Mântuitorul, pe Moș Ilie și pe Părintele Arsenie Boca, i-a avertizat să aibă grijă să nu se întâmple ca la evrei..., și uite, că așa se întâmplă. Ni se ia darul, măi! Și acum se alege, vine și cernerea! Chiar așa se va întâmpla dacă nu ne îndreptăm și nu recunoaștem această Lucrare insuflată de Dumnezeu. Ce să zic!? Dacă ai Bisericii nu cred când e scris și în Biblie!? Despre ce s-a petrecut la noi și cu noi e scris în Apocalipsă! Cum ți-am spus, cu „pietricica alba”, adică Racla făcută de noi, „și pe pietricică scris un nume nou”, adică al Sfântului Ioan Botezătorul. „Pe care nimeni nu-l știe decât primitoul”, adică Sfântul Ioan Evanghelistul, care apoi i-a descoperit „numele nou” lui Moș Ilie. Apoi, tot în Apocalipsă scrie ce ni s-a întâmplat nouă când urma să fim executați. Lui Moș Ilie i s-a descoperit așa, și era valabil pentru fiecare din noi: „Nu te teme de cele ce ai să pătimești. Că iată, diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să fiți ispitiți, și veți avea necaz zece zile”. Și exact zece zile am fost chinuți....

D.G.: Când s-a întâmplat asta, Părinte?

Părintele Pantelimon: Când au vrut să ne execute! S-a întâmplat după ce am construit Racla. Atunci ne-au dus la Sibiu, la Spitalul de nebuni. În salon, Moș Ilie le-a citit nebunilor din Biblie și s-au luminat. La fel a făcut și comisia de medici, pentru că au format o comisie de urgență, din cinci medici, care trebuia să ne declare nebuni. Iar când l-au chemat pe Moș Ilie, acesta a cerut o Biblie și le-a citit din Apocalipsă versetul de care am spus. Apoi le-a dat medicilor să citească din Apocalipsă...și au spus Securității care ne supravegheau tot timpul: „să nu vă atingeți de ei, că sunt sănătoși!”. Apoi au semnat imediat actele de externare, cu specificația că nu eram nebuni, i-au chemat pe Securități și le-au dat ordin să ne elibereze. Însă, apoi au încercat să ne execute în alte feluri. Pe mine m-au învinuit că sunt terorist și că vreau să dau o lovitură de stat. Și la anchetă le-am spus că și eu am fost ca ei, am apărat țara, am depus un jurământ și nu l-am încălcat, „pentru că eu chiar îmi iubesc țara și poporul!”, le-am mai spus.

D.G.: Când se întâmpla asta?

Părintele Pantelimon: Din 1955 până în 1957. Când m-au arestat, m-au bătut și m-au lovit tare rău la cap, mi-au tăiat pielea capului și mi s-a făcut rău de durere de la lovituri. Atunci,

m-au luat în brațe patru inși, ca să mă ducă la mașină. În drum spre mașină, care era parcată la vreo trei – patru kilometri de mănăstire, ca să nu dea de bănuț, unul dintre soldați s-a plâns că a obosit și le-a propus să mă arunce într-o fântână secată și părăsită. Însă, ofițerul nu a fost de acord și le-a spus că el răspunde de mine și viu și mort. Așa că le-a spus să tacă din gură și să-și vadă de drum. Soldații însă, nu voiau să mai meargă, pentru că ei credeau că am murit din cauza loviturilor și a faptului că pierdusem mult sânge. Dacă tot murisem, voiau neapărat să mă arunce în fântână și, probabil că, până la urmă, ofițerul se mîlea de ei și accepta să fiu aruncat. Apoi, ca să verifice dacă mai trăiesc, m-au înțepat cu baioneta, iar eu m-am mișcat și, aceasta a fost salvarea mea, că ofițerul a fost categoric împotriva. Și le-a spus din nou: „Eu răspund de el!”

„Unul orbit, altul iradiat... și niciodată nu s-au opus, nu au cârtit! Dacă El ne încearcă, noi nu trebuie să ne opunem! [...] Pe Părintele Arsenie Boca, nici după moarte nu-l lasă în pace. De trei ori au vrut să-l scoată din mormânt și să-l ducă la București... dar nu s-au putut apropia, i-a arvărlit pe toți.”

D.G.: Părinte, aș vrea să vorbim despre Moș Ilie! Pe dânsul cum l-au chinuit?

Părintele Pantelimon: Cam la trei ani după ce am fost la comisia de la Sibiu, Moș Ilie a fost închis la Brașov și, după ce i-a dat drumul, s-a dus la spital pentru că rămăsese cu niște usturimi de ochi. Iar la spital, așa de bine l-au tratat, că l-au orbit. I-au pus un aparat la ochi și l-au întrebat cum se simte. Iar Moș Ilie le-a răspuns: „Mă simt foarte bine, m-ați terminat, pentru că m-ați orbit!”. Și, de atunci, nu a mai văzut... și a simțit cum i-au ars ochii. Medicii au fost forțați de Securiști să-l orbească, dacă nu cumva era chiar securiști. Înceau pe toate căile să ne facă rău, să ne omoare, dacă vedeau că nu ne speriem. Dar, îtotdeauna planurile lor de a ne ucide erau răsturnate de Dumnezeu. Vezi, cum lucra Satana?! Așa lucra prin ei și așa lucrează și acum și așa va lucra mereu. Ei nu pot suporta sfințenia, prezența Lui Dumnezeu lucrătoare în om! Moș Ilie era proroc, iar Părintele Arsenie Boca era Apostol. Satanei îi făceau rău prezența lor și atunci lucra prin cei ai lui să-i distrugă. Dar, totdeauna. Planurile lor de a ne termina erau răsturnate de Dumnezeu. Chiar dacă, unul orbit, altul iradiat... și niciodată nu s-au opus, nu au cârtit... Așa lucrează Satana... caută să ia viața, cum a făcut și cu Mântuitorul... așa face cu toți care îl iubesc pe dumnezeuși îi urmează lui Iisus. Și vreau să-ți mai spun încă o dată, că nici după moarte nu-l lasă în pace pe Părintele Arsenie Boca. De trei ori au vrut să-l scoată din mormânt și să-l ducă la București... dar nu s-au putut apropia, i-a arvărlit pe toți. Cum se apropiau de sicriu, îi și arunca. Îi pregătiseră și o raclă..., numai că a rămas goală! Nu au putut să-l așeze... Cum se apropiau, ...! Acum, Dumnezeu a descoperit pe față tot ce trebuia să facem, prin cererea Sa de pregătire a Celei De-a Doua Veniri al noi, pe pământ românesc. Astea sunt lucrări grele, pentru că nu le poți

dovedi; unii din cei ai Bisericii vor dovedi. Cum să dovedești cum i-a spus Mântuitorul, prin Ioan Evanghelistul, lui Moș Ilie, că trebuie să facem Racla, Clopotul, postul, slujbele, bisericile și catedrala de la Bucium și toată rânduiala de acolo? Ce spui de asta? ...

Partea din Apocalipsă au înțeles-o cei ai Bisericii, toate referirile la Raclă și la chinurile noastre. Au priceput-o, dar nu vor să o recunoască! Iar Dumnezeu vrea o recunoaștere din partea Bisericii a acestei Lucrări făcute de noi, ca mulțumire pentru suferințele Sale și jertfa Sa pentru noi, Mântuitorul asta a cerut: mulțumire pentru suferința Sa îndurată când au fost uciși cei 14.000 de prunci de Irod, suferința sa că Irod i-a tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul, suferința Sa pentru îndurările Maicii Domnului când El era batjocorit și răstignit pe Cruce... practic să-i aducem mulțumire pentru toată viața Lui... .

D.G: ... dăruită nouă...

Părintele Pantelimon: ...iar noi, de nimic suntem!

DESPRE CUM VORBEA PĂRINTELE PANTELIMON CU MAICA DOMNULUI

Sentimentul de prezență a Maicii Domnului „este unul foarte puternic! Nu e pe Pământ așa ceva! Iar ca frumusețe... nu am văzut pe pământ asemenea frumusețe. Iar coroana ei era numai stele. Și strălucea toată, te orbea! Toată îmbrăcămintea ei strălucea ca Soarele. Și coroana de pe cap, de sus!”

D.G.: Îmi povesteți, la un moment dat, că în unele situații ați fost foarte apărat și povățuit de Maica Domnului și, de câteva ori, chiar vi s-a arătat.

Părintele Pantelimon: Eu voiam să plec la Sfântul Munte. Nu am vrut să mă fac preot. Și Maica Domnului a ieșit din Altar., la biserica de la Ghighiu, și Măicuța a repetat: „Eu nu te las! Ia-l și ai grijă, că la bătrânețe or să te dezbrace”. Și mi-a dat din mâna ei patrafirul, pentru că eu nu eram preot. Apoi, mi-a arătat și cine mă va dezbrăca. Și ai văzut cum s-au împlinit, apoi, toate...!

D.G.: Cum v-a descoperit Măicuța cine vă va da jos rasa călugărească și patrafirul? Ați văzut așa, în fața ochilor pe cei care urmau să vă interogheze în închisoare?

Părintele Pantelimon: Da. M-a luminat să văd și i-am văzut pe toți. Și m-a asigurat Măicuța că nu mă lasă, că va fi alături de mine în acele momente grele. „Să ai credință!”, mi-a mai spus! A doua oară când mi s-a arătat Maica Domnului, a fost când eram la Ierusalim. Eram așa de obosit și, din cauza postului, mi-a scăzut tensiunea. Eram lângă locul unde au stat magii... și mă uitam după o cișmea, să-mi ud gura cu apă, să o clătesc. Nu să beau! Și Maica Domnului a venit cu un pahar cu suc și a zis: „Bea-l!” Iar eu am refuzat și i-am spus: „Nu-l pot lua, pentru că încă nu e ora 12:00!” Iar Maica mi-a spus categoric: „Ia-l acum, pentru că ești tare obosit!” Și s-a așezat în spatele meu, iar eu imediat m-am întors spre ea...după ce am băut sucul, și nu am mai văzut-o!

D.G.: Cum ați trăit sentimentul de prezență a Maicii Domnului?

Părintele Pantelimon: Aaa... este unul foarte puternic! Nu e pe pământ așa ceva! Iar ca frumusețe... nu am văzut pe pământ astfel de frumusețe. Iar coroana ei era numai de stele. Și strălucea toată, te orbea! Toată îmbrăcămintea ei strălucea ca Soarele. Și coroana de pe cap, de sus... Și a zis: „Ia-l acum, că ești tare obosit!”. Mari minuni, mari taine! Nu mai vreau să vorbesc despre mine atâta...!

D.G.: Iertați-mă, Părinte! Nu mi-am dat seama că vă pot ispiti smerenia...

Părintele Pantelimon: Nu despre mine trebuie să vorbim, pot sminti! Despre rânduiala pusă de Iisus în Biserică trebuie să vorbim. Despre ce vrea Iisus de la noi. Pierdem vremea!

DESPRE ÎMPĂCAREA CREȘTINILOR ÎN SPIRITUL DREPTEI CREDINȚE

„Acum urmează să facem și restul, prin fapte, ca semn al iubirii noastre, ca neam... cu toată Biserica de acord! Biserica trebuie să fie și ea ascultătoare! [...] Pentru că acolo va veni Sfântul Ioan Botezătorul la a Doua Venire a Mântuitorului!

Părintele Pantelimon: Trebuie să rămână scris despre Biserica și catedrala de la Bucium! Ai scris? Scrie! E important! Eu le-am arătat cum trebuie să fie biserica. Pentru că acolo va veni Sfântul Ioan Botezătorul la a Doua Venire a Mântuitorului. Trebuie să facă o panglică de aur pe care trebuie să scrie: „Această Mănăstire este pentru Pacea Lumii Întregi!”. Asta e din porunca Mântuitorului! Sunt taine mari pe care unii nu le pot înțelege, din lipsa credinței. Și totul e legat de Ierusalim. Mântuitorul a spus la Ierusalim: „Când va veni a doua oară, piatră de piatră nu va rămâne”. Iar când L-au judecat, le-a spus iudeilor că li s-a luat darul... . Ni l-a dat nouă! Noi am înfăptuit ce ne-a spus Mântuitorul, căci, „credința fără fapte este moartă!”. Acum urmează să facem și restul. Tot prin fapte, ca semn al iubirii noastre, ca neam, cu toată Biserica de acord! Biserica trebuie să fie și ea ascultătoare! Sarcina noastră, a Bisericii, este să construim la Bucium o biserică cu trei altare. O să tot spun asta până nu o să mai pot! Ți-am spus, eu am fost trimis de Moș Ilie la Sinai, la Mănăstirea „Sfânta Ecaterina”, pentru a mă inspira din modelul arhitectural al acesteia. Așa ne-a arătat Dumnezeu că trebuie să rânduim. Iar Catedrala, cu trei altare, va fi conectată la un releu de televiziune, care se poate face acolo sus, într-un colț de munte, unde ne-a fost arătat, pentru ca cele trei slujbe, ortodoxă, catolică și protestantă care se vor ține aici, să poate fi ascultate de întreaga lume. Și atunci, oamenii vor vedea diferențele. Ce slujbe se fac la ei și ce slujbe se fac la noi!? Ei nu au liturghie, au o amestecătură! Nimic clar! Iar oamenii vor asculta și se vor convinge singuri. Nimic nu trebuie făcut cu forța. Așa cum se încearcă acum... o unificare forțată cu catolicii. Asta nu e bine... pentru s-au autoblestemat... atunci la ruperea de Biserica Mamă. Deci sunt blestemați...!

Atunci când s-a rup Biserica la 1054, Patriarhul Fotie, i-a chemat pe catolici, așa omenește, așa cum eu te-am chemat...omenește! Și le-a zis: „Săptămâna asta ținem post, iar duminică ne întâlnim toți aici și slujim. Și nu aprindem lumânările. Și la care va veni Lumina, la care se vor aprinde lumânările, singure, prin puterea Lui Dumnezeu, înseamnă că acea slujbă e de la Dumnezeu și acea Biserică e potrivită voii Sale.

Slujbele se țineau la Constantinopol, iar Fotie le-a spus să țină ei primii slujba, că sunt mai mulți. Și catolicii nu au respectat ora stabilită de comun acord pentru slujbe. Ei trebuiau să se întâlnească la ora 8:00 dimineața, iar catolicii au venit la 4:00 dimineața și au pus sub fața de masă, pe care se puneau crucea și Biblia, un blestem. Și au fugit! Fotie i-a așteptat cât i-a așteptat, iar ei nu au mai venit. Atunci, diaconul a adunat tot ce era pe masă, ca să le pună toate la locul lor, A strâns și fața de masă în același scop și..., ce să vezi..., sub fața de masă, sub pânzătură!? Un blestem! Acum, fi atentă ce scria în acel blestem: „ Să fie blestemați cei ce au încălcat ce am zis noi aicea. Cine o veni mâine și o călca ce am zis noi, să fie blestemat! Noi suntem!”. Adică au pus blestem peste Biserica Ortodoxă. Și atunci, Patriarhul Fotie le-a luat blestemul în mână și cu Evanghelia în cealaltă mână l-a citit. Și a binecuvântat cu Evanghelia și a spus: „Binecuvântat este Dumnezeu!”. Și în felul acesta, catolicii au devenit blestemați, prin propriul lor blestem, pus nouă.

D.G.: Prin simpla citire a blestemului, acesta s-a întors împotriva lor?

Părintele Pantelimon: Da. Nu puteau pune blestemul pentru că Evanghelia era la noi, la noi era credința, în mâna noastră. Iar prin „noi suntem”, voiau să spună că aceea era Casa lor. Dar nu aveau cum să fie, pentru că biserica ortodoxă. Și au crezut că nu caută nimeni sub

pânzătură, sub fața de masă. Și când Patriarhul a dat binecuvântare de Evanghelie a spus: „Binecuvântat este Dumnezeu nostru întotdeauna, acum și pururi și în vecii vecilor. Cu pace, Domnului să ne rugăm!”. Și prin citirea blestemului pus nouă cu Biblia în mână, blestemul s-a întors imediat împotriva lor. Păcatul se întoarce întotdeauna împotriva celui care l-a săvârșit! Vine asupra lui!

D.G.: Sfinția Ta, dacă diaconul atunci masa pentru a le pune pe toate la locul lor, ce s-ar fi întâmplat?

Părintele Pantelimon: Era mult mai grav, pentru că se făcea Liturghie peste el. E greu, voi nu înțelegeți. E vorba de Antimist, de pâza aceea pe care e imprimată Moartea Mântuitorului și fără de care nu poți face Sfânta Liturghie. Și desfăci antimistul așa, îl pui pe masă și stă Evanghelia pe El, adică pe Chipul Mântuitorului. Iar, în Biserică, totdeauna se spune la Liturghie: „Bine este cuvântat Tatăl, Fiul și Sfântul Duh”. Și era vorba de moaște. Nu se face așa ceva, că se întoarce împotriva. În picioarele mesei sunt moaște, iar masa reprezintă Mormântul Mântuitorului. Și practic binecuvântarea s-a dat pe ceea ce era scris în blestem, pe „noi suntem”, adică pe ei, pe catolici, că „noi suntem” însemna, de fapt, că sunt ei, catolicii. Potrivit cu ce au scris ei a făcut și Dumnezeu. Așa și-au pus mare păcat pe capul lor. Și vezi, ei, după ce au pus blestemul, au și fugit. Pentru că Fotie a vrut o împăcare creștinească. Țineau slujbe, vedeau la cine trimite Dumnezeu Lumina Sfântă și asta era calea de urmat. Fără nicio supărare! Fotie a vrut o împăcare creștinească. Ei, în schimb, căutau să ne bage în blestem! De la ei toată pierderea. Ridicarea blestemului se va putea face dacă țin post și fac liturghie ortodoxă. Până atunci, ei sunt sub propriul lor blestem!

DESPRE ÎNDREPTARE ȘI DESPRE CUM INTERVINE CEREREA, DACĂ NU NE ÎNDREPTĂM

„Părintele Arsenie a spus că dacă nu se face biserica de la Bucium, Biserica „Pacea Întregii Lumi”, rușii vor înconjura și Polonia și Germania, ca să ne nimicească. [...] Dacă poporul român se îndreaptă, cade și cutremurul acela mare de care se tot vorbește, cade și războiul. Dumnezeu nu ni le mai dă și dacă nu ne pocăim și nu facem poruncile Domnului, vine războiul și vor supraviețui foarte puțini!”

D.G.: Părinte, nerespectarea acestei rânduili descoperite lui Moș Ilie ar putea avea efectul unui blestem?

Părintele Pantelimon: Da, prin pedeapsă peste popor! Așa cum poporul iudeu l-a recunoscut pe Iisus ca Fiul al Lui Dumnezeu, în ciuda urii fariseilor și cărturarilor care L-au răstignit, tot așa și poporul român poate da tonul recunoașterii acestei Lucrări. Noi trebuie să spunem clar că Maica Domnului cere poporului nostru ca să primească să se facă Judecata pe pământul nostru! Și mai cere poporului român să recunoască toate lucrurile pe care le-a făcut suferința lui Iisus pe pământ. Iar Măicuța Domnului plânge și acum pentru păcatele grele făcute în țară și pentru răutățile care se fac. Știi că mereu s-a spus că vine un cutremur mare la noi. Spunea Părintele Arsenie Boca mereu. Și pentru că poporul s-a mai îndreptat, Dumnezeu l-a exclus. Asta nu înseamnă că, dacă păcătuim în continuare, Dumnezeu nu revine cu pedeapsă. Pentru a evita o pedeapsă, poporul trebuie să strige, să zbiere de durere, așa de tare trebuie să se facă auzit! Trebuie să se pocăiască! Și mai e ceva! Dacă nu ne îndreptăm, Dumnezeu îi lasă pe ruși să ne înconjoare, în conflictul de acum cu americanii și cu Ucraina. Părintele Arsenie a spus că, dacă nu se face biserica de la Bucium, Biserica „Pacea Întregii Lumi”, rușii vor înconjura și Polonia și Germania, ca să ne nimicească.

D.G.: Dar rușii, sunt și ei tot ortodocși Părinte!

Părintele Pantelimon: Americanii sunt ca sectele, dar și rușii au băut, au mâncat, nu au muncit, ci doar au cucerit. Și acum vor la fel. Nu ne băgăm la subiecte de felul acesta. Noi ne băgăm la ce a arătat Dumnezeu. Deci, pe scurt! Dacă poporul se îndreaptă, cade și cutremurul acela despre care se tot vorbește, cade și războiul! Dumnezeu nu ni le mai dă! Și dacă nu ne pocăim și nu facem poruncile Domnului, vine războiul și vor supraviețui foarte puțini! Dacă se va mai întâlni om cu om, e mare minune! Americanii au debarcat și ei la noi, pentru că au aflat de alianța ruso-chineză, prin care rușii vor să cucerească zona. Și a arătat Dumnezeu deja că vor da două bombe la granița noastră. Dacă vor da două bombe, ne șterg de pe fața pământului.

D.G.: Bombele sunt aruncate de ruși și de americani în conflictul lor purtat deasupra noastră? Ca un ecou continuu al istoriei noastre. Mereu la mijloc?

Părintele Pantelimon: Așa a vrut Dumnezeu! Este și o încercare a iubirii noastre de Dumnezeu. Ai văzut că de fiecare dată Dumnezeu ne-a apărât, desi nu am avut niciodată oaste numeroasă. Dar ceea ce am avut noi, a învins imperiile care, fără credință, ne puteau spulbera.

D.G.: Rămâneam în istorie pe copitele cailor lui Baiazid și ale armatei Ecaterina a II-a a Rusiei, dacă voievozii și poporul nostru nu ar fi avut credință tare.

Părintele Pantelimon: Vezi cum i-a răsplătit Dumnezeu pe voievozii noștri pentru credința lor? Iar acum, dacă nu avem conducere cu credință și cu dragoste de popor, Dumnezeu își ia mâna de pe noi! Așa că o bombă va fi aruncată de ruși și una de americani! Le aruncă unii contra altora și vor cădea pe granița noastră. Americanii o aruncă să scape de noi, pentru că rușii și chinezii vor să cucerească tot. E voia lui Dumnezeu și face asta, ca noi să ne îndreptăm și să înțelegem că a ales niște oameni ca Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca, prin

care, de fapt, ne vorbește nouă, întregului popor! Iar Iisus spune: „Cerul și Pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece”. Acestea sunt cuvinte de la oameni. Sunt cuvinte de la Duhul Sfânt și se referă și la această rânduială, pentru că e una dumnezeiască, de pregătire a Celei De-a Doua Veniri a Lui Iisus. Nașterea a fost prorocită, Prima Venire, și a Doua Venire, la fel, tot prin proroci e vestită. Prin Moș Ilie, cum ți-am spus! Iar noi, prin faptele arătate am adus mulțumire Lui Dumnezeu. Și dacă nu facem aceste fapte până la capăt, vine pedeapsă mare peste noi, cum nu a mai fost vreodată! Trebuie să înțelegi, nu sunt simple cuvinte, sunt venite de la Duhul Sfânt! Nu te superi că tot spun asta, dar trebuie să ne trezim! Am să spun aceste lucruri mereu și mereu, până nu voi mai putea!

DESPRE DIMENSIUNEA RACLEI ȘI DESPRE HAINA DIN PĂR DE CĂMILĂ A SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL – CA MĂRTURII ALE ARĂTĂRII SALE LA NOI ȘI ÎMPREUNĂ-LUCRĂRII

„Și a venit Sfântul Ioan Botezătorul și s-a rezemat de un dulap și a arătat, ca și cum ar fi însemnat înălțimea sa pe dulap. Și așa s-a descoperit măsura trupului Sfântului și așa s-a făcut Racla. [...] Și Dumnezeu l-a descoperit pe Sfântul Ioan Botezătorul pe masa și lângă el, așezată haina sa din păr de cămilă! Și prin cine crezi că l-a descoperit? [...] Și dacă cei ai Bisericii nu fac ce trebuie, Sfântul va fi luat de la noi și dat altei țări!

D.G.: Spuneați la un moment dat, data trecută, când eu eram pe picior de plecare, că Sfântul Ioan Botezătorul a fost împărțit în Raclă? Am înțeles bine? Trupul lui se afla în Raclă, în timp ce a fost împărțit?

Părintele Pantelimon: Da, a fost împărțit în Raclă! De trei îngeri!

D.G.: Cum ați aflat de dimensiunile Sfântului pentru ai putea face Racla, așa încât să se potrivească trupul său?

Părintele Pantelimon: Nu a știut nimeni de Sfântul Ioan Botezătorul, așa cum nu au știu despre Raclă! Tot așa, nu a știut nimeni nici măsura Sfântului Ioan Botezătorul! Eu când m-am dus la Părintele Arsenie Boca, m-a întrebat: „Cum veniți voi așa la mine, să proiectăm Racla ... ? Mie îmi trebuie măsura!” . Însă, cine a știut măsura lui Ioan Botezătorul!? Nimeni, dar noi, noaptea ne-am rugat și Dumnezeu ne-a arătat ce trebuie să facem. Și a venit Sfântul Ioan Botezătorul și s-a rezemat de un dulap și a arătat , ca și cum ar fi însemnat înălțimea sa pe dulap. Și așa s-a făcut măsurarea, de jos până sus, pe dulap, așa cum a arătat și a cerut Sfântul prin semnele puse pe dulap. Rugăciunile le-am făcut de ziua Sfântului Ioan Botezătorul , la 7 Ianuarie. Toată noaptea ne-am rugat! Și a doua zi a venit Sfântul și i-a spus lui Moș Ilie: „Măsoară de aici până aici!” . Și la măsurătoare a ieșit 1.80 m. Și așa s-a descoperit măsura trupului Sfântului și așa s-a făcut Racla!

Sunt lucruri care depășesc puterea de înțelegere. Depășesc orice rațiune.

Apoi, după descoperirea măsurii trupului Sfântului, Părintele Arsenie Boca mi-a dat o echipă formată din sculptori, artiști... și am făcut o Raclă foarte frumoasă. Și mi-a zis: „Tu răspunzi, de bani și de cum iese Racla!” Toate le-am făcut cu Părintele, El a desenat Crucea, a făcut schițele și scenele încrustate pe Raclă.

Apoi, toți cei de la biserica de la Bucium s-au opus, și ziceau: „Cine mai știe de trupul Sfântului Ioan Botezătorul?! Preotul îmi pune mereu întrebarea asta: „De unde trupul Sfântului, că de 2000 de ani nu mai are niciun os?”. Și Dumnezeu l-a descoperit pe Sfântul Ioan Botezătorul pe masa și lângă el, așezată haina lui din păr de cămilă. Ce zici de asta!? Și prin cine crezi că l-a descoperit Dumnezeu pe Sfântul Ioan Botezătorul în acest fel, cu haina pe care acesta o purta când a venit din pustie să propovăduiască? Prin Sfântul Petru și prin Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași... . Și i-au arătat lui Moș Ilie cum stă, într-un beci, întins pe o masa, și lângă el era pusă haina lui din păr de cămilă. Haina dovedește că e Ioan! După ce ne-au spus toate acestea, noi am făcut o liturghie, în cadrul căreia a fost împărțit, cum ți-am spus. Mare pedeapsă, pentru că a fost împărțit la noi, și biserica nu-l recunoaște! Iisus a spus: „Cerul și Pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece”.

D.G.: Care este legătura dintre ce a spus Iisus și pedeapsă?

Părintele Pantelimon: Adică nu vor trece. Se împlinesc și cuvântul spus de El pentru noi. Dacă facem Lucrarea vine, dacă nu, ne pedepsește!

D.G.: Părinte, unde i-a descoperit Dumnezeu lui Moș Ilie, trupul Sfântului Ioan Botezătorul, la Bucium?

Părintele Pantelimon: Nu, nu...asta nu se spune!

D.G.: Bun, Părinte, nu mai întreb nimic despre loc! E normal să nu se știe, iertați-mă!

Părintele Pantelimon: Și unii dintre cei ai Bisericii ar vrea să știe locul, dar nu-l vor afla, că nu o vor cu credință!

D.G.: Revin la momentul împărtășaniei! Spuneți că atunci când a fost împărtășit Sfântul Ioan Botezătorul se afla în Raclă, adică trupul lui era în Raclă, cu cap cu tot, și a primit Sfânta Împărtășanie de la îngeri. Părinte, povestiți-mi mai amănunțit acest episod.

Părintele Pantelimon: S-a făcut așa, ca să știi! S-a făcut slujbă la 7 Ianuarie pentru Sfântul Ioan Botezătorul, de paznicul lui, și preotul când iese din altar spune: „Cu frică și cu credință, apropiați-vă!”. Iar asta, părintele a spus-o încet, așa cum l-au sfătuit îngerii. Apoi, doi îngeri ai lui Dumnezeu au luat Racla și au dus-o în fața altarului, la preot, iar al treilea a luat lingurița și l-a împărtășit. Apoi, l-a șters la gură, i-a pus capul ușor în Raclă și l-au dus la loc. Iar preotul spunea rugăciunea de împărtășanie, în timp ce îngerul era cel ce îl împărtășea pe Sfânt. Sunt minuni greu de înțeles! Și nimeni nu poate ajunge cu înțelegerea la înălțimea darului pe care l-a primit țara noastră! Să fie împărtășit la noi! Iar cei cu obligații de recunoaștere a acestor minuni nu fac nimic! Însă Dumnezeu a arătat și nu vrea să se întâmple ca la evrei, să ne ia și nouă darul, cum l-a luat de la ei, pentru că nu l-au recunoscut pe Iisus ca Fiu al Lui Dumnezeu și Dumnezeu. Și dacă cei ai Bisericii nu fac ce trebuie, Sfântul va fi luat de la noi și dat altei țări. Luându-se Sfântul, nici Cea De-a Doua Venire nu va mai fi la noi, pentru că Iisus, la a Doua Sa Venire, va coborî în Slava Sa, acolo unde este trupul Sfântului. Se ia totul de noi! Mare chin pe noi acum, dacă cei ai Bisericii nu-l vor recunoaște! „Cum să vin eu la voi?”, va spune Iisus. „Dacă sunt mărturii, fapte...de ce nu credeți?”, este altă întrebare a Lui Iisus la care trebuie să răspundă. Din păcate, la Ziua Judecării vor vedea. Și fie, hai să-ți spun, cu tristețe îți spun, că deja s-au laut de la noi toate! Tot darul a fost luat din cauza necredinței și dat altui neam... Asta ca să știi! Însă trupul nu a fost deocamdată dus, doar că Dumnezeu a decis să ni se ia darul. Iar eu am ca poruncă să am grijă trei zile de cei din alt neam care vor veni să-l ia. Îi cazez, apoi ei îl vor lua pe Sfântul Ioan Botezătorul și îl vor duce în țara lor. Și noi vom rămâne de rușine, ca evreii!

D.G.: Of! Dar nu vreau să se întâmple asta, Părinte! Când va fi?

Părintele Pantelimon: Nu se știe vremea. Noi nu vrem, dar dacă cei care conduc Biserica asta vor! Uite, câtă luptă pentru a păstra trupul Sfântului Ioan Botezătorul aici, la noi! Ia, fă socoteală, din 1954!

D.G.: 60 de ani... Îmi pare atât de rău... că mă doare inima, mă doare stomacul. Îmi vine să oftez și să tot oftez...! Eu cred că bunul Dumnezeu a vrut doar să ne sperie, ca să luăm aminte... .

Părintele Pantelimon: Va fi un chin, va fi o mare durere, o mare încercare pe țară.

D.G.: În curând?

Părintele Pantelimon: Da, dacă poporul nu se îndreaptă! Păcat că poporul nu a ales calea cea bună la Revoluție! Și mentalitatea comunistă și înspăimântarea celor rele de la americani! Din America...de acolo va veni diavolul la sfârșitul veacului. Părintele Arsenie Boca le-a văzut pe toate și a spus că de la Apus vine pedeapsa pe țară, de la americani.

D.G.: Din câte îmi amintesc, prin 1939, Părintele Arsenie Boca suna că peste România va veni Câinele Roșu – Steaua cu cinci colțuri, și va fi durere mare în țară. Însă, spunea Părintele, după ce vom scăpa de sovietici, va veni Steaua cu șase colțuri, și atunci va veni și prigoana... .

Părintele Pantelimon: Și era tânăr când spunea astea. Știi istorie!

La început, capul Sfântului a fost a Bucium, apoi călugării l-au dus la Mănăstirea Dealu. E o întreagă poveste...

Maria Teresa i-a dat ordin generalului Bucow să distrugă mănăstirile ortodoxe din Ardeal. Și au început de la Sibiu să distrugă și să ardă mănăstirile și bisericile. Când au ajuns la

Sâmbăta, un călugăr a fugit la Bucium și a anunțat că vine prigoana. Auzind aceasta, starețul mănăstirii Bucium a adunat călugării în biserica de lemn, ca să facă slujbă. Când a sosit Bucow cu trupa, călugării erau în mănăstire, la slujbă. Bucow a încuiat ușile și le-a dat foc. Înăuntru, în biserică, era și capul Sfântului Ioan Botezătorul, adus de la Ierusalim. Treisprezece călugări au ars și doar doi au reușit să scape, salvând capul Sfântului Ioan Botezătorul de la prigoană. L-au dus în siguranță la Mănăstirea Dealu, unde l-au și lăsat.

„Fiule, când vei crește mare și vei ajunge în capul țării, să vii la mine, acolo unde oi fi atunci, și să mă aduci înapoi, ca să-ți dezleg țara”.

D.G.. Legat de Mănăstirea Dealu, e un loc încărcat de istorie.

Părintele Pantelimon: La Mănăstirea Dealu a fost și Radu cel Mare, de i se mai spunea și Radu cel Frumos. El l-a adus în timpul domniei de la turci pe Sfântul Nifon, care era prins de turci, de la Constantinopol, l-a pus Mitropolit al Țării Românești, pentru înțelepciunea și sfințenia lui. Numai că Radu a stricat o căsătorie. El avea o soră și un prieten moldovean și a încercat să-i căsătorească, dar moldoveanul era însurat, avea familie, soție cu 5 copii, la Iași.

Așa că Sfântul Nifon nu le-a dat voie și le-a spus: „Să nu faceți una ca asta! Tu să-ți vezi de familie și de copii!”. Dar Radu a trecut peste voia Sfântului, a trimis scrisoare la Constantinopol și a reușit să obțină aprobare pentru a doua căsătorie a moldoveanului cu sora sa. Prin obținerea acceptului de la Constantinopol, practic, Radu l-a despărțit pe moldovean de familia lui, pentru ca acesta să se căsătorească cu sora sa. Sfântul nu putea accepta așa ceva în sânul creștinătății; era de neconceput stricarea căsătoriei, și a făcut publică fapta lor în biserică și i-a blestemat. I-a pus în vedere lui Radu că țara sa va fi lovită greu, cu boli grele, pentru fapta sa și a celor doi, care au trecut peste voia Lui Dumnezeu. Apoi Radu l-a exilat pe Sfântul Nifon și a dat poruncă să nu-i dea nimeni apă sau mâncare și nici să-l ascundă.

Amenințarea sa era cu pedeapsă aspră pentru neascultare. Dar, mama lui Neagoe Basarab, care pe atunci avea 15 ani, l-a trimis pe fiul său să-l ascundă pe Nifon și să-l hrănească, până se liniștesc apele. Și odată, când i-a adus mâncare, Sfântul Nifon i-a spus lui Neagoe Basarab: „Fiule, când vei crește mare și vei ajunge în capul țării, să vii la mine, acolo unde oi fi atunci, și să mă aduci înapoi, ca să-ți dezleg țara”. După plecarea lui, peste țară a venit ciumă, holeră, lepră și multe necazuri. Iar, după ce a fost urcat în scaun, Neagoe Basarab și-a adus aminte ce-i spusese Sfântul Nifon când îl ținea ascuns mama sa, și s-a dus după Sfânt în Muntele Athos. Sfântul se retrăsese la o mănăstire de acolo, la Dionisiu, după ce a fost exilat de Radu. Când a ajuns la Dionisiu, Nifon a fost trimis să muncească la grajdul mănăstirii. Așa se proceda acolo, pentru ascultare. Orice nou venit era trimis la grajd, la măgari. Și Sfântul Nifon a ascultat, iar ei nu l-au cunoscut. S-au gândit că e un călugăr oarecare, sărac, nu Patriarhul Țării Românești sau vreun Sfânt. Iar el, acolo în grajd, noaptea se ruga. Și un tânăr, un copil îl păzea, iar într-o noapte, acesta a văzut lumină de la cer la pământ, care se revărsa asupra lui Nifon.

O lumină se revărsa din cer peste el! Și până atunci, călugării nu au știut cine e noul venit care făcea ascultare la grajd. Iar copilul s-a dus și i-a spus starețului cum a văzut lumină din cer acoperindu-l pe Sfântul Nifon, în timp ce se ruga. Iar starețul a fost înțelept și l-a rugat pe copil să nu mai spună nimănui. Apoi, starețul i-a pus pe toți călugării din mănăstire să postească o săptămână și le-a spus: „Trebuie să postim și să ne rugăm, ca să ne arate Dumnezeu cine este omul acesta”, adică Nifon, cine era, „că îl căuta toată lumea”, că era mare ca și Sfântul Ioan Gură de Aur. Și după săptămâna de post, starețului i s-a arătat Sfântul Ioan Botezătorul și i-a spus: „Cel despre care vreți să știți cine este, el e Sfântul Nifon! Aduceți-l în biserică să vă mântuiți și voi, că îl caută toată lumea pentru ajutor, așa e de apreciat!”. Și starețul s-a trezit pe la patru-cinci dimineța și i-a rugat pe toți călugării să se îmbrace frumos, cu mantii, cu camilafcă, și cu Evanghelia la ei, pentru a-l primi pe Nifon cum se cuvine. Practic, ei au așteptat pe Sfânt să vină, fără ca el să știe ce fac ei, ce primire îi pregătiseră. Ei știau că după ce bat clopotele, Sfântul vine la biserică, așa că l-au pândit la colț și când a apărut Sfântul, ei au ieșit în calea lui, toți frumos îmbrăcați și cu Evangheliile la ei, și au început să-i cânte: „Patriarhul, patriarhul”... Dar Nifon nu a stat, a fugit” se smerea. El nu s-a mândrit, pentru asta, nu trebuia să știe cine e! Și, mai ales pentru că au început să cânte: „Patriarhul”... nu știu ce! Și atunci, din smerenie a plecat. Însă ei i-au explicat că

Sfântul Ioan Botezătorul vrea ca el să vină în biserică, să se mântuiască și ei. La o săptămână de la această întâmplare, Sfântul Nifon a adormit, iar Neagoe a venit să ia trupul Sfântului să-l ducă înapoi în Țara Românească, pentru a o scăpa de blestem. S-a rugat de greci o săptămână să-i dea moaștele Sfântului și grecii nu au vrut să-l dea pe Sfânt. Atunci, Neagoe le-a propus să vină ei cu moaștele la noi, să le aducă ei și, apoi, să se întoarcă în Sfântul Munte, după ce ne scapă pe noi de blestem. Așa a ajuns la noi Sfântul Nifon! L-au dus acolo unde a fost îngropat Radu cel Frumos și moldoveanul, la Mănăstirea Dealu, unde au fost îngropați cei doi. Au făcut litie toată noaptea și priveghere și au mers la cele două morminte, al lui Radu cel frumos și al moldoveanului, iar el i-a dezgropat și le-a spălat trupurile, cu vin...

D.G.: Cine, Neagoe Basarab?

Părintele Pantelimon: Nu. Sfântul. Sfântul Nifon! S-a ridicat din Raclă și i-a spălat pe Radu cel Frumos și pe moldovean. Să-ți explic! Neagoe Basarab, la priveghere, l-a văzut pe Sfântul Nifon cum s-a ridicat din raclă, cum i-a scos pe cei doi, cum i-a dezgropat, cum i-a dezlegat și apoi cum i-a spălat cu vin. Apoi, tot Sfântul Nifon i-a pus la loc în groapă. La un moment dat, Neagoe s-a așezat în strană și a adormit. Era foarte obosit. O săptămână se luptase cu grecii să i-l dea pe Sfântul Nifon, că nu voiau să-l dea. Grecii sunt duri, așa sunt ei! Când s-a trezit, Iisus i s-a arătat lui Neagoe, iar el l-a rugat pe Mântuitorul să ni-l lase nouă pe Nifon, dar Iisus i-a spus: „Fiule, ce ai promis, fă!”. Apoi le-a dat capul Sfântului Ioan Botezătorul în schimbul capului Sfântului Nifon. Atunci, când l-a cerut Neagoe Basarab pe Nifon, grecii s-au certat cu el, că nu voiau să-l dea. De-abia după ce s-a ridicat Nifon din raclă s-au împăcat. Nu știți voi câți sfinți mari avem noi!!

Și nu ți-am spus cum a fost primit Sfântul Nifon la mănăstirea Dealu! Tot poporul a fost acolo, la Dealu, și au făcut priveghere de toată noaptea. Și noaptea, când preoții slujeau, era și Sfântul Ioan Botezătorul cu ei. Așa a ajuns Capul Sfântului Nifon la noi!

D.G.: Îl iubesc tare, tare mult pe Sfântul Nifon, Părinte! Când am fost ultima dată la Catedrala „Sfântul Dimitrie” din Craiova, m-am dus special pentru Sfântul Nifon, să-mi lămuresc anumite întâmplări legate de numele Sfântului. Când am intrat în Catedrală m-am întâlnit cu un frate pe care-l cunoscusem în urmă cu un an, la Praznicul Sfântului Dimitrie. Fratele Lucian, așa îl cheamă, nu m-a recunoscut. Era și firesc, la cât de multă lume e la un praznic. L-am întrebat dacă a mai pictat ceva, pentru că, în urmă cu un an, îmi arătase câteva lucrări de-ale sale. Foarte frumoase! La Praznicul Sfântului Dimitrie, fratele Lucian vindea diverse obiecte de cult bisericesc și avea expuse și câteva dintre lucrările sale. Eu eram la coadă și mă rugam Sfântului Dimitrie să alunge tristețea din inima mea și să mă împace cu mine, cu familia, cu toate contradicțiile mele generate de răutatea din mine. Atunci am simțit o pace în inimă, în toată ființa, o împăcare dincolo de orice închipuire! În timp ce eram în starea aceasta, fratele Lucian spunea: „Dumneata, de acolo, vino mai aproape!” Nu știam cu cine vorbește, însă, când a spus și a doua oară, m-am uitat în direcția dânsului m-am uitat în direcția dânsului și mi-am dat seama că vorbește cu mine. Mă rog, mai pe scurt, l-am ascultat și m-am dus mai aproape și mi-a spus: „Nu am întâlnit până acum atâta pace într-un om. Stai aici lângă mine că liniștea ta îmi face bine!” Și asta a fost. Și cât am stat lângă el, mi-a arătat picturile domniei sale. Numai că, ce nu știa el, liniștea nu era de la mine, era de la Sfântul Dimitrie, o liniște pe care o simțeau și cei din jur. Așa m-am cunoscut cu fratele Lucian, prin Sfântul Dimitrie. Acum revin la întâmplarea cu Sfântul Nifon, după un an, când m-am întâlnit pentru a doua oară cu fratele Lucian. După ce l-am întrebat de lucrări și i-am spus în linii mari cum ne-am cunoscut, fratele Lucian s-a dus, a luat o legătură de chei și m-a dus la racla Sfântului Nifon. A deschis racla, apoi mi-a lăsat cheile și mi-a spus: „Ai grijă de raclă până mă întorce eu! Să te uiți din când în când și la pangar! Poate vrea cineva să întrebe ceva, să cumpere ceva. Și dacă vin oameni la raclă, să-i primești frumos, ca de-a casei, ca o gazdă bună! Stai liniștită aici cu Sfântul Nifon, vin repede, nu lipsesc mai mult de o jumătate de

oră! Mă duc să îți aduc câteva lucrări, să-ți dai cu părerea!” Și a plecat, Părinte, fratele Lucian val-vârtej, și m-a lăsat cu maldărul de chei în mână! Eram mută de bucurie, de ceea ce aveam de făcut, de toate la un loc! Veneau oamenii la raclă, se uitau la mine, nu cred că înțelegeau de ce îi primește cineva, pentru că precis nu era tipicul mănăstirii să pui pe cineva de pe drum să primească oamenii la raclă, cu voioșie! Că eram tare voioasă și împăcată și fericită! Printre primiri, mă mai uitam și la panagar. Și, la un moment dat, au intrat doi preoți, care, când m-au văzut, s-au cam mirat tare. Cam asta exprimau fețele sfinților lor.! Apoi a venit un alt părinte și au început să discute și să arate spre mine. Cred că s-au speriat dragii de ei, când m-au văzut cu maldărul de chei în mână, cu inițiativă, și la raclă și la pangar. Eu mi-am luat sarcina în serios și mă purtam „ca de-a casei”, și la raclă și la pangar! Unul dintre preoți zâmbea, altul se încrunta, era îngrijorat, dar nu îndrăzneau să vină să mă întrebe de unde am cheile și ce caut acolo, așa de determinată eram!

Cred că i-am oprit din drum, pentru că, precis, nu veniseră să mă vadă pe mine cum mă descurc! Spun asta pentru că nu plecau, discutau și se uitau la mine, când mai discret, când mai direct, mirați tare! Au stat așa nedumeriți până a venit fratele Lucian. i-am văzut apoi, după ce am predat racla, cheile, închinăciunile, toată bucuria momentului, cu tot respectul oferit sfinților lor, discutau cu fratele Lucian și se amuzau. Și unul dintre dânșii zicea: „Frate, ce ne-ai făcut!”, și se amuzau! Pluteam când am plecat de la Sfântul Nifon! Aveam o bucurie aparte, greu de spus în cuvinte Părinte! Dar să mă întorc la lucrarea noastră, să nu pierdem timpul cu mine!

Părintele Pantelimon: Așa fac sfinții, te pun în tot felul de situații. Te-ai dus cu drag la el și atunci, Sfântul Nifon a vrut să îți arate cât de mult se bucură. Ai văzut și Părintele Arsenie Boca cum vorbește cu tine când te duci la el la icoană, la cruce sau la Prislop?! Ai văzut și Maica Domnului cum te primește!? Așa de frumos lucrează sfinții. Țara noastră e iubită de mulți sfinți și e ajutată. Uite, și în Lucrarea noastră, atâția sfinți care s-au arătat lui Moș Ilie și Părintelui Arsenie Boca! Sunt lucruri care acum s-au dovedit toate și acestea trebuie puse la punct, și spuse așa cum au fost! Toate trebuie făcute cu credință, iar unii dintre cei ai bisericii nu au credință!

Dacă ar fi crezut, ar fi făcut biserica de la Bucium, iar în biserică trebuiau să construiască un baldachin, așa cum este la Căldărușani și la Cernica, iar racla trebuia să fie gata, Să fi fost de mult îmbrăcată în argint, așa cum ni s-a cerut!

Uite, acum îmi dau Racla! Iar Biserica nu a ținut cont de cererea mea. Și Catedrala trebuie construită. Iar la biserică, preoții vor trebui să slujească numai cu post. Și pentru toată această necredință, pentru neducerea la bun sfârșit a acestei mari Lucrări, vine mare pedeapsă peste România, cum îți mai spusei.

D.G.: Sfinția Voastră, să îndrăznesc să vă întreb, cât de mare e această pedeapsă și în ce constă?

Părintele Pantelimon: Nu se poate spune! Dar, dacă se îndreaptă poporul, atunci Dumnezeu ne iartă, ne ocolește!

DESPRE ARESTĂRILE PĂRINTELUI ARSENIE BOCA, ALE LUI MOȘ ILIE ȘI ALE PĂRINTELUI PANTELIMON. DESPRE CUM L-A VINDECAT MAICA DOMNULUI PE PĂRINTELE PANTELIMON ÎN ÎNCHISOARE.

„Părintele Arsenie Boca a spus, încă de când era închis la Brașov, că: <<Moartea îmi vine de la o femeie>>. Și după aceea, Ceaușescu a pus să fie urmărit în permanență și iradiat [...] ca să-l șteargă mai repede, să-l omoare odată, pentru că le era frică de Părintele. Aduna multă lume în jurul lui, aduna mult popor, iar Ceaușeștii de popor se temeau. [...] Lumea acum nu mai crede cei mai mulți ar spune că facem publicitate. [...] Mie, Părintele mi-a spus prima dată când m-a văzut: <<Dute și fă armata! Apoi vino să te călugărești>>. Și așa a fost.

Noi trebuie să spunem doar ce am văzut, doar adevărul!”

D.G.: Părinte, se vehiculează mai multe variante privind moartea Părintelui Arsenie Boca....

Părintele Pantelimon: Nu știe nimeni nimic! Vorbește fiecare după cum îl taie capul! Eu însă, pot să vă spun pentru că am fost mai tot timpul cu el. Hai să-ți spun de unde s-a plecat și unde s-a ajuns! La mine a venit o doamnă, care a fost secretara lui Gheorghe Gheorghiu Dej, dar și a Ceaușeștilor, și care mi-a spus că: „anul acesta îl împușcă pe Ceaușescu! Se duce într-o țară cu trei avioane, duce tezaurul, și după ce se întoarce îl împușcă!”. Iar mie nu-mi venea să cred și i-am zis: „Doamnă, nu mai vine el în țară!”. Și așa s-a întâmplat, exact cum mi-a spus ea. Iar doamna aceea a fost trimisă de Dumnezeu să vorbească cu mine. Când a venit ea, eu eram la stupi. Era dimineață și ea s-a apropiat de mine, așa ca tine, și era ca tine de statură, și plângea. Mi-a spus, cumva, disperată: „Părinte, vreau să vorbesc cu Părintele Pantelimon!”. „Ce ai cu el?”, am întrebat-o eu. „Nu vă spun, nu spun nimănui, doar lui!”, mi-a spus ea și tot repeta asta, în sensul că era ceva atât de important, încât numai lui putea să-i spună, adică mie... „Păi hai să-l căutăm! Dacă doar cu el vrei să vorbești?! Să-l așteptăm, că s-a dus până pe aici, pe undeva și se va întoarce”, i-am spus și am invitat-o să intre în chilie. Cum a intrat în chilie mi-a zis: „Aaaa! Păi dumneata ești!”. Și atunci a început să-mi povestească: „Anul ăsta îl împușcă pe Ceaușescu!”. Și ți-am spus ce discuție am avut! Avea descoperire de la Dumnezeu!

Când a venit la mine, eram în luna mai și mi-a cerut să o conduc eu la Ceaușescu, să-i spună ea direct ce se va întâmpla. Eu i-am făcut un memoriu și i-am spus că este imposibil să ajungem la Ceaușescu. „O să te azvârle afară cei de la pază”, am avertizat-o! Nu a vrut și, atunci, i-am spus să ducă memoriul la Palatul lui Ceaușescu, iar la poartă să-l lase celor de la pază, iar cei de la pază vor duce ei mai departe memoriul lui Ceaușescu. Așa s-a și întâmplat! Numai că, după ce i-au luat memoriul, au arestat-o! Apoi au trimis-o la Cluj, unde a stat închisă un an, iar cel mai groaznic chin a fost că i-au spălat creierul. Și după doi ani, când m-am dus eu odată la Brașov, mă trezesc cu o femeie drept în fața mea. Și mă întrebă: „Părinte, mă mai cunoști?”. „Nu te mai cunosc”, i-am răspuns. „Părinte, eu sunt, cutare, și, hai, întreabă-mă repede că eu deviez!”. Și mi-a povestit cum a fost cu forța divorțată de soț, cum au chinuit-o. I-am povestit eu ce s-a mai întâmplat, apoi, eu am întrebat-o din ce trăiește și ea mi-a zis: „din ce găsesc pe drum”. „Și gata, am terminat, nu mai pot vorbi!”. Asta cu secretara lui Gheorghe Gheorghiu Dej!

D.G.: Dar ce vârstă avea doamna?

Părintele Pantelimon: În jur de vreo 60 de ani, cam așa. Iar Părintele Arsenie Boca a spus, încă de când era închis la Brașov, că: „Moartea îmi vine de la o femeie”. Iar Ceaușeasca a pus

un ofițer de securitate și l-a iradiat pe Părintele Arsenie Boca în arestul de la Brașov. Și așa iradiat, l-a trimis la Canal. Apoi, după ce i-au dat drumul de la Canal, mai târziu, securiștii puși de Elena Ceaușescu, l-au iradiat din nou, când a fost discutat memoriul dus de secretara aceea (a lui Gheorghe Gheorghiu Dej și a Ceaușeștilor), cea arestată și al cărui creier a fost spălat. După ce au pus mâna pe memoriu, a spus că nu secretara a făcut memoriul. Ea fusese secretara lor, așa că Ceaușeasca a dat vina pe părintele Arsenie, pe care nu-l suportau. Și cât a stat acolo două săptămâni, Ceaușeasca a pus un ofițer să-l iradieze tare. Însă Ceaușeasca nu recunoștea că a dat ordin ca Părintele Arsenie Boca să fie iradiat. Toate astea sunt lucruri adevărate! Și după aceea, Ceaușeasca a pus să fie urmărit în permanență și iradiat. Și ținea legătura telefonică cu cel care-l urmărea și-l iradia pe Părintele și-l întreba: „Ce face, cum e?”. Iar securistul răspundea... „A slăbit, nu-i mai înțeleg vocea. Nu mai are mult! Acum e gata!”. Toate discuțiile acestea au fost interceptate de o femeie și ea ni le-a spus. Vezi, Ceaușeasca ținea legătura cu securistul ca să-l șteargă mai repede, să-l omoare odată, pentru că le era fiică de Părintele Arsenie Boca. Aduna multă lume în jurul lui, aduna mult popor, iar Ceaușeștii de popor se temeau!

Uite, nu e așa cum spun prin cărți că s-a întâmplat cu Părintele Arsenie! Acum, să-ți spun cum a fost și când au vrut să-l aresteze la Sâmbăta și să-l ducă la Brașov, la închisoare! Era prin 1947, când au venit să-l aresteze pe Părintele Arsenie Boca. Și erau cinci, iar noi câțiva eram pe afară și ne-au întrebat pe noi: „Unde-i bă, Arsenie?”... Și Părintele a ieșit la ei și i-a întrebat: „Pe cine căutați?”. Iar securiștii i-au răspuns: „pe voi, bă, trântorilor, hoților, bandiților!”. Iar Părintele s-a băgat așa în ei, și-i călca pe picioare, îi împingea cu pieptul și-i călca pe picioare, arătându-le, cumva, că poate să treacă peste ei. Iar securiștii se retrăgeau, se dădeau înapoi, în timp ce Părintele îi întreba calm și zâmbind: „suntem mai hoți ca voi, mai trântori ca voi, mai șmecheri și mai bandiți ca voi!”. Iar securiștii se tot retrăgeau, se tot dădeau înapoi. Apoi le-a zis Părintele serios: „Știu de ce ați venit! Numai că eu nu vin cu voi, că dacă merg cu voi, voi de aici nu mai plecați, vi se sfărâmă mașina. Vin eu mâine! Cel mai bine pentru voi este să vin eu mâine. Mâine la 7.00 fix sunt la voi, la Brașov!”.

D.G.: Dacă nu-l ascultau, mureau? Făceau accident cu mașina?

Părintele Pantelimon: Da, mureau! Și l-au lăsat, iar a doua zi, Părintele s-a dus singur la ei, la Brașov. Acolo, au pus un călău și l-a bătut, de l-a făcut numai sânge. Iar Părintele i-a spus călăului: „Măi, omule! Mâna asta cu care m-ai bătut, tu nu o mai duci la gură! Și în acel moment i s-a uscat mâna. Iar pe călău l-au mutat la Sibiu ca să nu se dea pe față, să nu se afle ce a pățit. De la Sibiu, i s-a pierdut urma de tot. Apoi, au aflat brașovenii că Părintele a fost bătut de acel călău și au ieșit în stradă. S-au ridicat împotriva securiștilor și le-au cerut să-l vadă pe Părintele Arsenie. Iar ei, de frica poporului, l-au curățat de sânge, l-au spălat, l-au îmbrăcat frumos și l-au scos în fața mulțimii, să-i arate că este sănătos, că nu are nimic, că nu e bătut. Iar Părintele le-a făcut semn cu mâna să stea liniștiți. Apoi, după închisoarea de la Brașov, l-au trimis la Canal. Așa că, nu tot ce s-a scris despre Părintele, e așa! Noi trebuie să spunem doar ce am văzut, doar adevărul!

D.G.: Povestiți-mi și despre arestările lui Moș Ilie, Părinte!

Părintele Pantelimon: A fost arestat după ce s-a făcut Racla. Din vorbă în vorbă, s-a aflat că de Sfântul Nicolae vine Racla. Eu eram la București și ajungeam seara cu Racla, iar ei m-au așteptat, și între ei era și Moș Ilie. Până să ajung eu, securitatea a venit și i-a arestat pe toți, preoți, civili. Nu i-au ținut mult și le-au dat drumul, însă pe Moș Ilie l-au dus la Sibiu, la spitalul de nebuni, și l-au închis 10 zile. El nu a apucat să vadă Racla, numai după cinci ani. Eu am scăpat pentru că nu am reușit să urc cu Racla în tren și am așteptat altul și am ajuns spre dimineață, pe la ora 4. Când am ajuns eu, securitatea curățase tot, îi arestase pe toți cei 200 de oameni care mă așteptau. Voiau să vadă Racla Sfântului Ioan Botezătorul, că îl iubeau mulți. Dar între ei au fost și oameni ai Securității, îmbrăcați în preoți, iar unii chiar preoți care au trădat. Dar el nu era supărat pe ei. El nu era supărat pe nimeni. Știa ce lucruri rele îi vor

face și doar îi aștepta. Dar să știi că, în realitate, pe Părintele Arsenie îl iubeau mulți oameni! Mulți spuneau despre el că e Sfântul Ioan Botezătorul, în sensul că Sfântul lucra prin Părinte. Și revin la noaptea aceea. Am coborât Racla din tren și am așteptat să vină cineva să mă ajute. La un moment dat, am adormit pe o bancă, de oboseală. Nimeni nu avea nicio treabă cu mine. Apoi au venit câțiva oameni cu un car și m-au ajutat să duc Racla, să o sfințim. Moșul ne-a spus: „Dacă nu o veți sfinți-o, nu o mai vedeți!”. Și-apoi ne-a fost luată, cum ți-am spus și ținută îngropată 5 ani. Iar pe mine m-au acuzat de terorism și că am vrut să dau lovitură de stat și m-au certat că am plecat din Securitate. Îmi reproșau că ei m-au crescut, iar eu am plecat, i-am trădat. Imediat după armată, m-am călugărit, iar ei considerau asta o trădare. Eu le-am răspuns: „Cum m-ați crescut, că în continuu m-ați urmărit și m-ați arestat și m-ați controlat și mi-ați făcut tot timpul percheziții, apoi m-ați bătut de atâtea ori?”. Ți-am spus cum m-au arestat la Sâmbăta! Eee, acolo era lacul, lângă mănăstire, îl știi! Atunci am fost acuzat că eram partizan... ți-am mai spus... Numai așa mă țineau, în percheziții, arestări...

D.G.: ...bătăi...

Părintele Pantelimon: Eee...! Mi-ai spus că ai fost la Sâmbăta. Cum ți-a plăcut la Sâmbăta? Când ai fost?

D.G.: Prin 1982. Mergeam des la Sâmbăta, aproape săptămânal, lucram în zonă. Totdeauna era foarte multă lume și eu voiam să-l cunosc pe Părintele Arsenie Boca, îmi doream tare, tare mult, numai că, în perioada aceea era ascuns de săteni, din câte am înțeles de la dâșii. Îl țineau ascuns, să nu afle Securitatea că e acolo. El venea pe ascuns la Sâmbăta. Cred că era în perioada când era în exil la București. Îmi era tare drag Părintele și îl simțeam prezent de multe ori. E greu de spus cum simțeam prezența sa, dar știu sigur că era acolo și totdeauna, când aveam probleme pe drum, căci mergeam pe jos sau cu bicicleta, iar distanța era mare de la Victoria la Sâmbăta, o mână nevăzută mă ajuta, de cele mai multe ori, să nu-mi rup picioarele. Eram de-a dreptul fascinată de personalitatea sa! Mă duceam pur și simplu. Oamenii vorbeau atât de frumos despre dânsul și simțeam o teamă în tot ce spuneau ei. Iar eu nu înțelegeam de ce își lua măsuri de siguranță când vorbeau despre dânsul! Apoi am înțeles, pentru că era urmărit de Securitate. Am suferit mult că nu m-am întâlnit cu Părintele și una dintre fetele de acolo, Maria, de prin satele prin care mergea Părintele, parcă pe la Ucea sau Viștea, mi-a adus într-o zi o fotografie și m-a întrebat dacă știu cine e. I-am răspuns foarte emoționată, fără să respir, ca atunci când ești în clasa întâi și vrei să răspunzi primul la școală: „Părintele Arsenie Boca!”. Avea o privire vie, de foc! Simțeam cum mă arde, cum mă ceartă! ... De altfel, avea și de ce... eram o rebelă și o răzvrătită la vremea aceea. Nu mai văzusem o astfel de privire niciodată. Expresivă și de foc. Uneori era și blândă privirea lui. Depindea de cât de cuminte eram, și nu prea eram. De atunci m-am simțit de multe ori apărată de Părinte. El nu m-a părăsit, eu da, pentru că apoi, după ce am plecat din zonă, nu am mai mers după Părintele Arsenie Boca, așa cum îmi propusesem. Anii au trecut. M-am căsătorit și câțiva ani am încercat să aflu pe unde era Părintele. Apoi m-am luat cu viața de familie și am renunțat să-l mai caut, să mă duc acolo unde este și el. Nu știu ce voiam să aflu de la dânsul!? Nu aveam probleme, voiam doar să-l văd și să-mi spună ce am de făcut în legătură cu Iisus, cu alegerea mea, filosofia indiană și aiurelile din capul meu. Poate din cauza asta nu ne-am întâlnit, ar fi fost în zadar! Nu aș fi înțeles nimic! Irosea mărgăritarele pe mine....

Părintele Pantelimon: Ce ai simțit prima dată când ai venit aici la Turnu și ai văzut icoana Părintelui Arsenie Boca?

D.G.: Am avut aceeași senzație, a unei priviri care arde, dar de dată aceasta de bucurie. Am trăit sentimentul unei revederi. Parcă îmi spunea: „uite, că ne-am întâlnit din nou! Acum ești ceva mai întregă la cap, și mă bucur să te văd așa, în sfârșit, ne revedem, mult ți-a trebuit”. Uneori mă ceartă, dar de cele mai multe ori se bucură.

Părintele Pantelimon: Lumea acum nu mai crede, cei mai mulți ar spune că facem publicitate.

D. G.: Mă tem că mulți or să creadă, cel puțin despre mine, nu doar că fac publicitate, cum spuneți, dar și că sunt puțin sărită! N-ar fi pentru prima oară când m-aș confrunța cu un astfel de diagnostic. Asta e situația! Trebuie să merg mai departe cu orice preț, cu orice diagnostic!

Părintele Pantelimon: Măi, ce treabă ai tu cu ei? Lasă-i să vorbească! Când se vor trezi, or să regrete. Când alegi calea Lui Dumnezeu, trebuie să te aștepti la denigrări, la ocară, la luptă de multe feluri. Rețeta e aceeași și nu scapă nimeni! Diavolul nu stă și e neobosit. Ca exemplu, Părintele Arsenie Boca. Doar știi cât a suferit și nu s-a plâns niciodată și nu a acuzat pe nimeni de nimic. Părintele era și este sfânt, era om al Lui Dumnezeu, prin care lucra Dumnezeu. Diavolul lucrează și el prin oameni și pentru că nu suportă sfințenia, face tot ce poate să deformeze adevărul și să-i întineze pe cei în care Dumnezeu a pus sfințenia Sa, dragostea Sa. Părintele Arsenie îi ia în paza sa pe toți cei care vin la el la icoană sau la Prislop, la mormânt! De toți are grijă! La fel și când era cu noi, de toți avea grijă, pentru că el vedea problemele fiecăruia și care era calea cea mai bună pe care trebuie să o urmeze pentru a ajunge la Dumnezeu. Mie, Părintele mi-a spus prima dată când m-a văzut: „Du-te și fă armata! Apoi vino să te călugărești”. Și așa a fost!

„....față de suferința de atunci, din închisoare, suferința pe care o simt față de distrugerea țării, acum, e nimic! Nu se compară! Durerea cea mai mare e a țării. Atunci, în închisoare nu mă durea cum mă doare acum, când văd tineretul rătăcit și tulburat din cauza necredinței. [...] Inșă, durerea pe care o simt pentru țară..., așa batjocorită de comuniști, distrusă de materialismul dialectic, alta mai mare, nu am mai trăit! ”

D.G.: La Galați și la Gherla, câți ani de închisoare ați făcut?

Părintele Pantelimon: Apăi nu mai știu... și la Gherla, și la Iași și la Brașov și la Sibiu...

D.G.: ...s-au adunat 13, 15 ani de închisoare, Părinte...?

Părintele Pantelimon: Apăi, lasă asta! Nu mai știu! Au fost destui!

D.G.: Unde ați avut cel mai greu tratament?

Părintele Pantelimon: Anchetele erau peste tot la fel. Ne legau în lanțuri, ne puneau cătușe la mâini și la picioare, ne băteau, iar la anchetă ne puneau un căpăstru, apoi niște ochelari negri pe ochi; erau din tablă vopsită în negru, să nu vezi nimic, iar cu căpăstrul acela îți opreau sângele și, dacă nu mai urca la cap, leșinai, cădeai jos! Iar întrebările le puneau foarte repede, una după alta. Lucrau așa ca să te poată prinde, dar eu tăceam. Nu răspundeam nimic la întrebările lor. Iar anchetatorul se enerva și le spunea celorlalți care erau cu el: „Uitați-vă la el, își bate joc de noi!”. După asta eu le-am spus: „Cum, eu în lanțuri și îmi bat joc! Cum așa!?”. Și se enervau de fiecare dată când nu înțelegeam „bunele lor intenții”. Spunea anchetatorul nervos: „Uitați-vă la el, nici nu-i pasă!”.

D.G.: Tăcerea dumneavoastră era un afront de nesuportat față de munca lor de „transformare a omului”. Dar în ce, nici ei cred că nu știau. Nu conta, ordinul era unul de „transformare” și trebuia respectat! Victime și ei, de fapt!

Părintele Pantelimon: Da, și nu înțelegeau că puterea venea de la Dumnezeu. „Cum poți să taci, de ce taci?”, mă tot întrebau, iar eu le-am răspuns: „Pentru că sunt un om fericit și nu am nimic de comentat”. „Cum așa!?”, se mirau ei, că eu vobeam serios, cât puteam de serios. Iar eu le-am explicat în felul următor: „Cine poate să fie mai fericit ca mine, cu gardă de corp și ziua și noaptea? Nici președintele Americii nu are atâta gardă câtă avem noi aici!” Aoleu, cum au sărit în sus: „Uite cum își bate joc de noi!”. „Păi nu e așa?

Mă duceți înapoi cu garda, mă păziți când mănânc, când dorm, tot timpul?”, le spuneam, și ei luau foc! „Nici împărații nu au atâta! Cum să nu fii fericit!?” le spuneam și ei turbau când auzeau asta. Asta cu împăratul nu le-a plăcut de loc. Dar să știi că față de suferința de atunci, din închisoare, suferința pe care o simt față de distrugerea țării acum, e nimic! Nu se compară! Durerea cea mai mare e a țării.

Atunci, în închisoare nu mă durea cum mă doare acum, când văd tineretul rătăcit și tulburat din cauza necredinței. În închisoare ajunsesem să nu mă mai intereseze răutatea lor. Trecusem peste ea, peste durere.

Inșă durerea pe care o simt pentru țară, așa batjocorită de comuniști, distrusă de materialismul dialectic, alta mai mare nu am mai trăit! Iar rezultatul: tinerii nu au niciun rost acum, nu simt nimic! Apoi, să spun și despre problemele de conștiință. Vin la mine multe doamne care se plâng de copii, și dacă le spun că au greșit, că trebuiau să-și crească copiii în credință și cu fiică de Dumnezeu, se supără, au impresia că le cert, că le judec. Dar ele nu își dau seama că cine le ceartă este conștiința lor. Conștiința e cea care le judecă pentru greșelile lor și tot nu înțeleg să se pocăiască și să se îndrepte.

Oamenii nu mai sunt atenți la experiența altora, nu mai vor să învețe de la nimeni. Așa și cu acele doamne care se plângeau că nu le mai ascultă copiii, iar eu le certam. Pe mine mă durea inima și mă doare pentru toți, dar ele nu pricepeau. Le spuneam de multe ori: „stați liniștite, nu vă supărați pentru cele ce ați făcut, că vine conștiința și pune lucrurile la punct. Eu nu mai am treabă, mă retrag, că vine conștiința!”.

DESPRE CE ÎNSEAMNĂ A FI OMUL LUI DUMNEZEU. DESPRE DEOSEBIREA PROROCILOR. DESPRE „POMUL BUN” ȘI „POMUL RĂU” DUPĂ ROADE. DUPĂ FAPTE.

„Prin Părintele Arsenie Boca vorbea Mântuitorul. [...] Ca și Mântuitorul, el se uita la tine și știa tot ce ai pe suflet și ce gândești. Nu-i puteai ascunde absolut nimic! Pentru că vedea tot! El era peste noi! [...] El a fost luminat și pentru Vechiul și pentru Noul Testament. În timp ce, Moș Ilie vorbea de cele ale Sfârșitului, doar despre Timpul de pe Urmă, căci prin el vorbea Sfântul Ioan Evanghelistul! [...] Și până la Naștere, toate prorociile s-au împlinit! Așa se vor împlini și cele de după Naștere, până la Judecată, prin proroci ca Moș Ilie! ”

D.G.: La un moment dat, Părintele Arsenie spunea: „Eu am mai fost acolo și știu unde mă duc. Și de acolo, vă ajut mai mult”. Din câte am priceput eu, Părintele a fost răpit în Duh? Până la al câtelea Cer?

Părintele Pantelimon: Da, a fost răpit în Duh! El trăia în trup, dar sufletul lui era în Rai! Iar lui i-a dat Dumnezeu să cunoască și cele vechi și cele noi.

D.G.: Până la al câtelea cer, Sfinția Voastră?

Părintele Pantelimon: Până la Tronul Mântuitorului! Nu a spus el: „Știu unde mă duc! Și de acolo, vă ajut mai mult!” E clar! Ne-a dat toate dovezile!

Prin Părintele Arsenie Boca vorbea Mântuitorul. El cunoștea atât Vechiul, cât și Noul Testament și ne-a vorbit nouă despre completările înțeleșurilor lor. Ca și Mântuitorul, el se uita la tine și știa tot ce ai pe suflet și ce gândești. Nu-i puteai ascunde absolut nimic! Pentru că vedea tot! El era peste noi! El a fost luminat și pentru Vechiul și pentru Noul... . În timp ce, Moș Ilie vorbea de cele ale Sfârșitului, doar despre Timpul de pe Urmă, căci prin el vorbea Sfântul Ioan Evanghelistul, căruia i s-a spus să scrie tot ce aude și ce vede. Iar ei nu se cunoșteau! Așa a rânduit Dumnezeu să ajungă să lucreze împreună un om cu carte, Părintele Arsenie Boca și cu unul fără carte, Moș Ilie. Și aici mai scrie așa: „și s-au petrecut toate sub corectarea lui Ioan Evanghelistul!”

Astea sunt lucruri grele, pe care nu le poate înțelege lumea acum, din cauza mării, a semeției. Cum ți-am mai spus, Părintele Arsenie era ca un apostol, el știa deja, lui i se dăduse cunoașterea. Și el ne corecta și ne arăta cum să facem și de ce anume să nu ne atingem. Iar Moș Ilie era proroc.

D.G.: Au mai fost și alți apostoli?

Părintele Pantelimon: Nu. Îi scris că tot ceea ce s-a petrecut, s-a făcut sub corectarea Sfântului Ioan Evanghelistul, care a vorbit prin Moș Ilie! Pentru că nu puteai să stai în fața Sfântului, te ardea lumina lui! Era nevoie de un om care putea să ducă această grea misiune a Postului de 33 de ani, cu rugăciune. Un om bătrân și fără carte a dus această sarcină atât de grea! Și pentru că noi păcătoșii nu puteam să comunicăm cu Sfântul Ion Evanghelistul, pentru că era în Duh și ne ardea, ni l-a dat Dumnezeu pe Moș Ilie. Moș Ilie putea să-l vadă și să vorbească cu el! Prin el a lucrat Sfântul Ioan Evanghelistul și i-a arătat: „aici faci așa, aici așa”. ...Nu vorbea Moșul, vorbea Sfântul Ioan Evanghelistul! Ca să se dovedească și aici, că tot printr-un om lucrează Dumnezeu, ca și prin Iisus! Înțelepciunea e mare! Ți-am mai spus! În Lucrarea noastră este vorba de ceea ce a spus Iisus de la început, prin proroci. Până la Naștere, Dumnezeu a lucrat prin proroci, și acum, tot așa. Iisus a zis: „Mă duc să vă pregătesc loc...”, apoi: „Și am să vin să vă răsplătesc”. „Cum Mă vedeți că mă duc, așa am să vin la Ziua Judecării”. Și până la Naștere, toate prorociile s-au împlinit! Așa se vor împlini și cele de după Naștere, până la Judecată, prin proroci ca Moș Ilie.

D.G.: Părinte, dar cum a fost posibilă dezlegarea pentru un post atâta de lung?

Părintele Pantelimon: Eee, până la urmă a primit dezlegare, dar nu de prima dată. Moș Ilie s-a dus la preot, la îndemnul Mântuitorului, să-l dezlege pentru a ține acest post de 33 de ani și preotul nu a vrut să-l dezlege, de teamă să nu-l bage în păcat prin dezlegarea pe care o făcea. Nu credea că Moș Ilie poate ține acest post și îi era teamă să nu-i cauzeze sănătății. Iar Iisus a venit din nou la Moș Ilie și i-a spus. „Du-te din nou și spune-i să te dezlege!”. Apoi preotul l-a dezlegat și i-a spus: „Bine, dar pe răspunderea ta!”. Iar Moș Ilie i-a spus: „nu e păcat, pentru că îmi dai numai dezlegare, iar dezlegarea e dată de Dumnezeu Bisericii și nu are legătură cu răspunderea”. Vezi ce înseamnă dezlegarea pe care i-a dat-o Dumnezeu Bisericii!? E vorba doar de puterea dată ei prin dezlegarea pe care o face, nu că ar răspunde preotul! Dumnezeu a arătat asta, ca să-i lumineze pe preoți. Dumnezeu nu s-a arătat deloc în Biserică, dar prin Moș Ilie le-a transmis să facă dezlegări cât mai multe. Să nu se teamă, dezlegarea e puterea dată Bisericii și această putere trebuie folosită fără frică. Preoții știu la ce mă refer, nu e cazul să explic!

„CU GLASUL MEU CĂTRE DOMNUL AM STRIGAT, CU GLASUL MEU CĂTRE DOMNUL M-AM RUGAT”.
DESPRE POSTUL DE 40 DE ZILE AL PĂRINTELUI ARSENIE BOCA ÎN MUNTELE ATHOS ȘI DESPRE RĂSPALATA POSTULUI.

„Părintele Arsenie Boca s-a rugat la Mântuitorul să-i dea un duhovnic care să-l învețe viața monahală. [...] Pe acesta, Maica Domnului l-a pus să-i fie duhovnic, pe Sfântul Serafim de Sarov! ”

D. G.: Părinte, povestești-mi despre părintele Arsenie Boca, și anume cum a fost dus de Maica Domnului într-o peșteră din Muntele Athos, să țină post 40 de zile, așa cum a ținut Iisus în pustie.

Părintele Pantelimon: Părintele Arsenie Boca s-a rugat la Mântuitorul să-i dea un duhovnic care să-l învețe viața monahală. Iar Iisus i-a spus că are o Mamă și să se roage ei. Și așa a făcut! Maica Domnului, după rugăciune, a venit la el, l-a luat de mână și l-a dus într-o peșteră, care fusese cu 200 de ani înainte a Sfântului Serafim de Sarov. Pe acesta, Maica Domnului l-a pus să-i fie duhovnic, pe Sfântul Serafim de Sarov! Ca să vezi ce duhovnic!

D.G.: ... care a stat o mie de zile și de nopți pe o piatră, afară, în rugăciune, din câte știu eu, și un mare făcător de lumini, de minuni, am vrut să spun, Părinte, dar așa a ieșit! În același timp mă gândeam și la faptul că a fost un stâlp de lumină la propriu, al ortodoxiei.

Părintele Pantelimon: E, unde e Dumnezeu, e lumină, de fapt! Sfântul Serafim de Sarov a fost un mare, mare nevoitor! Un astfel de om a rânduit Maica Domnului să-i fie duhovnic Părintelui Arsenie Boca. Chiar un stâlp de lumină! Și Maica Domnului l-a lăsat pe Părintele Arsenie Boca acolo, în peștera Sfântului Serafim de Sarov, 40 de zile și 40 de nopți. Și acolo, părintele Arsenie Boca a studiat toate cărțile despre Sfinții Părinți, Vechiul și Noul Testament și acolo a fost luminat să înțeleagă tot ce nu înțelesese în facultate și îl neliniștea. Și așa a învățat toată Biblia pe de rost, prin luminare. El nu a spus aceste lucruri pentru că știa că nu va fi crezut la acea vreme. Dar și din smerenie. Acolo a dobândit și darul de a vedea în sufletele oamenilor ca într-o carte deschisă, de când te-ai născut și ce urmează să faci. Tot când era în peșteră, în timp ce se ruga odată Lui Dumnezeu pentru ca oamenii să înțeleagă ce au de făcut, L-a întrebat de ce oamenii totuși nu înțeleg, de ce nu pot face asta, ce îi împiedică să înțeleagă care este menirea și rostul lor pe pământ? Atunci, Dumnezeu i-a arătat. Pe un munte a văzut cum Satana i-a chemat pe toți diavoli și i-a trimis la oameni să le insuflă depărtarea de Dumnezeu după patimile lor.

Așa că unul dintre draci s-a dus și le-a insuflat unora că nu au acum nevoie de Biserică, de rugăciune, ci la bătrânețe. „Acum distrați-vă, că aveți tot timpul spre bătrânețe să vă duceți și la biserică”, le insufla dracul celor pe care trebuia să-i ispitească. Numai că nu știe nimeni când vine moartea! Ce te faci atunci? Nu te-ai rugat și nu ai făcut voia Lui Dumnezeu la timpul potrivit pentru a reînvăța sufletul cu Raiul din care au căzut protopărinții noștri. Tot amânând, te depărtezi de Dumnezeu, pentru că, nefacând ale Bisericii, sufletul nespovedit se îmbolnăvește, mintea se trufește și nu mai vrea să audă de Dumnezeu și, în felul acesta, dracu și-a făcut datoria și sufletul tău va ajunge în iad. Că el asta vrea, sufletul tău, să-l golească de chipul Lui Dumnezeu, de Lumina Sfintei Treimi, să te facă negru pe dinăuntru, așa cum e și el. Negru de la mândria care l-a dus la extrema răutate! Și cu pocăința, la fel! Dracii le spuneau să lase pocăința pentru zilele bătrâneții, când vor avea mai mult timp liber. Alți diavoli îi îndemneau pe oameni să spună că nu există Dumnezeu. Și tot așa, fiecare drac se ducea și îi îndemna pe cei slabi în credință să facă tot felul de lucruri împotriva voii Lui Dumnezeu.

D. G.: Pe muntele pe care a fost dus, vedea toate acestea în realitate, pur și simplu?

Părintele Pantelimon: Da! Ziua, la amiază, când se ruga, în fața Părintelui Arsenie Boca, diavolul cel mare a trântit cu piciorul de pământ și i-a chemat pe toți dracii la ordine și le-a poruncit ce să facă. Să găsească tot felul de motive și să le insuflă în minte oamenilor neascultare, pentru a-i îndepărta de Dumnezeu.

Vezi, din cauza asta nu înțeleg oamenii! Nu se luptă cu necredința lor și nici nu se roagă să le dea Dumnezeu credință, dacă nu o au! Sunt mândri! „Nu am eu nevoie, pot și singur!”, spun cei mai mulți. Se lasă influențați de diavol, fără să-și dea seama că ideile nu vin totdeauna de la ei sau de la Dumnezeu. Ei cred că așa e bine și te mai și ceartă pe tine, care crezi, care ai credință, că ești nebun! Dar „nebulia” noastră nu face rău nimănui. Arată ce nu trebuie să facă Oamenii, ca să le fie bine sufletește, să nu mai fie în contradicție cu ei, cu lumea, și prin urmare, cu Dumnezeu. Așa a fost instruit Părintele Arsenie Boca pentru a ajunge ce a ajuns în plan duhovnicesc. Și, ia aminte, el a fost lăsat de Dumnezeu pentru noi, ca să ne învețe. El ne-a spus ca învățătură, să citim Psalmul 48, unde Prorocul David spune că vin unii să se îmbogățească și se lasă, se leapădă de Dumnezeu.

D.G.: De ce ne trimite Părintele Arsenie Boca la Psalmul 48?

Părintele Pantelimon: Pentru a fi atenți la îmbogățire, căci înavușirea duce la animalizare. Nu e scăpare! Nu trebuie să te atașezi de niciun lucru, inima ta să fie liberă să renunțe oricând la avuții și la poftă.

D.G.: Sunt avuții și păreri de sine, ideile pe care le transformăm în principii de viață și la care apoi, nu mai putem renunța?

Părintele Pantelimon: Tot ce leagă inima de un lucru, de o stare plăcută. Omul de prea mult bine material sau, cum să spun, nu mai vede și își crează o lume a sa lumească, dar și sufletească. Una se crează pe alta, se sprijină reciproc! Din asta cade în îngâmfare și apoi, tot alunecă, patimile se rostogolesc una din alta, până ce omul ajunge la animalizare. Sunt multe lucruri scrise acolo în Psalmul 48! Una dintre ele e prorocirea că vine Anticrist care îi îndeamnă pe oameni să nu se mai îngrijească de cele ale Lui Dumnezeu, că Dumnezeu nu există. E o prorocire și despre Comunism, care i-a ajutat pe unii să se îmbogățească, după ce au ucis oameni și au stricat țara și au ajuns ca animalele. Ia citește în Psaltire!

D. G.: Da, sigur. „Ei se încred în puterea lor și cu mulțimea bogăției lor se laudă. [...] Și omul, fiind în cinste, n-a priceput; alăturat-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor. Această cale e sminteala lor și celor ce vor găsi de bune spusele lor. Ca niște oi în iad sunt puși. Moartea îi va paște pe ei.”

Părintele Pantelimon: Vezi la ce duce lăcomia? La călcat pe cadavre, la gropi comune, la animalizare! Și de aici, la Iad! Psalmul 48 e clar! Nici post, nici rugăciune, nici ...nimic! Atunci cum să nu ne animalizăm? Trebuie să avem grijă să nu se lipească inima noastră de cele lumești, de bani, de averi, de slavă, de ambiție. Nimeni nu a luat nimic cu el după ce a murit: „Căci la moarte el nu va lua nimic, nici nu se va coborî cu el slava lui”. Și vezi că, mai jos, ne spune și să nu ne temem, că El este cu noi. Asta e cu Părintele Arsenie Boca. Toate ne-a învățat, ca unul care avea dată cunoașterea. Părintele ne-a învățat doar Scriptura. Nu s-a abătut de la Cuvântul Lui Dumnezeu! Și acum, vin unii și spun că „Părintele Arsenie Boca nu era om al Bisericii, al Lui Dumnezeu”. El a venit să ridice poporul! Cu toate acestea, poporul este întunecat și nu știe că în curând se va afla în fața unui examen, în urma căruia ne alegem, ne cемem! Înțelegi lucrul ăsta? Dumnezeu a venit cu crucea să ne învieze pe toți! Și pe morți! Știi, că spune în Biblie, că morții vor învia!? Iar acum, caută să dea o lege ca oamenii care au adormit să nu mai fie îngropați, ci arși. Dumnezeu e așa de bun că, indiferent cum a murit omul, va fi înviat, dacă trupul lui există! De exemplu, dacă unul a fost mâncat de fiare sălbatice, trupul lui va fi înviat întreg, așa cum l-a creat Dumnezeu. Dar dacă va fi ars, ce trup să mai învieze?

D.G.: ...și fără „templul Lui Dumnezeu”, sufletul celor arși ce face?

Părintele Pantelimon: Păi, ... ei s-au dus în iad. Și-au făcut-o cu propria voie, că au renunțat la „templu”, la trupul creat din atâta dragoste de Dumnezeu.

De asta ne batem și noi capul! Să se lumineze poporul și să înțeleagă că unele greșeli nu mai pot fi reparate. Și oricum, când vorbim de păcat, pe care noi am ales să-l facem, ce nu ispășim aici, pe pământ, pătimim pe veci în iad.

„Pentru noi plângea și plânge Maica Domnului! Mântuitorul i-a spus lui Moș Ilie: «Spune-i să nu mai plângă, că voi împlini ce v-am spus!» [...] Nu vine Judecata până nu se completează numărul îngerilor căzuți! ”

D.G.: Sfinția Voastră, aș vrea să vorbim despre Maica Domnului. Măine este Praznicul înainteașterii Sale. Spuneți că Maica Domnului a plâns în trei locuri, la noi. Unde?

Părintele Pantelimon: Prima dată a plâns la Mănăstirea de la Vladimirești. Apoi a mai plâns la Sâmbăta și în Basarabia. Iar în locul în care a plâns, la Sâmbăta, a fost pusă o cruce, care a fost luată, pentru că s-a construit acolo o clădire mare.

D. G.: Cei care au construit nu au știut că în acel loc plânsese Maica Domnului?

Părintele Pantelimon: Ei... au știut, dar acuma, de! Ei se luptă ca să se înece aceste lucruri, așa încât să nu mai știe nimeni că a plâns la noi Maica Domnului și nici unde a plâns. E lupta celui rău, e Anticristul!

D.G.: Părinte, și de ce a plâns Maica Domnului la Sâmbăta?

Părintele Pantelimon: Pentru noi plângea și plânge în continuare Maica Domnului! Mântuitorul i-a spus lui Moș Ilie: „Spune-i să nu mai plângă, că voi împlini ce v-am spus!”. Voi nu simțiți ce greutăți sunt acuma pe țară, cu tineretul care e distrus? Pleacă de aici din țară necăjiți și se întorc și mai rătăciți. Vin de prin America, pentru că s-au dezbinat acolo și nu mai fac față. Vor fi din ce în ce mai strămtorați, mai sărăciți și acolo. Și toate astea duc la rătăcire. Lucrarea lui Anticrist este dezbinarea. „Dezbină și conduce”. Și atunci, Maica Domnului, cum să nu plângă pentru toți românii!? Doar au pecetea botezului, și neamul acesta a fost ales de Dumnezeu de la începuturi, după ce a luat darul de la iudei.

D.G.: Și la Vladimirești, unde ați slujit și dumneavoastră, de ce a plâns Măicuța...?

Părintele Pantelimon: Apăi, tot așa, acolo a fost, pe vremea lui Ștefan cel Mare, în timpul năvălirii turcilor, o mănăstire pe care turcii au ars-o și au dărâmat-o. Apoi, locul acela a fost împărțit oamenilor, iar lotul pe care fusese biserica a fost dat părinților Veronicăi, care îl cultivau cu porumb. Și când Veronica avea 14 ani, în 28 octombrie 1940, Veronicăi i s-a arătat Mântuitorul care i-a spus să construiască o mănăstire pe acel loc. Asta se întâmpla toamna, când Veronica era pe câmp, la culesul porumbului. Pe atunci era Patriarhul Nicodim, care a primit-o pe Veronica și a lăsat-o să facă acolo mănăstirea.

Dar, patriarhul i-a pus o condiție Veronicăi, și anume să-i aducă un preot care să știe să interpreteze vedenia Veronicăi și care să conducă lucrările de construcție a mănăstirii. Iar ea nu știa de unde să ia un astfel de preot și atunci, Maica Domnului a trimis-o la Sâmbăta, la Părintele Arsenie Boca, și așa a ajuns să conducă Părintele lucrările și a mărturisit. Apoi, după ce au venit și măicuțe la mănăstire, Părintele Arsenie le-a găsit și un preot duhovnic, tot de la Sâmbăta, părintele Ioan Iovan. A făcut o mănăstire foarte mare, care ajunsese la 360 de maici. Iar Părintele Arsenie le spunea mereu: „vin încercări mari pentru voi, iar unele dintre măicuțe vor trece prin sabie, ca să se completeze numărul îngerilor căzuți din timpul lui Adam și al Evei”.

Nu vine Judecata până nu se completează numărul îngerilor căzuți. Iar cei care au murit în timpul comunismului, au completat o parte a căderii îngerilor. Apoi, după venirea comuniștilor, au început încercările: Părintele Arsenie Boca a fost arestat și nu s-a mai putut duce la Vladimirești, iar măicuțele au fost împrăștiate, alungate din mănăstire. S-a dus o luptă groznică în timpul comunismului, dar Dumnezeu ne-a arătat și a adus mulți sfinți la noi pentru a ne ajuta în chip văzut și nevăzut. Lupta a fost și sub alt aspect, cu cei cu carte, cu intelectualii, iar acest tip de luptă continuă și acum, pentru că, din păcate, ei nu acceptă decât ceea ce ei pot înțelege. Iar neputința unei înțelegeri mai largi vine din necredință. Numai cu

Dumnezeu de partea noastră ne putem salva sufletele. Când îl ai pe Dumnezeu, nu ai de ce să te mai temi și toate sunt ușoare. Știința uită din cine se trage!

„Și Dumnezeu a descoperit că Sfântul Ioan Botezătorul e la noi și, tot la noi a fost și împărtășit. Pentru că Sfântul Ioan Botezătorul nu a luat împărtășanie, a murit înainte de a da Iisus Sfânta Împărtășanie prin apostoli și, prin ei, prin Biserică, întregii lumi. Și acest fapt e o dovadă că nouă ni s-a dat darul luat de la iudei. [...] Și mai e un sfânt acolo, pe masă cu Sfântul Ioan Botezătorul, care nu și-a dat numele. Trebuie să-i facem și lui o Raclă. ”

D.G.: Părinte, cum e cu haina din păr de cămilă a Sfântului Ioan Botezătorul, „ca mărturie”? Povestiți-mi mai amănunțit, că nu am înțeles prea bine, Sfinția Voastră, unde ședea Sfântul, unde era haina?

Părintele Pantelimon: Dumnezeu I-a arătat pe Sfântul Ioan Botezătorul la noi! Și ți-am spus cine I-a descoperit! Sfântul Petru și Cuvioasa Parascheva! Ca dovadă, lângă el e haina din păr de cămilă, cu care era îmbrăcat Sfântul când a venit din pustie, acum 2000 de ani. Unii tot neagă, că nu mai există, că nu știu ce! Este haina lui pe care a purtat-o cât a fost în viață, iar această descoperire a fost făcută de Sfântul Petru. El i-a spus lui Moș Ilie ce-i cu haina, că e a Sfântului Ioan Botezătorul, ca mărturie. Acolo unde el e întins pe o masă, și lângă el e haina. Mai mare dovadă de așa! Și Dumnezeu a descoperit că Sfântul Ioan Botezătorul e la noi și, tot la noi a fost și împărtășit, cum ți-am spus. Pentru că Sfântul Ioan Botezătorul nu a luat împărtășanie, a murit înainte de a da Iisus Sfânta împărtășanie prin apostoli și, prin ei, prin Biserică, întregii lumi care a vrut să-L primească pe Iisus. Și acest fapt e o dovadă că nouă ni s-a dat darul luat de la iudei, darul de a-L cinsti pe Iisus pentru că ne-a dat nouă totul, toată descoperirea pentru ce avem de făcut pentru a-L primi cum se cuvine la a Doua Sa Venire. Și noi ce facem? Punem întrebări, în loc să ascultăm, să facem ascultare de cei aleși să vorbească și să facă această Lucrare Dumnezeiască. Ei vor și vor să știe unde e Sfântul! Dar nu merge fără credință. Nu li se va descoperi niciodată.

D.G.: Sfinția Voastră, în ce fel v-au dezvăluit Sfântul Petru și Sfânta Parascheva această taină?

Părintele Pantelimon: Au venit la noi și ne-au spus că s-au rugat pentru noi, apoi ne-au spus unde e trupul Sfântului Ioan Botezătorul.

Și cum ți-am spus, Sfântul a fost împărtășit de îngeri. Și mai e un Sfânt acolo, pe masă cu Sfântul Ioan Botezătorul, care nu și-a dat numele. Trebuie să-i facem și lui o Raclă!

D.G.: Iar Sfântul necunoscut unde era așezat? Era lângă Sfântul Ioan Botezătorul?

Părintele Pantelimon: Nu. Era cumva de-a curmezișul Sfântului Ioan Botezătorul.

D. G.: Părinte, Sfântul necunoscut își va face cunoscut numele?

Părintele Pantelimon: Și-l va face, dar când va voi Dumnezeu și dacă va fi recunoscută Lucrarea aceasta.

D.G.: Mai mare bucurie decât atât, să vină atâția sfinți la noi...!

Părintele Pantelimon: Dacă nu ascultăm, ți-am spus, Sfântul Ioan Botezătorul va fi luat de la noi și dat altui neam! Pe lângă împărtășanie și haină și atâtea altele, o altă dovadă e Crucea făcută de noi, care, știi, cea care s-a arătat pe cer 15 ani de zile! E semnul că oamenii trebuie să înțeleagă unde va fi Sfârșitul, e semnul înaintevierii Lui Iisus. Și unde e Crucea, acolo va fi și Venirea. Sunt taine pregătite de Dumnezeu pe care eu ți le spun acum și Cuvântul Lui Dumnezeu nu se schimbă. Cum a arătat prin proroci Nașterea, așa a arătat acum Venirea Cea De-a Doua.

D.G.: Și cum era atunci Steaua, care vestea Nașterea, este acum, Crucea, cea care vestește viață veșnică?

Părintele Pantelimon: Da, Crucea e ca Steaua. Acum rămâne ca fiecare să își dea seama. Crucea a fost 15 ani pe cer, zi și noapte. Și e pregătită, e gata, pentru Ziua Judecării, așa cum a fost pregătită Venirea Mântuitorului. Iar oamenii care țin de ale lumii, nu pot înțelege.

DESPRE CHIPUL PEDEPSEI CE VA SĂ VINĂ

„Și va fi un război așa de mare, că trei părți din lume vor pieri. [...] Rușii nu se potolesc. Iar americanii au constrâns toate guvernele lumii să-L detroneze pe Dumnezeu. ”

D.G.: Tot despre Părintele Arsenie Boca vreau să vorbim! Spuneți că a fost răpit, ridicat în Duh, până la Tronul Lui Iisus.

Părintele Pantelimon: Da. Știa totul despre o persoană, când se uita la ea. Știa și ce nu știa acea persoană despre ea. Vedea viitorul celui pe care îl privea și îi dădea sfaturi ce să facă. El și acum, tot așa lucrează.

D.G.: E cu noi aici, Părintele Arsenie Boca?

Părintele Pantelimon: Da! Și lucrează! Și toți cei care vor asculta Cuvântul Mântuitorului și vor crede în darul lăsat și vor împlini Lucrarea Sa, vor fi fericiți. Cine nu, acela nu va lua parte la fericire! Și asta e! Dacă nu vor duce la bun sfârșit Lucrarea, rămânem fără trupul Sfântului Ioan Botezătorul. Ți-am spus că am poruncă să găzduiesc trei zile pe cei din alt neam, care vor veni să ia trupul Sfântului! Vin pe jos, cu steaguri.

D.G.: Dumnezeu îl va da rușilor?

Părintele Pantelimon: Nu se știe încă! Iar despre ruși, vor cădea într-un necaz mare!

D.G.: Începe războiul?

Părintele Pantelimon: E cam gata! L-a mai oprit Maica Domnului, i-a mai amânat un pic! Și va fi un război așa de mare, că trei părți din lume vor pieri. Or să dea cu două bombe. Rușii și americanii, ei se vor lupta. Rușii nu se potolesc. Iar americanii au constrâns toate guvernele lumii să-L detroneze pe Dumnezeu. Acum se luptă să distrugă ultima redută - Biserica! Toți s-au înarmat. E ca un foc care stă deasupra noastră! Dar hai, mai întreabă-mă ceva în legătură cu Lucrarea noastră, că pierdem vremea.

D.G.: Sfinția Voastră, spuneți că un alt sfânt care v-a povățuit și s-a rugat pentru noi în Lucrarea de primire este Sfântul Nicolae.

Părintele Pantelimon: El a fost rugător și prin asta ne-a ajutat în această Lucrare. El ne-a cunoscut și legile. Nu s-a lucrat așa orbește. Sfântul Nicolae ne-a ajutat la Raclă. De Ziua lui, când s-a sfințit Racla, s-au deschis toate închisorile. Când s-a sfințit Crucea, s-au deschis granițele.

D.G.: Sfântul Nicolae, a apărut în persoană, așa cum au apărut Sfânta Parascheva și Sfântul Petru?

Părintele Pantelimon: Da, sigur! El a fost în toate prezent. Știi că i-a tras două palme lui Arie?

D.G.: Ha, ha... da.

Părintele Pantelimon: A fost și Sfântul Ioan Evanghelistul alături de noi, care a despecetluit Apocalipsa. Niciun popor nu a avut acest dar și nu-l are!

D.G.: Despecetluirea Apocalipsei... . Ce înseamnă ea, raportat la Lucrarea noastră?

Părintele Pantelimon: Ea a fost închisă, necunoscută de niciun înțelept. Mântuitorul i-a spus: «*pecetluiește-o și ști-o numai tu!*». Satana e iscusit în rele. Dacă a înșelat și în Rai?! Știi, pe Adam și Eva! Și acuma duce o luptă ca să cucerească cât mai multă lume, ca să îl detroneze pe Mântuitorul. Iar, în vremurile noastre. Satana are mai mulți de partea lui; îi va înșela pe tineri să primească pecetea lui și cu ajutorul evreilor va putea să-L detroneze pe Iisus. Evreii pier pentru acest plan al lor. îi șterge Dumnezeu de pe fața Pământului.

D.G.: Poporul evreu e cumva oaia rătăcită și, eu știu, poate, poate, Dumnezeu îi va primi din nou la El!

Părintele Pantelimon: Dumnezeu l-a iertat și pe fiul risipitor, l-a iertat și pe Pavel. Dar evreii, din păcate, nu cedează. Ei, și după ce Iisus a înviat, au plătit cu bani să se construiască minciuni despre Iisus. Așa că evreii nu se predau!

D.G.: Credeam că îl vor recunoaște și ei pe Iisus la a Doua Sa Venire și se vor salva și ei. Eu așa speram, să se întoarcă, să primească și ei „vițelul cel gras”.

Părintele Pantelimon: Nu, nu! Pentru că ei fac tot ce e posibil să tulbure și să subjuge toate căpeteniile popoarelor. Evreii din America vor să convingă cât mai multă lume, să controleze cât mai multă lume și cu toții împreună să-l aducă pe Anticrist, pentru a-L detrona pe Dumnezeu. Vor produce multă suferință omenească în lupta lor de detronare a lui Iisus! Vor suferi mulți oameni amăgiți de minciunile lor, de promisiunile lor în care, din păcate, mulți vor crede și vor suferi! Zăpăcesc oamenii, pentru că, din păcate, cei mai mulți se îndoiesc! Și la fel și ai noștri, se îndoiesc, nu au credință! Dacă aveau credință, făceau Racla! Dar ei țin Racla închisă, acolo la Hurez.

DESPRE PUTEREA POPORULUI. DESPRE CAMPANIA DE DENIGRARE A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA ȘI DESPRE PRIGOANA MOAȘTELOR.

„...pe Părintele Arsenie Boca l-a canonizat poporul! Așa și pe Sfântul Ilie Lăcătușul, de aceea, acatistele lor pot fi citite! [...] Acum Părintele Arsenie Boca ne atrage atenția să fim atenți, că El e la ușă! Atâta! [...] El se roagă pentru noi acolo unde e... și ne avertizează.”

Părintele Pantelimon: Și îți mai spun ceva, nici biserica de la Bucium nu e făcută cum trebuie! Trebuia construită după modelul Bisericii de la Cemica. Ai fost vreodată acolo? Ai văzut ce frumos e făcut?

D.G.: Da, am fost. Foarte frumoasă...

Părintele Pantelimon: La Căldărușani ai fost? Și la Sfinții Brâncoveni?

D.G.: Da, am fost! Sfinții Brâncoveni au fost aduși de la Patriarhie la Biserica „Sfântul Gheorghe”. Când am intrat, peste tot mirosea a moaște. Și era multă pace. Foarte impresionată am fost și de Părintele Ilie Lăcătușu.

Părintele Pantelimon: Ia, hai spune, cum ai ajuns la el, cum e?

D.G.: Vine foarte multă lume la el, din toată țara, și vindecă și face minuni! Odată, când am fost la Sfântul Ilie Lăcătușu, Sfântul se uita la mine. Avea o privire atât de blândă, dar și tristă. Iar eu am înțepenit. Nu puteam să mai plec. În același timp, aveam îndoieli că văd ceea ce văd. Și asta nu pentru că Sfântul nu ar fi putut face așa ceva, ci pentru că nu mă vedeam pe mine demnă de o astfel de chemare, de nici nu știu cum să o numesc. De ce, mie, așa de neînsemnată și vai de capul meu? În timp ce eu aveam aceste gânduri, Sfântul își mișca ochii, pur și simplu mă urmărea cu privirea. Tot felul de întrebări îmi treceau prin cap, într-o încremenire ca de piatră! Nu știu cât a durat acel moment, cert e că nu puteam să mă urnesc din loc, însă, gândul că așteaptă multă lume afară, iar eu nu înțeleg că trebuie să plec, să intre și alții, m-a trezit, cumva, și am plecat. Aveam o față... din spusele prietenelor cu care am fost!

Părintele Pantelimon: Și, uite, îl țin în cimitir, nici măcar în Biserică! Atâta lipsă de recunoștință!

D. G.: Are acatist, ca și Părintele Arsenie Boca, fără să fie canonizat de Biserică, și s-a comentat mult problema asta, că de ce li s-a făcut acatist fără să fie canonizați? Nu e niciun păcat să le citești acatistul?, că au fost și astfel de comentarii.

Părintele Pantelimon: Știu! Ce e clar e că pe Părintele Arsenie Boca l-a canonizat poporul! Așa și pe Sfântul Ilie Lăcătușu! De aceea, acatistele lor pot fi citite! Păcatul pică pe ei, pentru că ei îi țin afară de Biserică. Și, din cauza asta, multă lume îi judecă. Și asta e păcat!

D. G.: Părinte, am aflat de un sfânt nou. După ce am fost la Sfântul Lăcătușu, am mers la Cimitirul Bellu. Acolo a fost descoperit un sfânt nou, Constantin Nazarie. Toată zona din jurul mormântului mirosea a mir. Venea în valuri. Și venea în valuri pentru toți cei prezenți, nu doar pentru mine...

Părintele Pantelimon: Să vedem ce fac cu el!

„Campania de denigrare a Părintelui Arsenie Boca și a celor aleși de Dumnezeu nu va înceta! Nu are cum! Toată munca lor acum este să demonstreze că Părintele Arsenie Boca, de fapt, nu era un om al Bisericii, al lui Dumnezeu. [...] In cele din urmă îl vor face legionar. [...] Cei care vor vorbi urât de Părintele Arsenie Boca, săvârșesc de fapt hulă împotriva Duhului Sfânt. [...] Și pe Părintele Arsenie Boca au vrut să-l dezgroape de trei ori. Dar cum se apropiau de sicriu, preoții erau azvârliți. Așa că l-au pus la loc. [...] Și Prigoana moaștelor e o altă campanie, care e aproape, e pe cale! ”

Părintele Pantelimon: Pe Părintele Arsenie Boca și pe Sfântul Ilie Lăcătușu vezi cum îi țin, așa, necanonizați!? De Părintele Arsenie nici nu se prea mai vorbește. Iar Părintele a mișcat toată Europa!

D.G.: Părinte, am aflat de la unii preoți care vin la moaștele Sfântului Ilie Lăcătușu, că se dorește punerea Sfântului în mormânt. Vor să-l scoată din capelă și să-l pună din nou în mormânt și sunt mulți care tatonează, studiază reacția celor care vin la moaștele Sfântului Lăcătușu. Am stat de vorbă cu familia, cu urmașii Sfântului și era tare îngrijorată de aceste „notificări”.

Părintele Pantelimon: Apoi, să-ți spun și asta! Vor să ascundă toți sfinții, ca să nu mai vină lumea la ei. E lucrarea lui Anticrist. Și pe Părintele Arsenie Boca au vrut să-l dezgroape de trei ori. Dar cum se apropiau de sicriu, preoții erau azvârliți. Așa că l-au pus la loc. I-au făcut și raclă Părintelui Arsenie Boca, să-l pună în ea după ce îl scoteau, dar nu au reușit.

D. G.: Părinte, dar unde voiau să ducă trupul Sfântului de la Prislop?

Părintele Pantelimon: La Catedrală. Chipurile, să se roage lumea. Și or să vină din nou să-i dezgroape moaștele. Pe toți sfinții vor să-i bage în pământ, să nu mai existe moaște în biserici. Și pe sfinții închisorilor comuniste. Vezi și tu, vine Anticristul. Și vor să închidă toate moaștele, ca nimeni să nu-i mai vadă pe sfinți. Și câtă lume vine la Prislop și la Ilie Lăcătușu! Îți dai seama, Arsenie Boca a cucerit și Europa. Vin și din America. E mereu lume la mormântul lui.

D.G.: Și cum s-a întâmplat după ce i-au scos sicriul de la Prislop, Sfinția Voastră?

Părintele Pantelimon: I-au făcut o raclă, chipurile. Și când s-au apropiat de el, i-a aruncat cu putere. Zburau toți! Poporul e salvarea Bisericii. Poporul va ieși. „Focul” de la Prislop e lumea multă care merge și va merge din ce în ce mai multă.

D.G.: Era frumos la chip Părintele Arsenie Boca, atunci când l-au dezgropat, nu?

Părintele Pantelimon: Da. întreg și neputrezit. Dar ei neagă. De asta s-a ocupat și se ocupă în continuare un episcop. Lui îi va da Dumnezeu o pedeapsă, dacă nu se potolește și tot mișcă trupul Sfântului Arsenie, de nu-i lasă în pace! îi va tăia picioarele, dacă nu se oprește, că el vrea să-l dezgroape din nou!

Episcopul de care ți-am spus a mințit că a venit o apă, că sunt infiltrații în jurul sicriului Părintelui Arsenie Boca și, vezi, chipurile, trebuia scos, să nu putrezească. Cum vedea el? Cum să vie apă acolo, de unde? Și așa a inventat el un motiv ca să vadă ce e acolo și să-l scoată și să-l ascundă apoi.

Iar Părintele scrisese în testamentul lui să nu fie scos până la a Doua Venire a Lui Iisus. De-abia atunci poate fi scos, când va veni Iisus pe pământul nostru, la Ziua Judecății. Și Biserica se grăbește să-l ia, ca să oprească lumea să se mai ducă la Prislop. Știi că Părintele a spus clar că vine necaz mare pe popor, cum nu a mai fost niciodată, și nici nu va mai fi! Nu vezi ce frământare e? Oamenii sunt complet derutați, nu mai știi pe ce cale să o apuce, în ce să creadă și cum să creadă. Ei vor ca problemele lor să se rezolve repede, repede. Dar, ei nu mai înțeleg ce se întâmplă în lăuntru lor, ce e cu ei! Și se duc la mormântul Părintelui Arsenie Boca, la Prislop, și găsesc alinare și luminare acolo, cu Părintele. îi adună Dumnezeu din

toate părțile lumii. Și acum asta îi roade! Nu știu cum judecă cei care vor să-l scoată din mormânt!

Dumnezeu ni l-a trimis pe Părintele Arsenie Boca pentru Timpul cel de pe Urmă. Și el se roagă pentru noi, pentru familie, pentru tineret să nu cadă în înșelare, în mâna Anticristului. Acum se grăbesc și cu cipurile și cu cardurile de sănătate, care au pe ele 666, care vor distruge mințile și sufletele prin simpla acceptare, care este echivalentă cu lepădarea de Iisus.

Pentru toate aceste pericole se roagă Părintele Arsenie Boca.

D.G.: Să revenim la testamentul Părintelui Arsenie Boca. Se vehiculează ideea că Părintele ar fi lăsat scris în testament să nu fie canonizat. E adevărat?

Părintele Pantelimon: Nu există așa ceva scris de Părintele în testamentul său. Părintele nu vorbea mult. Era scurt și clar la vorbă și toate acestea mi le-a spus. În testament singura cerere este să nu se atingă nimeni de el până la Ziua Judecății. Restul sunt așa, minciuni lansate în popor, ca la umbra lor să aibă scuze că nu-i canonizează. Deci, în testament a scris doar să nu-i dezgroape până la venirea Judecății! Iar acum, ei au trimis pe cineva ca, sub pretextul că au văzut ei cum curge apă pe lângă mormânt, și, vezi, de grijă, pentru asta s-au dus cu o echipă la Prislop să-l dezgroape. Și ți-am spus cum au fost toți azvârliți! Asta s-a întâmplat de trei ori. Și nu se vor lăsa, acum urmează să-l dezgroape din nou, ca să-l ascundă de popor. Cu toți sfinții care au moaște vor face la fel. Vine Anticrist. E chiar el!

D.G.: Am mai auzit și despre alte denigrări ale Părintelui, cum că deschidea cartea și că spre sfârșitul vieții făcuse niște greșeli dogmatice și decăzuse, cumva, din sfințenie.

Părintele Pantelimon: Celor care te mai ispitesc cu tot felul de minciuni despre Părintele Arsenie să le spui că nu vrei să mai stai de vorbă cu ei până nu devin serioși. Și să le mai spui că diavolul nu poate suporta sfințenia sub niciun regim. Nu are legătură cu epocile. El știe că trebuie să distrugă tot ce e de la Dumnezeu și de aceea se poartă acești „prieteni ai noștri” așa, pentru că nu pot accepta îndumnezeirea, le face pur și simplu rău. Și te rog să-i sfătuiști pe cei care mai vin la tine cu astfel de denigrări, să ceară și ei seriozitate atunci când sunt manipulați cu tot felul de lucruri urâte despre Părintele Arsenie. Campania de denigrare a Părintelui Arsenie Boca și a celor aleși de Dumnezeu nu va înceta! Nu are cum! Toată munca lor acum este să demonstreze că Părintele Arsenie Boca, de fapt, nu era un om al Bisericii, al lui Dumnezeu. În cele din urmă îl vor face legionar. Pe el și pe alții. Vor face în așa fel încât să se poată lega de ei și să-i scoată în afara legii, să-i scoată vinovați și potrivnici Bisericii. Așa lucrează Anticrist. Cei care vor vorbi urât de Părintele Arsenie Boca săvârșesc de fapt hulă împotriva Duhului Sfânt. Așa să le spui tuturor celor care nu sunt încă lămuriiți. Problema e că cei care îți pun atâtea întrebări au în ei îndoiala, ceea ce arată că au credință slabă, și la începerea campaniei, vor fi primii care se vor sminti. Vai de ei, pentru că atacurile care vor continua împotriva Părintelui Arsenie Boca sunt împotriva lui Dumnezeu, nu a Părintelui, așa cum au fost atacurile împotriva tuturor sfinților. Sunt hulă. Așa a pățit și Iisus și ne-a și spus că toți cei care îl vor urma, vor fi prizonieri, cum a fost prigonit și El de farisei. Părintele Arsenie Boca nu pățește nimic, deși cei care-l denigreză cred că fac dreptate și-l pun la punct, ca pe un tâlhar, care are demon și a înșelat lumea. Problema reală este că prin atacurile lor ia adresa Părintelui Arsenie Boca săvârșesc hulă împotriva Duhului Sfânt. Și hula împotriva Duhului Sfânt nu se iartă, ne-o spune tot Iisus, ca să ne ferească de Iad. Tot așa au spus și despre Iisus că are demon. Cum putea Părintele Arsenie Boca să-i iubească pe vrăjmașii lui, pe comuniști, sau să aducă atâta lume pe calea bisericii, la Sfânta Liturghie, dacă avea demon? Diavolul nu aduce oameni la biserică și nu-i iubește. Părintele vindeca și scotea demonii. Cum vine asta, are demon, dar scoate demonii? Veneau la el îndrăciți și Părintele Arsenie Boca scotea demonii din ei. Cu a Cui putere făcea aceste minuni? Să răspundă cei care îl acuză. Ar fi ca și cum Dumnezeu, care lucrează prin sfinții Săi, deci și prin Părintele Arsenie Boca, S-ar dezbină în Sine, atâta vreme cât sfinții Săi scot demoni cu puterea demonului. Asta nu se poate! O spune Iisus. Și dacă nici pe El nu-L

Credem, ce ne-a mai rămas? Ce să mai, e limpede ca lumina zilei că Părintele Arsenie Boca nu avea demon și că toate acuzațiile aduse lui sunt nedrepte, adică mincinoase! Unele acuzații vor fi așa de urâte, de murdare, că nu pot fi spuse. Dar pe mine nu mă miră. Vrăjmașul așa lucrează cu cei plăcuți lui Dumnezeu. Nu-ți trebuie ochelari ca să vezi nedreptatea care se va face Ortodoxiei prin denigrarea sfinților săi, ci doar credință. Cei cu demon nu fac pușcărie din dragoste de Dumnezeu și de popor. A îndurat atâtea suferințe în închisorile comuniste și, cu toate astea, i-a iubit. Știa că vor să-l omoare, și nu s-a opus. A băut paharul, așa cum i-au băut toți cei care i-au urmat lui Iisus. Și toți au fost prizonieri, judecați și chinuți și batjocoriți pe nedrept. Totul e o înscenare și scenariul e același, de denigrare, de întoarcere pe dos a faptelor sfinților, și în acest caz, ale Părintelui Arsenie Boca, din a-1 face din alb, negru. Și mai e ceva, Părintele Arsenie Boca nu a acceptat să fie episcop, din smerenie. Și pentru că avea smerenie,

Maica Domnului îi descoperea și ce urma să se întâmple dacă va accepta să fie episcop. De când se smerește cel cu demon? Din păcate, pe unii vor reuși să-i convingă. Sfântul Augustin, parcă, spunea că unui necredincios poți să-i aduci toate argumentele din lume și tot nu va crede, iar unui credincios nu trebuie să-i aduci niciun argument, ca să creadă. Nedreptatea care se face Părintelui Arsenie Boca, se face Ortodoxiei și prin ea, lui Dumnezeu, care este hulit, cum ți-am spus.

Cine-l apără pe Părintele Arsenie Boca și pe ceilalți sfinți, care la fel vor păți, apără Ortodoxia, de fapt, și nu sunt cuvinte mari. Prin această campanie de denigrare, vrăjmașul vrea să stingă, să distrugă credința.

Mai depinde și de noi până unde va ajunge. Biserica nu o va învinge, dar unii preoți, dacă nu sunt atenți, vor cădea. Toți suntem oameni și supuși păcatului. Au venit la mine preoți să-mi spună că li se cere să-l vorbească de rău pe Părintele Arsenie Boca. Anticrist vrea să distrugă și ultima redută, Biserica, în care deja a pus piciorul. Nu vreau să mai zic nimic, să nu creadă că am ceva cu ei. Ei pot interpreta și așa, că mă iau de ei, dar eu sunt doar îngrijorat, așa părintește, de ce va urma.

Nu am nimic cu nimeni, dar când spui adevărul, mulți înțeleg că ai.

Secretul este să accepți adevărul despre tine și atunci te vindeci de durerile sufletești, pentru că, pas cu pas, te smerești. De aici trebuie început, de la noi, de la bârna din ochiul nostru, de la acceptarea adevărului despre noi. Dacă nu-i acceptăm, nici cât am văzut până atunci, până la punerea în față cu adevărul despre noi, nu vom mai vedea. Și așa ajungem ca pe cele bune să le vedem rele și pe cele rele, ca fiind bune. Așa ajungem să-l judecăm pe aproapele nostru, fără discernământ, căci orbirea îl înlocuiește încet, încet. Așa va fi și cu Părintele Arsenie Boca, pe cele bune ale lui le vor vedea rele și nimic bun la el nu vor mai găsi. Până acolo vor ajunge. Căderea e ca un sac fără fund. Nu știi câtă cădere încapă în el. Prigoana moaștelor e o altă campanie, e aproape, e pe cale! Și să nu uit, să le mai spui cum era Părintele Arsenie Boca, pentru a-i ajuta să lupte cu îndoiala din ei.

Toți eram ca o carte deschisă pentru el. Nu-i puteai ascunde nimic. Îți spunea dinainte de ce ai venit, cine ești și cine vei fi. Era așa de blând!

Uneori era și aspru, atunci când urma ca cineva să facă o prostie, el devenea aspru, pentru că vedea și încăpățânarea acelei persoane.

Și atunci era aspru spre binele celui încăpățânat. Așa că, degeaba încearcă ei! Nu pot sminti tot poporul! Părintele Arsenie Boca nu a făcut nimic împotriva Bisericii- sau cu nerespectarea rânduielii. Ei nu își pot închipui cum e să fii omul lui Dumnezeu, pentru că nu văd din cauza necredinței. Minte lor nu mai poate concepe o astfel de trăire, pentru că L-au alungat pe Dumnezeu din ei. Și aici mă refer la toți cei care nu cred, căci ei sunt de multe feluri.

D.G.: Îmi spuneți că Părintele Arsenie Boca a făcut minuni neînchipuit de multe, pe care poporul nu le știe.

Părintele Pantelimon: Și acum face! Iar lumea vede și judecă Biserica pentru că nu îl canonizează, și, din cauza asta, lumea face păcat fără să vrea.

D.G.: Părintele Arsenie Boca vă vizitează, nu? Și vine aici și stă pe patul acesta?

Părintele Pantelimon: Da, lucrează și el acum cu noi! Când am fost plecat odată cu fratele Victor, la Prislop, la întoarcere, cât a durat Paraclisul Maicii Domnului, am și ajuns la chilie, la Ghighiu! La ducere am făcut 7 ore, iar la întoarcere, cât am ascultat Paraclisul! Foarte puțin, cam o oră și ceva! Tot drumul, fratele Victor nu a zis nimic, doar când am ajuns aici, a spus: „Eee, acum, mașina mea merge pe pământ!”.

Am trecut prin toate orașele pe roșu și nu ne-a oprit nimeni. Prin trei locuri am văzut accidente. La scurt timp după ce am plecat de la Prislop, l-am rugat pe fratele Victor să coboare și să întrebe pe cineva dacă e drumul cel bun, pentru că eu aveam impresia că am greșit drumul. El a coborât să întrebe și, în timp ce vorbea cu cel de afară, eu am auzit cum se deschide ușa și urcă cineva. Și nu i-am spus nimic fratelui Victor. A urcat apoi, mi-a spus că drumul e bun și a dat drumul la casetofon să ascultăm Paraclisul Maicii Domnului. Iar fratele Victor nu a putut să scoată niciun cuvânt. L-am întrebat: „Tu de ce n-ai vorbit?” . „Mi-a fost frică!”, a răspuns el. L-am întrebat din nou: „Și ce ai văzut?”. „Am văzut că mai e cineva cu noi în mașină”. Când am ajuns la Ghighiu, s-a terminat și Paraclisul Maicii Domnului și am auzit o voce: „Până aici! Să mergeți sănătoși!”.

D.G.: Părintele Arsenie Boca v-a condus și v-a ocrotit tot drumul!

Părintele Pantelimon: Da, și fratele Victor tot spunea: „Mașina mea acuma merge pe pământ!”.

D.G.: Sfinția Voastră, când vine Părintele la dumneavoastră în chilie, ce vă povestește, ce vă spune?

Părintele Pantelimon: Spune destule! Acum Părintele Arsenie Boca ne atrage atenția să fim cu băgare de seamă, că El e la ușă! Atâta! Cine are urechi de auzit, să auză și cine are ochi de văzut, să vază! El se roagă pentru noi acolo unde este și ne avertizează!

D.G.: Voiam să vă mai spun, Sfinția Voastră, că citeam undeva, nu mai știu unde, nu îmi aduc aminte, că Părintele Arsenie Boca e Sfânt al întregii lumi, nu doar al românilor. Că are putere peste neamuri!

Părintele Pantelimon: Păi, da, așa e! Pentru cine crede! El e trimis, așa cum a fost trimis înainte și Sfântul Ioan Botezătorul, să vestească pentru toți că suntem gata, că e aproape Ziua Judecății. Problema gravă e că cine nu înțelege, nici nu va mai înțelege, nu mai poate înțelege!

Când omul s-a lăsat orbit de tot de necredință, nu prea mai ai ce să-i faci! Iisus a înviat din morți și ei nu au crezut din cauza invidiei, care i-a orbit. Așa și cu Lucrarea noastră, a românilor! E pentru cine vrea să creadă! Dumnezeu a arătat prin semne că aici va veni Iisus la Ziua Judecății. Asta e foarte clar pentru cine vrea să audă și să vadă! Tot ce a pățimit Iisus ni s-a poruncit să scoatem la lumină, iar noi asta am făcut: am scos la lumină! Am făcut Clopotul, Racla, Crucea, Postul, Sfintele Liturghii. Dumnezeu a făcut și semne destule, cum îți-am spus! Când s-a făcut Racla, s-au deschis toate închisorile, când s-a făcut Crucea, s-au deschis toate granițele și a căzut Zidul Berlinului. Iar acum sunt atenți, cumva, ca să vadă, ca să afle și să se ducă ei să descopere trupul Sfântului Ioan Botezătorul. Dar nu se poate apropia nimeni de trup.

D.G.: Dar de ce această căutare a unora? De ce vor să găsească trupul Sfântului și nu așteaptă ca el să li se descopere?

Părintele Pantelimon: Să zică că nu a fost! Că nu a fost descoperire de la Dumnezeu! Să nege toată această Lucrare!

D. G.: La ce le ajută?

Părintele Pantelimon: Măi, la ce le ajută!? La ce să le ajute!? Sunt cu Anticrist! Da. Din păcate, acum cine și-a înclinat mintea și inima spre rău, nu se mai poate îndrepta. Și din cauza

asta, vine o pedeapsă mare pe țară. Ca o cernere, cum ți-am mai spus! Și atunci, după cernere, se va deștepta și poporul. Din păcate, nici poporul nu a ascultat până acum! Pentru asta trebuie să treacă prin această mare încercare, după care se va îndrepta.

D.G.:... și după îndreptare, poate rămâne Sfântul la noi?

Părintele Pantelimon: Asta rămâne de văzut! Acum sunt încercări peste tot. Și sunt destui care caută să-l aducă pe Anticrist la noi, în România și în țările creștine, peste toată creștinătatea. Să lovească în noi! Cel mai tare lovesc prin tineret, care s-a rătăcit și nu mai ascultă. Cu atâta libertate!? Iar lupta cea mai grea cu Anticristul o va purta-o țara noastră, pentru că e pământ sfânt și pentru că a păstrat curată credința, mai curată decât toate celelalte țări creștine. Dar asta nu e suficient pentru această Lucrare. Tot poporul trebuie să se întoarcă la Dumnezeu prin Biserică, iar aceasta trebuie să-și împlinească misiunea de a lumina poporul și de a recunoaște această Lucrare. Dacă Biserica și poporul își fac datoria, Dumnezeu ne ocolește și nu ne mai pedepsește, cum ți-am spus.

D.G.: Pedepsa de la noi e prevăzută în Biblie?

Părintele Pantelimon: Da. Ca și la evrei, dacă nu ascultăm, această pedeapsă se cere. Dar lasă numai atât, ca să nu se interpreteze că forțăm noi lucrurile! Deci, scrie încă o dată: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece”. Adică se va împlini Scriptura, spune așa, la toate neamurile! Și mai scrie așa, că Dumnezeu ni l-a dat pe Sfântul Ioan Botezătorul că să meargă tot cu barul, cu jertfa Mântuitorului, pentru că el nu a apucat să se împărtășească în vremea Lui Iisus. Pe cel care L-a propovăduit și L-a arătat lumii pe Iisus. Pe el să nu-i recunoaștem? El pregătește și a Doua Venire a Lui Iisus, și ne-a fost dat nouă să pregătească la noi Ziua Judecării, după modelul Evangheliei. Toate Evangheliile spun că vine, dar unde vine, nu s-a spus, pentru că nu s-a știut atunci. Era pecetluit. Dar acum s-a descoperit unde vine. Și tot Ioan Botezătorul pregătește Calea Sa. Aici trebuie să fii atentă! Ioan a spus: „vine Unul după mine, care mai înainte de mine a fost”. Apoi: „Iată Mielul care vine și ridică păcatele lumii”. Îi vestește pe Iisus, după ce fusese prorocit că vine, prin Isaia și ceilalți proroci și prin psalmi. Așa și acum, a Doua Venire e vestită prin faptele noastre, pe care ți le-am spus. Scrie așa, că Lucrarea noastră, vestește și pregătește Cea De-a Doua Venire, Venirea a Doua Oară, așa să scrii! La Judecată, Botezătorul va fi împreună cu Maica Domnului. Iar pregătirea se face prin punerea Raclei înaintea Domnului și prin toate celelalte fapte. Ce îți povestesc acum se întâmplă exact în această perioadă a anului, dar în vremea Lui Iisus, acum 2015 ani. Această săptămână de acum, cea înainte de înălțarea Sfintei Cruci, e ruptă din Săptămâna Mare și trebuie ținut tot postul. Lumea nu știe, dar așa cum se ține post în Săptămâna Mare, așa și acum, în această săptămână trebuie să ținem post. Eee, și revin la cartea roasă de capre, cea pentru care a fost omorât acel copil, de care ți-am spus. Tot în acea carte e scris cum Iisus i-a dat Maicii Sale acest pământ al nostru să facă din el Grădina Sa. Asta s-a întâmplat în vremea Lui Iisus când a fost pe pământ cu Maica Domnului. Atunci, poporul nostru nu avea o conducere și era asuprit, nu erau comunitățile sau statele formate. Din cauza asta îi spunea Maica Domnului Lui Iisus că „strigă la mine un popor, că nu are conducere!”. Iar Maica Domnului plânge pentru Grădina sa, pe care Iisus i-a dat-o să o lucreze, adică pentru acest popor și pentru acest pământ, pe care Iisus i-a ales pentru a Doua Sa Venire.

D.G.: Noul Ierusalim?

Părintele Pantelimon: Da, și s-a descoperit că e la noi, prin faptele de pregătire a Celei De-a Doua Veniri. Că aici e noul Ierusalim, știe toată lumea, și catolicii și sectanții. Știu și ei cum a plâns Maica Domnului pentru poporul nostru, despre care spunea că „e un popor sărac care strigă la mine că nu are conducere”. Ierusalimul s-a mutat prin fapte, aici, la noi. Iisus a spus că: „Eu mă duc și vin. Dar când voi veni, nu mai vin prunc, ci am să vin să plătesc fiecăruia după faptele sale.” Din cauza asta, credința fără fapte e moartă. La Nașterea Sa s-a știut unde vine, în Bethleemul Iudeii. Dar acum unde vine? Scrie în Vechiul Testament: „vine în Valea

lui Iosafat^o. Valea lui Iosafat e valea murdăriilor. Ierusalimul impune un Nou Ierusalim, pentru că iudeii nu au respectat Cuvântul lui Iisus și nu l-au recunoscut ca fiind Mesia. Ia să te văd cum judeci? Ai înțeles de ce cădeau la pământ cei care au venit să-L aresteze pe Iisus în grădina Ghetsimani?

D.G. : Au simțit dumnezeirea Lui și îi cădeau la picioare.

Părintele Pantelimon: Măi, cădeau la pământ, nu la picioarele Lui.

Atunci, El și-a arătat puterea Sa dumnezeiască! Ei nu au simțit nimic.

Doar le arăta că El e Dumnezeu. Puterea Lui îi azvârlea, și se dădeau înapoi din cauza forței Lui dumnezeiești, și de aceea nu se puteau apropia. Și cădeau, nu mai puteau înainta. Se loveau de Cuvântul Lui Dumnezeu. Practic, Iisus, care era și Dumnezeu, Le-a arătat că ar putea să-i stingă, dacă ar voi, că putea să-i facă praf. Și le-a mai spus:

„Sculați-vă și dacă mă căutați pe mine, lăsați-i pe aceștia să plece”. Adică pe apostoli să-i lase să plece. îi proteja: și asta e o pildă, că noi trebuie să ne jertfim de bunăvoie și totdeauna să-i protejăm pe cei ce sunt cu noi. El s-a dat singur în mâna lor. Când Petru a scos sabia, i-a spus să o pună la loc. Nu avea nevoie de apărători. Și îi spune: „Nu trebuie să beau eu paharul pe care Mi L-a dat Tatăl Meu?”. El avea să moară, pentru ca păcatele noastre să fie iertate și să ne arate în ce fel iubește Tatăl Creația Sa. Și anume, prin jertfirea Fiului Său cel mai iubit, născut din sânurile Sale, și nu făcut din nisip, ca noi.

Și ne este și model de urmat: paharul până la capăt. Și îl putem bea și noi, dacă păzim poruncile Sale. Numai păzirea lor ne face să fim asemenea Lui! Și pentru mântuire, altă Cale nu există, doar să facem voia Sa! Iar noi ce facem? Păstrăm năravurile comuniștilor cu tot felul de prigoane! Nu lăsăm sfinții deloc în pace!

D.G.: Părinte, la care dintre „năravurile” comuniștilor vă referiți?

Părintele Pantelimon: Pe vremea lui Ceaușescu, lupta se dădea cu icoanele! Atunci a fost o mare prigoană a icoanelor. Eram militar la Sibiu, în 1949, când am descoperit o groapă plină de icoane care ardeau. Erau și prapori care ardeau. M-am repezit să iau o cruce. De-abia am luat-o, că ardea! Și le-au dat foc noaptea, ca să nu vadă nimeni. Numai că eu nu aveam somn și am ieșit să mă plimb prin cazarmă, iar la un moment dat, am simțit un miros de fum, de ceva care arde. Și așa am descoperit groapa, care era mare, cu icoanele care ardeau. A urmat apoi, prin '50 și '51, o prigoană mare, cu arestări, în '48 s-au instalat comuniștii. Și au umplut pușcăriile cu călugări și preoți și mulți nu au rezistat condițiilor de acolo și au murit. Și cu geamurile, ți-am spus cum îi obligau pe oameni să ștergă chipul Mântuitorului și al Maicii Domnului imprimat pe sticlă! Unde nu se putea șterge chipul, îi obligau să schimbe geamurile de la ușile de la intrarea în blocuri, de la ferestre, de peste tot, pe unde apăreau Mântuitorul și Maica Domnului. Așa și acum! Nu au liniște! Vor să ștergă tot ce ține de dumnezeire! Până la urmă, asta e lupta și trebuie să o acceptăm și să o ducem cu credință!

„Maica Domnului mi-a pus un deget pe ochiul spart și am simțit cum dispăre durerea și cum toate oasele se așază la locul lor, pentru că aveam și osul feței spart. Dimineața, când au venit medicii la control, că eram internat în spitalul penitenciarului, nu pricepeau cum de stau pe picioare și nu mai am nimic la ochi”.

D.G.: Spuneți că securitatea a vrut să vă împuște de trei ori. Prima dată a fost la Sibiu.

Părintele Pantelimon: Au trimis un securist să mă supravegheze. Era noaptea de Anul Nou, iar eu am intrat în biserică și era deschisă. M-am dus în altar, iar în altar nu era nimeni, însă când am ieșit, Miliția: „Hopaaa! Ai spart biserica! Stai, că te împușc!”. Ce spărsesem eu, dacă biserică era deschisă!?

D.G.: Cum ați scăpat?

Părintele Pantelimon: Stai să vezi! M-au dus la Făgăraș, m-au lovit la cap, apoi m-au urcat într-o barcă și m-au aruncat în lac. Au tras și un foc de armă, să creadă șefii lor că m-au împușcat. Așa că s-au gândit să mă arunce în lac, ca să mă înec, pentru că lacul era mare și adânc, iar eu eram lovit tare rău la cap și eram amețit. Erau siguri că am să mă înec. Iar ceilalți, supraveghetorii lor, erau siguri că m-au împușcat, că cei care erau cu mine și-au făcut datoria. Și era în seara de Anul Nou. Și m-a tăiat un frig!!! Dumnezeu m-a ajutat și m-am apucat de o cracă, o rădăcină, așa ceva, și am reușit să ies din lac, noaptea, la ora 1.00. M-am chinuit o jumătate de oră ca să ies. Eram tot ud și din cauza gerului am înghețat imediat. Apoi, m-am dus la chilie, și nici acolo nu am avut parte de căldură, că nu am mai putut face focul. Eram prea înghețat. Am ajuns pe la 3 dimineața. De atunci am avut de tras eu mereu cu răceala.

D.G.: Ce vină au invocat?

Părintele Pantelimon: Că țineam legătura cu cei din munți, cu rezistența noastră împotriva comunismului. Apoi, ei nu puteau accepta faptul că m-am dus la mănăstire, după ce făcusem armata la Securitate. Era ca o trădare. Însă și ca militar m-am opus lor. Și asta cu cei din munți nu era adevărată, nu am avut nicio legătură cu ei, dar ei nu mă ascultau. Pe ei îi interesa doar să mă acuze. Așa păteau toți care nu erau de acord cu ce făceau comuniștii.

D.G.: Iar a doua oară, cum și pentru ce au vrut să vă împuște?

Părintele Pantelimon: Pentru Raclă. Era, tot așa noaptea! M-au chemat la Securitate și au vrut să mă împuște. Când s-a apropiat să tragă, l-am întrebat: «Ce vrei? Dacă vrei să mă împuști, nu aici și nu așa! Eu vreau să mă împuști cu act.». Și a vrut să-mi dea una în cap, și i-am spus: «Să nu te atingi de mine până nu sunt judecat». Și atunci s-au potolit. Erau doi. Apoi au mai vrut să mă împuște când eram în închisoare, cu procurorul evreu, și-am mai spus. Țin minte, mă bătuseră așa de tare, că mi-au spart ochiul. Am crezut că mor de durere. Am fost tratat la spitalul penitenciarului, iar noaptea, un sfânt cu Maica Domnului au venit la mine, cum și-am spus. Maica Domnului mi-a pus un deget pe ochiul spart și am simțit cum dispăre durerea și cum toate oasele se așază la locul lor, pentru că aveam și osul feței spart. Dimineața, când au venit medicii la control, nu pricepeau cum de stau pe picioare și nu mai am nimic la ochi. Vezi, cum lucrează Măicuța Domnului!? Eee, dar să nu mai vorbim despre mine, pierdem timpul! Ia, ce mă mai întrebi?

D.G.: Am să vă pun o întrebare așa, ca să ne mai odihnim puțin, de recreație, ca să zic așa. Am auzit tot felul de ipoteze despre limba vorbită de Adam și Eva. Unii spun că era româna. Că limba română e cea mai veche limbă. Și am mai citit în unele studii că denumirea de Muntele Omu, face de fapt referire la Fiul Omului, Fiul Lui Dumnezeu.

Părintele Pantelimon: Acum, noi trebuie să fim atenți, pentru că nu vorbim de la noi. Noi trebuie să mergem mai mult pe descoperiri, decât pe studii. Părintelui Cleopa i s-a descoperit că ROMÂNIA e de fapt: OM ÂN RAI. Părintele Cleopa ne învâța să nu mai spunem

România, ci OMÂNRAI. Țara asta e ca raiul, bogată și frumoasă, și a avut un popor civilizată și blând.

D.G.: Unii confundă blândețea cu prostia și consideră că spiritul nostru mioritic e unul de popor slab, care acceptă să fie călcat în picioare, un popor laș...

Părintele Pantelimon: Nu e așa! Măi, nu are cum să fie așa, dacă Maica Domnului a plâns pentru această țară?! Voi nu vă dați seama de țara noastră, că e așa de frumoasă, că nu mai e alta ca ea: bogată, cu toate formele de relief. Poporul nostru, față de alte popoare, e blând și civilizată înlăuntrul, în ființa lui. Doar că darul acesta a fost acoperit cu faptele noastre, care ne-au îndepărtat de Dumnezeu și acum trebuie să-l scoatem la suprafață. Dar fără Dumnezeu nu putem scoate la suprafață bogăția din noi. Poporul nostru este și foarte înzestrat, ca dar de la Botez. Avem multe daruri, și dacă nu le folosim, nu le înmulțim și le pierdem, rămânem fără ele și devenim goi. Uite, sufăr foarte mult că tineretul e rătăcit, că poporul s-a îndepărtat de Dumnezeu și a ales prost la Revoluție. Conducătorii nu au iubit această țară și pentru toate acestea aduc muștrare, ca să ne îndreptăm. Biserica muștră poporul, dar nu-i pune la zid. Nu e tot una! Una vine din dragoste, din grijă, cealaltă vine din îngâmfare, din lipsa dragostei pentru mama ta, care e țara. Dar, vezi și tu că oamenii sunt debusolați. Ei sunt acum ca într-o baltă murdară, au mințea lipsită de adevăr. Nu au nicio atitudine, pentru că nu îl au pe Dumnezeu cu ei și asta întunecă mințea și o îmbolnăvește. Le tot spun, când vin la mine așa de debusolați, să-L cheme pe Dumnezeu, că Dumnezeu are grijă. Nu le lipsește nimic, doar Dumnezeu le lipsește, Cel care a creat totul. Dacă îl ai pe Dumnezeu, ești bogat! Lipsirea de Dumnezeu duce și la nesocotirea țării. Dispare dragostea de țară. Și e mare păcat, pentru că România e o țară sfântă, iar noi nu prețuim cum se cuvine acest dar: Grădina Maicii Domnului și Cea De-a Doua Venire. Poporul trebuie să vrea să se lumineze și să ceară de la Dumnezeu să fie luminat. Că, apoi, Dumnezeu se îngrijește de toate. Doar să-L rugăm, să vorbim cu Cel care ne-a creat. Nu să ne facem că nu-L vedem și că nu am auzit de El, sau că ce am auzit nu prezintă interes, sau nu e modern, sau mai știu eu ce alte trăsni, care ne înstrăinează și ne întristează și ne lasă goi.

D.G.: Și fără mântuire!

Părintele Pantelimon: Acum tineretul pleacă din țară să se îmbogățească în străinătate. Și ce câștigă? Nimic, pentru că acolo îl pierd pe Dumnezeu. Vin înapoi tulburați, cu mii de probleme. Ba mai mult, acum câteva zile a venit la mine o femeie și mi-a spus că fiica ei e în America și i-a dat telefon să-i trimită niște bani. Or să ajungă să nu mai aibă banii de întoarcere! Ca să ne salvăm, trebuie să ne întoarcem la agricultură. Muncești, mănânci! Și mănânci sănătos. Nu mai stai la mâna celor care otrăvesc mâncarea pentru a distruge omul și, în special, creștinul.

DESPRE CUM TREBUIE DUSĂ LUPTA

„...sunt trimiși să vadă ce fac. Știu și cine i-a trimis. Vin mereu la mine la chilie. Și cum îi văd le spun: «Hai, plecați! Știu totul despre voi! Și eu sunt securist.» [...] Comunismul a lovit la rădăcina Bisericii și a familiei! Au distrus familia, au distrus morala, au distrus tot! Dacă știai să minți, îți dădeau funcție. Au găsit o țară plină de bunătați, o țară bogată. Și ce au făcut? Au furat tot și acum vor să îngroape istoria. [...] Și acum vor să facă și să dreagă, tot fără credință! Nu se poate! ”

D.G.: Părinte, când am fost ultima oară la Sfinția Voastră, m-a abordat un domn, care mi-a spus că el v-a dus la Ierusalim, că are tot felul de documente pe care i le-ați dat dumneavoastră, și are și înregistrări. S-a oferit să mă ajute. Iar prietenii cu care venisem la dumneavoastră l-au trimis să ia binecuvântare de la Sfinția Voastră ca să lucrăm împreună. L-am întrebat dacă a primit binecuvântarea și a răspuns așa, cumva, nesigur pe el. Spunea că s-a și spovedit în ziua aceea, dar nu a avut când, pentru că noi am lucrat până a venit el. Nu ar fi avut când. Și era îmbrăcat la costum, cred. Venise cu mașina. Uite că nu m-am uitat să văd ce fel de geamuri avea! Poate erau fumurii! Nici ce număr, nici ce marcă. Era foarte curios să afle despre ce am vorbit cu dumneavoastră.

Părintele Pantelimon: Știu! Sunt trimiși să vadă ce fac. Știu și cine i-a trimis. Vin mereu la mine la chilie. Și cum îi văd, le spun: „Hai, plecați! Știu totul despre voi. Și eu sunt securist! Am trăit în securitate și vă știu!”. Știi, că ți-am spus că am făcut armata la Securitate. Așa că le spuneam înainte să deschidă ei gura: „Sunt securist!”.

D.G.: Părinte, aveți mult umor! Dar ei au simțul umorului? Cum reacționează în fața acestui contrast atât de evident între ceea ce sunteți și ceea ce le spuneți că sunteți?

Părintele Pantelimon: „Sunt securist!”. Așa i-am spus și ultimului care a venit, chipurile să vorbim despre Dumnezeu. „Sunt securist! Niciun cuvânt nu trebuie să spui, măi omule! Am învățat de la voi să vă cunosc și știu cine ești. Tu ai venit ca să mă ispitești pe mine!”, i-am spus. Ce să facem?! Vin și de ăștia. Au fost trimiși de cel care se ocupă să-l dezgroape pe Părintele Arsenie Boca. Ți-am spus. Vor să-i ducă trupul la București și să-l ascundă, ca să nu mai vină lumea la Prislop. Și ce te-a mai întrebat domnul acela cu costum?

D.G.: Unde lucrez?, a fost prima întrebare! Bine că a început cu asta. M-a ajutat mult. Apoi m-a întrebat dacă mi-ați arătat niște documente redactate de el la cererea dumneavoastră. I-am răspuns că „nu am nicio treabă cu niciun fel de document. Chiar nicio treabă. Eu am venit la Părintele Pantelimon să scriem o carte despre Dumnezeu. Cu El avem noi treabă! Nimic altceva nu mă interesează!”.

Părintele Pantelimon: Vezi cum minte!? Ce documente, ce Ierusalim!? Măi, așa sunt ăștia! Ce să le faci? Apoi, ce ați mai discutat?

D.G.: L-am întrebat de când vă cunoaște și mi-a spus că vă știe de mult și că știe și toată povestea cu Moș Ilie. Zicea că de la Moș Ilie vi „s-au tras multe probleme”. Din cauza dânsului ați fost alungat de la Ghighiu. „Toți care s-au implicat în povestea asta cu Moș Ilie au avut de suferit”, mi-a mai spus. O fi vrut să mă amenințe, în sensul că așa putea avea și eu probleme, că vorbesc despre Moș Ilie?

Părintele Pantelimon: Tu nu te lăsa! Ești cu Maica Domnului, care nu te lasă! Sunt doar încercări, care trec. Nu trebuie să-ți fie frică. Frica e de la cel rău, care prin frică vrea să te dezarmeze, să te facă să renunți. Noi am fost arestați de atâtea ori și nu am cedat niciodată și uite, n-am pățit nimic! Am devenit și mai puternici! Cu cât ești mai curajoasă, cu atât Dumnezeu te răsplătește cu și mai mult curaj și ocrotire, că vede pentru ce te lupți și care e cauza ta. Ia spune-mi, unde l-ai întâlnit, mai exact?

D.G.: Acolo, sub acel pom. La băncuță. Stătea de vorbă cu prietenii care m-au adus cu mașina. Și când m-a văzut, a început cu întrebările: unde lucrez, la care departament, ce am discutat cu dumneavoastră, ce documente am văzut? Apoi s-a oferit să mă ajute, să-mi dea înregistrările, pe care spunea că le are cu Sfinția Voastră, DVD-uri, mărturii scrise de dumneavoastră; altele erau scrise la cererea Sfinției Voastre de către el.

Părintele Pantelimon: Ai văzut!? Când ți-a spus că a venit la spovedit, a venit de fapt pe acolo să asculte ce vorbim. Că așa fac, stau pe la ferestre, pe la ușă, să audă ce vorbesc cu cei care vin la mine.

D.G.: Cam la fel mi s-a întâmplat când am fos la Moaștele Sfântului Ilie Lăcătușu. Erau mulți care păreau că sunt de-ai casei, dar cei cu adevărat ai casei nu îi băgau în seamă.

Părintele Pantelimon: Măi, cei care stăteau acolo, pe lângă capelă erau securiști. Așa fac ei! Lasă impresia că sunt cu ordinea, că sunt de-ai casei! Vezi și tu, nu mai vorbi cu preoții, că nu toți sunt preoți! Te orientezi, și dacă vezi că se supără, că nu-i convine, că e foc pe el, eee, ...atunci nu mai spui niciun cuvânt! Mută să fie gura ta! Ai înțeles? Ei falsifică ce le-ai spus tu! Mântuitorul ne-a arătat că „voi toată viața veți avea de lucru cu preoții”. Dar, la acest fel de preoți se referea! Pentru că tot Mântuitorul spunea, prin Sfântul Ioan Evanghelistul, care i-a descoperit lui Moș Ilie să spunem că „nu preoții și arhierii l-au răstignit pe Iisus”, ci învățătorii de lege. Trebuie făcută diferența. De aceea trebuie să fii atentă cu ce preoți vorbești. Vor fi ispite! Eu ți-am spus că vor fi ispite, dar tu nu te speria! Nu te teme de nimic!

D.G.: „De ce-mi poate face mie omul?”. Așa am să fac, Părinte,... nu mă voi teme de ce-mi poate face mie omul.”

Părintele Pantelimon: Maica Domnului e cu tine și nu te va lăsa! Problema preoției actuale este aceea că unii au avut educație comunistă, care le-a fost transmisă de la părinții lor. Conceptul era acela de a te duce să câștigi bani. „Du-te la oraș, să câștigi bani!”, era sfatul pe care îl auzai des în perioada comunistă, indiferent spre ce te orientai. Ori, acest tip de gândire a rămas întipărit în mintea lor și îi călăuzește fără ca ei să-și dea seama. Consideră că e firesc așa. Apoi și Securitatea încerca, prin tot ceea ce făcea, să ne inoculeze nevoia de bani, de lux, de comoditate, ca apoi, în schimbul asigurării unor condiții mai bune, a unor bani, să devenim dependenți de toate acestea și de ei. În închisoare, securiștii ne spuneau: „Noi vă dăm de toate. Vă ducem cu mașina la scară. Vă putem asigura tot ce vreți. Ca noi nu e nimeni! Noi îi dărâăm și pe americani, mă! Suntem puternici!”. Eu le-am spus: „Niciodată nu voi accepta ce-mi propuneți voi! Niciodată!”. Voiau cu orice chip să ne lepădăm de Biserică. Și ne făceau incuți, cum ți-am spus. „V-a ținut Biserica întunecați”, ne tot repetau, ca să ne umilească și să ne enerveze. De când a intrat Comunismul pe pământul nostru, a intrat și Dumnezeu în țara noastră, în momentele grele, Dumnezeu înmulțește harul. În ultima vreme, Biserica nu s-a ridicat la gradul la care a fost înainte, în timpul regilor. A fost zdruncinată rău de comuniști și, de atunci, nu și-a mai revenit. Nici familia nu e în regulă, familia care trebuie să fie fruntea țării! Ceea ce s-a făcut la noi în țară nu s-a făcut în nicio țară de pe pământ! E o mare distrugere și unul sau doi preoți, sau să zicem o sută, două, ce pot face când poporul este derutat? S-a făcut mare distrugere! Dar așa cum este Biserica acum, tot trebuie ascultată, pentru că toți preoții au har. Ea muștră poporul din dragoste și eu dojenesc Biserica tot din dragoste. Vreau ca ea să se îndrepte, să nu cadă și mai rău. Dumnezeu ne dă, dar ne și obligă. Mult ne dă, mult ne cere, iar Biserica are această misiune lăsată de la Dumnezeu de a lumina poporul.

D.G.: Nu aș vrea să se înțeleagă că discuția noastră e una împotriva Bisericii, ci dimpotrivă, că îndeamnă și cheamă la smerenie „de la vlădică până la opincă”, adică tot poporul și conducătorii lui.

Părintele Pantelimon: Asta e foarte greu. Comunismul a lovit la rădăcina Bisericii și a familiei! Să știi și tu, că tu nu știi! Când au intrat comuniștii aici, i-au căutat pe cei mai ticăloși, pe cei mai cruzi dintre cei de la noi, care au bătut și care au omorât, și i-au pus sus, le-au dat funcții.

Au pus leneșii stăpâni peste cei care au muncit și le-au luat tot. Au distrus familia, au distrus morala, au distrus tot. Dacă știai să minți, îți dădeau funcție! Au găsit o țară plină de bunătați, o țară bogată. Și ce au făcut? Au furat tot și acum vor să îngroape istoria! Și generațiile care s-au născut atunci, acum au ieșit la lumină. Și de fapt, venirea comunismului a fost lupta lui Anticrist direct cu Dumnezeu. Și acum conducătorii vor să arate că nu au nicio legătură cu istoria, că ei vor să facă lucruri mari. Aiureli! Ce să mai facă după ce s-a distrus morala? Te lupti cu niște oameni care nu au nimic. România a alimentat toată Europa, așa era de bogată. Și au venit comuniștii, i-au momit cu salarii, cu viața la oraș și încet, încet, au distrus rădăcina, au distrus tot. Și acum vor să facă și să dreagă, tot fără credință! Nu se poate așa! Pentru voi e greu de înțeles! După revoluție, puteam să punem din nou mâna pe țară, dar nu s-a înaintat spre credință, nu ne-am întors la Dumnezeu. De aceea, au venit peste noi inundații și sărăcie. Însă asta nu e nimic! Vine alta mare! Vine o pedeapsă mai mare, că poporul nu se îndreaptă. Și mai sunt și cei care au plecat din țară și care, săracii, s-au distrus pe ei și, prin relele învățate acolo, îi distrug și pe alții. Și problema e că s-a infiltrat o răutate în sufletele oamenilor!

D.G.: N-au fost atenți?

Părintele Pantelimon: Nu că nu au fost atenți! Atunci când s-a dat drumul la păcate, atunci toți au zis: hai să ne îmbogățim! Și pentru asta, pentru a se îmbogăți, au acceptat să cadă în mai multe păcate și așa a apărut răutatea. Cei care nu s-au putut adapta, au plecat.

D.G.: Și uite cum unii „au distrus țara”, alții au părăsit-o! Grea încercare pentru țară, Părinte!

Părintele Pantelimon: Am certat două doctorițe. Le-am zis: „bine mă, ați plecat voi în America, fețe așa de deștepte, ca să-i îmbogățiți pe ăia? Uite, noi, după închisoare nu am mai avut nimic, dar am muncit aici și am avut. Cum nu ați avut voi de lucru aici? Și avem o țară atât de frumoasă! Nu mai e alta în lume la fel de frumoasă și de bogată! Pe unde te duci, totul e plin de frumusețe, și munții și văile, toate, o frumusețe cum nu se poate povesti!”. Degeaba vorbim! Dacă îl avem pe Dumnezeu în sufletul nostru, simțim și noi o siguranță. Nu trebuie să plecăm din țara asta pe care Dumnezeu o iubește atât de mult! Voi nu vă dați seama ce milă și-a făcut Dumnezeu cu noi! Ne-a dat atâtea, ca să care alții. Voi nu vă dați seama cât se roagă Maica Domnului pentru noi! De aceea tot ce iese din pământul nostru e medicament. Acum toți vin din afară și aduc produsele lor, cu care vă otrăvesc. Dar, Dumnezeu iubește țara noastră, și El și Maica Domnului, care se roagă pentru noi! Noi nu avem voie să ne lepădăm de Hristos! Iudeii s-au lepădat de El, așa că a mutat totul în țara noastră. Noi răspundem la Ziua Judecării! Dacă nu vom recunoaște Lucrarea Lui Dumnezeu făcută pe pământul românesc, vom răspunde. Le spun mereu și îi învăț de mă doare gura! Și nimic! Vorbim și atât! De 60 de ani le-am tot arătat și le tot spun că vor aduce țara în sapă de lemn. Eu am fost la Ierusalim și am văzut cum cărau cu avioanele de la noi, iar nouă ne dădeau și continuă să ne dea otrăvuri. Am văzut multe lucruri despre cum a fost furată țara noastră! Nu mai zic nimic! Când eram copil, părinții mei nu cumpărau mâncare. Munceau și mâncau din curtea lor. Nu lăsau pe nimeni să-i otrăvească. Noi, copiii, mergeam cu cartea la câmp, la vite. Munceam și învățam! Oriunde ne duceam, eram cu cartea după noi! Nu aveam voie altfel! Acum tineretul aleargă după ușor, iar părinții îi răsfață prea mult și nu le construiesc cum trebuie cei șapte ani de acasă - rădăcina, temelie pentru viață. Cine a trecut prin greutăți de mic, știe să respecte, să aprecieze munca altuia și va ajunge un om cu dragoste de țară și capabil să o conducă și să o apere. Și oricât de mult ar avea, lasă și pentru altul, nu se lăcomește și nu ia de la altul, doar așa ca să aibă el. Pentru că temelie construită în cei șapte ani de acasă s-a bazat pe o educație morală. Și aici au acționat comuniștii: la distrugerea credinței, a moralei, a tineretului și apoi a poporului, pe care I-a dus în rătăcire. Noi eram uniți și ne ajutam unii pe alții. Cine era neputincios, nu era lăsat fără ajutor.

D.G.: Părinte, ce trebuie să facem să ne revenim și să ne întoarcem la credință și la educația sănătoasă a bătrânilor noștri înțelepți?

Părintele Pantelimon: Să vă rugați. Să postiiți și să dați dovadă că sunteți români. Românul a fost cu adevărat creștin înainte de Comunism. Nu vă compromiteți și nu dați vina pe alții sau pe conducători pentru nereușitele voastre. Degeaba vorbim, dacă poporul s-a stricat! Îndreptarea nu se mai poate face decât cu o pedeapsă de la Dumnezeu! Iar cei plecați se întorc dezbinați, și-au lăsat familiile, nu au fost alături de părinții lor ca să-i îngroape. Cunosced câteva cazuri când oamenii au pus mână de la mână și i-au îngropat pe cei care nu au avut copiii lângă ei. Situația e tare încurcată din toate punctele de vedere. Și toată lumea așteaptă. Apăi, ce să mai aștepte, doar o pedeapsă? Numai că pedeapsa n-o s-o poată duce oricine! Așa se face cernerea!

D.G.: Eu am să o pot duce, Părinte?

Părintele Pantelimon: O s-o poți duce. Dar nu-ți place. Cârtești. Trebuie să trăiți după voia Lui Dumnezeu și atunci El are grijă să vă salveze din toate. Necazurile trebuie luate ca atare, fără supărare, că știe Dumnezeu de ce vi le dă. Multe sunt pentru păcate, altele sunt încercări. Știe El de ce ni le dă!

D.G.: Din dragoste, ca să ne mântuim. Dar uneori e greu de dus, Părinte!

Părintele Pantelimon: Dacă Dumnezeu nu ne-ar iubi, am fi pierduți. Doar că trebuie să răspundem și noi la dragostea Lui, nu să stăm cu spatele, nu să fim tot timpul nemulțumiți, că ne-am învățat prost, cu de toate. Și de la nemulțumirea că suntem lipsiți de cele cu care prost am fost învățați, apare și întristarea. Tu trebuie să nu te întristezi! Pentru nimic nu trebuie să te întristezi. Trebuie să faci tot ce poți să nu o lași să pătrundă în sufletul tău. Luptă-te cu gândul întristării până îl transformi în bucurie! Întristarea doboară omul! Diavolul abia așteaptă să te vadă trist, că te duce în deznădejde. De aceea, trebuie să primim necazurile fără supărare, fără întristare, cu bucurie dacă poți, pentru că Dumnezeu ți le dă, că te iubește și vrea să te îndrepti sau să ajungi mai aproape de El. Nu știi de ce ți le dă, dar tu trebuie să accepți. Uite, cum a fost cu noi! Cât au încercat comuniștii să ne trimită în Siberia, dar Dumnezeu ne-a apărât! Nu ne-am supărat. Am zis că asta e voia lui Dumnezeu și am lăsat ca viața să meargă mai departe, cu nădejdea că nimic rău nu ni se poate întâmpla, atâta vreme cât nu ne opunem voii Lui și suntem cu El. Tot timpul trebuie să dăm dovadă că suntem creștini și români. Și dacă suntem cu adevărat români, nu putem fi decât creștini. Iar creștinul nu cârtește, face voia Lui Dumnezeu. Să nu fim ca maimuța! Ți-am povestit cum a fost cu maimuța?

D.G.: Nu, Părinte!

Părintele Pantelimon: Să vezi cum a fost! Era pe vremea lui Gheorghe Gheorghiu Dej, în perioada în care îi dădea pe ruși afară din țară. Atunci, 150 de soldați ruși de la Tighina, cu doi generali nu au vrut să se întoarcă în Rusia, nu mai voiau să se întoarcă la Stalin. Așa că s-au dus prin Ardeal ca să treacă granița la sârbi, la Tito, pentru că Tito se lepădase de sovietici, de stalinism. Iar eu eram în armată atunci, eram tânăr. Era în 1948. Și eram trei mii, trei batalioane, mobilizați numai pentru intervenții, pentru situații excepționale. Iar asta era o situație excepțională și ne-au însărcinat să-i păzim pe rușii care nu mai voiau înapoi la Stalin. Iar rușii, care aveau experiența comunismului, ne-au spus, prietenește: „Stați liniștiți, că voi nu știți ce vă așteaptă. Nu știți ce e Comunismul și ce vă așteaptă!”. Și au avut dreptate! Dar, dacă îl ai pe Dumnezeu, indiferent ce rău vine peste tine, îi faci față. Bun, să revin! Eeee, cum stăteam noi acolo toți, plini de armament, aveam 150 de kilograme pe noi, într-o pădure de brazi, dintr-o dată, deasupra noastră au apărut trei nori care se învăteau și care s-au descărcat cu tunete deasupra noastră, de s-a zgâlțâit pământul. Noi toți ne-am speriat, am aruncat armele și ne-am făcut cruce. Iar ofițerii, vreo 30, stăteau în fața noastră și când s-a zgâlțâit pământul și-au făcut cruce și ei. Și eu am râs, pentru că înainte cu câteva minute de a începe tunetele, într-o discuție între noi, unii dintre ofițeri mă contraziceau când le spuneam că

Dumnezeu ne-a creat și că suntem după chipul Lui și că ne tragem din Adam și Eva. Râdeau de mine și spuneau că ne tragem din maimuță. Însă când a fost descărcarea electrică, s-au speriat și ei și și-au făcut imediat cruce. Iar eu, zâmbind, i-am întrebat în timp ce-și făceau cruce: „Ce e asta? Așa face maimuța? De ce v-ați făcut cruce?”. Iar unul mi-a răspuns: „Instinctul, instinctul!”. Le-am răspuns: „Cum, instinctul!? Dar, maimuța își face cruce? Unde ați mai văzut maimuță care să-și facă cruce din instinct?” No, la ei era un „instinct evoluat.”...! Și îți dai seama, că le-am spus asta de față cu 3000 de oameni, care și-au dat armele jos și și-au făcut semnul crucii?!

D.G.: Ați pățit ceva rău din cauza acelei discuții despre instinct, Părinte?

Părintele Pantelimon: Mi-au făcut acte de transfer. Și de trei ori au vrut să mă execute. M-au acuzat că eu pregăteam lovituri de stat. Așa a fost din toate timpurile! Cei fără Dumnezeu nu pot suporta ideea că alții îl au și au făcut tot posibilul, mânați de cel rău, să împiedice mărturisirea Lui. Alții se luptă să deformeze rânduiala și cuvintele Lui Iius, dar și pe cele din Vechiul Testament. Noi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu și să-L aflăm în felul în care ne învață Iisus prin Biserică și Sfinții Părinți. Nu avem voie să îl căutăm pe Dumnezeu așa după ureche, pentru că ne rătăcim, prin căderea din ascultare. Mândria îndrăcește și e punte spre neascultare. Uite, unde a dus neascultarea din Rai a lui Adam și a Evei? Au plâns ei, dar degeaba au mai plâns! Au ales să nu asculte și alegerea lor i-a azvârlit din Rai.

D.G.: Ne-am cam rătăcit, pentru că am fost neglijenți și am lăsat să ne prindă noaptea.

Părintele Pantelimon: Așa aii pățit sectanții, i-a prins întunericul. Noi nu trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu ca ei. Doar ca să ne fie bine! Au venit unii la mine să mă întrebe ce-i cu Judecata rânduită de Dumnezeu la noi. Nu voiau ei să admită asta! Că Apocalipsa vorbește de Valea lui Iosafat, a Plângerii, ca loc al Judecății, explicau ei. Iar eu i-am întrebat dacă au fost vreodată acolo și le-am spus: „Știți voi ce e acolo?”. Mizeria din veceuri și toate murdăriile acolo sunt deversate. Și le spuneam și evreilor: „Măi, din cât e pământul acesta de frumos, alt loc nu ați găsit pentru deversarea mizeriilor, decât această vale, pe care în felul acesta ați spurcat-o?”. Dumnezeu a hotărât unde va fi Judecata prin arătarea Crucii. Iar Crucea s-a arătat pe cerul nostru 15 ani de zile. Iar noi am făcut Crucea, așa cum ți-am spus, pentru că Iisus, la a Doua Sa Venire, urmează Crucea. Iar sectanții nu au niciun respect pentru Cruce. Ei spun despre Cruce că e „lemn de pedeapsă” și că e păcat să crezi în Cruce, că Iisus a fost omorât pe lemn. Și îi tot întrebam eu, când veneau cu felul acesta de explicații: „dar, de ce a fost omorât pe cruce, pe lemn?”. Nu știau ce să răspundă! Tu cum judeci?

D.G.: Simbolizează lemnul pe care a rodit mărul, păcatul?

Părintele Pantelimon: Uite cum e! Minciună a început pe lemn! Diavolul a încolăcit mărul, lemnul, când a ispitit-o pe Eva. Iar Crucea este lemnul cu care Dumnezeu îi dă în cap Satanei. Diavolul prin lemn a stricat rânduiala Raiului și tot prin lemn va fi îndreptată. Prin răstignire, Iisus, ca Dumnezeu, a sfințit Crucea pe care a fost răstignit trupul Său, ca Om. Prin sfințire, Dumnezeu curățește lemnul stricat de Satana! De aceea, Crucea este cea mai puternică armă împotriva Diavolului, pentru că a fost sfințit anume pentru asta, pentru a-l învinge pe Satana! Iar sectanții își bat joc de Cruce! Și de Maica Domnului! Ea nu a fost ca toate femeile! Știi că ea nu avea acea problemă lunară ca toate femeile și a născut fără dureri? Iar nașterea ei e o taină. Și vin acum sectanții și, prin atitudinea lor, hulesc. Asta e hulă! Maica Domnului era sfințită înainte de a naște. Vai de aceia care nu cred în Fecioara Maria și în Cruce!

D.G.: „Rațiunea fără credință duce la absurd”, ne spune mereu părintele meu duhovnic, Nicolae Popescu, la cateheze.

Părintele Pantelimon: Pentru cine crede, e simplu. Pentru cel care nu, e tare complicat, pentru că e orb! Odată ce omul s-a întunecat din cauza necredinței, nu mai vede simplitatea și se complică și dă mereu alte explicații lumești unor fapte dumnezeiești. Sau mai spun că ni se pare nouă, ori că nu am înțeles noi. Am întâlnit multe situații în care, deși nu studiaseră Scriptura, mă contraziceau. Ce să mai zic! Nu mai zic nimic!

D.G.: ...pe care, în parte ați trăit-o, ați trăit Scriptura!

Părintele Pantelimon: Eee, nu despre asta e vorba! Vreau să zic că ei nu citesc, dar ei dau explicații, ei trag concluzii, ei știu și tu, care asta faci tot timpul, citești Cuvântul lui Dumnezeu cel viu, tu, după ei, habar nu ai care e rostul tău pe lume. Mare greșeală fac! Dar asta, pentru că sunt orbi, nu văd dincolo de granița lumescului, și doar prin el argumentează tot.

PARTEA A II-A

CÂTEVA DINTRE ÎNVĂȚĂTURILE PĂRINTELUI PANTELIMON

SPRE FOLOS

În această a doua parte a cărții am structurat câteva dintre învățăturile Părintelui Pantelimon spuse cu diverse ocazii, în timpul vizitelor mele, în chilia sa de la Turnu.

Părintele mă certa de multe ori, pentru diverse și, prin felul în care o făcea, simțeam purtarea sa de grijă. Și îi mulțumesc mereu pentru asta. Cine ne dojenește, ne iubește! Din păcate, de multe ori nu mai facem diferența dintre dojană și judecată. Luăm lucrurile personal, ne manifestăm, din cauza mândriei, ca fiind, pe nedrept, jigniți, așa cum de multe ori fac eu, fără să pot să primesc cu înțelepciune, cu bucurie, viața așa cum vine ea spre mine. Unde nu e bucurie, e chin, rezultat al mândriei noastre. Iar chinul dispare pe măsura acceptării problemelor care ne fac viața un chin. Lupta dusă până la capăt împotriva tristeții, a deznădejdiei, a mâhnirii și nemulțumirii, prin acceptarea cu împăcare, a durerii, dă chinului direcția dreptei măsuri.

Despre câteva dintre aceste aspecte ale luptei noastre ne vorbea Părintele și am să redau câteva dintre sfaturile Sfinției Sale, pe care eu acum le-am rezumat în câteva idei. Spre folos.

DESPRE CIPURI, VACCINURI ȘI CARDUL DE SĂNĂTATE

„Scrie cu litere mari: ASTA SA NU PRIMIȚI!! Voi nu știți ce periculos este să acceptați cipurile! «EU AM CIPUL MEU! AM PECETEA BOTEZULUI DATĂ DE IISUS. [...] NU ÎMI MAI TREBUIE NIMIC!» [...] Cine îl primește, își dă singur iadul! [...] Așa și cu vaccinarea copiilor! Să le spuneți că odată cu cipul de la Botez, DUMNEZEU V-A VACCINAT ÎN NUMELE TATĂLUI, AL FIULUI ȘI AL SFÂNTULUI DUH! De altceva nu mai aveți nevoie”.

S-a vorbit mult despre cip-uri, dar cred că încă nu de-ajuns de mult. Mulți cred că prin cipurile li se conferă mai multă securitate, sunt mai feriți de situațiile în care sănătatea, viața sau bunurile lor ar putea fi puse în pericol. Manipularea prin tot felul de atentate teroriste va duce, cred eu, la acceptarea cu ușurință a cipurilor, ca măsură de siguranță a vieții. De la căderea celor două turnuri gemene, la 11 septembrie 2001, parcă s-a făcut primul mare pas spre controlarea omului, prin ascultarea telefoanelor și prin inducerea unei terori iminente. Și cum să scăpăm de această nesiguranță, de această teroare fără chip? Prin acceptarea de bunăvoie a unui control asigurător, prin cipurile. Numai că e fals asigurător. Oamenii vor crede că odată ce au cip-ul, viața lor nu mai e în pericol. La fel și cu sănătatea și cârdul de sănătate. Cei mai mulți au impresia că a accepta cârdul, ține „de modernism”, și consideră că, „în caz de nevoie medicală”, vor fi mai ușor tratați și salvați. Dar nu iau în calcul faptul că există atâtea cititoare de cârduri care pot fi folosite împotriva lor de persoane neautorizate și rău intenționate. Și de unde știm ce conțin acele cip-uri? Dacă conțin numărul 666, care după mine funcționează ca o vrăjitorie, ca un blestem, ca un descântec, ca ceva de vise rele? Părintele meu duhovnic, Nicolae Popescu, spune că nu e de glumit cu ele. El se tot întreabă de ce nu pun alte cifre, de exemplu 555, sau 888? „Cu acestea nu are nimeni nimic împotriva, nu suntem absurzi”, ne explica dânsul la predică. Și pentru că această temă mi se pare deosebit de importantă, semnalată de apostoli cu 2000 de ani în urmă, am considerat că e necesar să discut cu Părintele Pantelimon și despre cipurile, conținutul lor și despre efectul lor în planul conștiinței.

D.G.: Părinte, aș vrea să discutăm despre cip-uri...

Părintele Pantelimon: Tu scrie cu litere mari: ASTA SĂ NU PRIMIȚI! Voi nu știți ce periculos este să acceptați cip-urile! Astea vă strică creierul imediat! Voi să spuneți răspicat: „EU AM CIPUL MEU! AM BOTEZUL! AM PECETEA BOTEZULUI DATĂ DE IISUS. ȘI EL ESTE ÎN MINE PRIN BOTEZ ȘI EU ÎN EL ȘI E DE-AJUNS. NU ÎMI MAI TREBUIE NIMIC!” „NU VENI CU ANTICRIST, CĂ NU ÎL PRIMESC!”. Asta face parte din lupta pe care Anticrist o duce cu Dumnezeu prin noi, oamenii, făpturile cele mai iubite ale Lui Dumnezeu și pe care Anticristul le urăște neînchipuit de mult. Din America pleacă acest rău al cipurilor. Acolo se fac studii. Vor să-l detroneze pe Dumnezeu și să-l instaleze în locul Lui pe Anticrist care, prin acceptarea cip-ului, pune stăpânire pe noi. Îi dăm voie să se așeze pe Tronul Sfintei Treimi construit de Dumnezeu în inima noastră. Prin urmare, să spui: „EU AM CIP DE CÂND M-AM BOTEZAT! EU AM CIP-UL BOTEZULUI!”.

D.G.: Și dacă e nevoie, putem spune: pentru pecetea botezului meu, eu mor? Așa cum și-au dat viața Brâncovenii și mucenicii pentru credința în Iisus?

Părintele Pantelimon: Da, da! De murit, tot mori! Și oricum, cip-ul stinge în om tot ce mai e sănătate. Distruge creierul și apoi inima. După ce le distruge pe acestea două, nu e mare lucru să distrugă apoi restul. Și asta foarte repede. Pe când Botezul, ne apără și ne luminează mintea! Așa și cu vaccinarea copiilor. Să le spuneți că odată cu cip-ul de la Botez, DUMNEZEU V-A VACCINAT ÎN NUMELE TATĂLUI, AL FIULUI ȘI AL SFÂNTULUI DUH. De altceva nu mai aveți nevoie! Trebuie refuzată vaccinarea, pentru că vaccinurile conțin mercur, care nu»se mai elimină niciodată din corp. El strică mintea și copiii, când

cresc, devin agresivi, iar cei mai mulți îl neagă pe Dumnezeu. Refuzați cipurile și vaccinurile, dacă vreți să aveți grijă de suflet. Înainte de a vă omorî prin cipurire, Anticrist transformă oamenii în animale. Strică toată frumusețea pe care a pus-o Dumnezeu în om.

D.G.: Părinte, ce facem cu cardurile de sănătate?

Părintele Pantelimon: Tu ce ai făcut, l-ai primit?

D. G.: Nu.

Părintele Pantelimon: Bine ai făcut! Tu ai luat botezul! El e pecetea ta, nu ai nevoie de cârd de sănătate. Dumnezeu este sănătate! Cei care vreți Raiul, să nu-i primiți! Cine îl primește, își dă singur iadul! Dumnezeu ne-a dat libertatea de a alege, așa că cei care îl acceptă, se dau de bunăvoie iadului. Dumnezeu ne respectă libertatea, dreptul de a alege unde vrem să avem lăcaș în veșnicie.

D.G.: Lumea se sperie că va fi scoasă din sistemul de sănătate, dacă refuză cârdul, Părinte!

Părintele Pantelimon: Nu-I dă nimeni afară din sistem! El singur se dă! Frica lui! Dacă ar fi cu Dumnezeu, ar rămâne în Sistemul de Sănătate al Tatălui Ceresc! Nicio frică nu ar mai avea! Cu Dumnezeu nu ai de ce să te temi! Toate piedicile cad. Sănătatea e Dumnezeu! Așa că, fiecare e liber să aleagă între Dumnezeu, care e Viață, e Sănătate, e Siguranța noastră că ne iubește, și Anticrist, care este „ucigașul de oameni”, „tatăl minciunii” și cel care vrea să târască, din ură, omul în iadul cel mai de jos. Refuzul cârdului trebuie făcut fără constrângere. Dumnezeu nu vrea să ne iubească cu forța. Noi să ne rugăm pentru toți, ca Dumnezeu să aibă grijă și de cei care nu înțeleg sau nu pot să refuze cârdul. Să le spui să nu se sperie și să nu se întrebe ce vor face, pentru că are Dumnezeu mai multă grijă de ei decât pot avea ei înșiși. Voi să aveți grijă să vă rugați. Altă grijă să nu aveți. Și în general, tot ce faceți, să fie cu rugăciune pentru acel lucru, pentru binecuvântare, pentru gândul cel bun. Apoi, să vă rugați să vă dea putere să duceți la împlinire gândul cel bun. Și o să vedeți că, rugându-vă așa, o să ajungeți să puteți. Nu forțați nimic, iar mintea să vă fie tot timpul la Dumnezeu, indiferent că aveți de lucru cu mâinile. Lucrați și îi mulțumiți Lui Dumnezeu pentru toate, îl slăviți, vă rugați Lui pentru toate grijile și neputințele voastre și ale celorlalți, pentru această Lucrare, pentru popor, pentru o familie normală și tineret normal la cap, că uite ce probleme au tinerii, dacă nu cred și nu se roagă. Așa și cu cardurile. Rugați-vă! Rugați-vă să le ia Dumnezeu de la poporul român cum știe El!

DESPRE CANONUL PENTRU PRUNCII AVORTAȚI

„E un canon dat de Maica Domnului prin Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca pentru mamele care au avortat. Eu nu fac decât să transmit mai departe ce mi-au spus ei. [...] Ai luat viața dată de Dumnezeu, la ce te aștepți!? Cam cum să fie efectul pentru tăierea vieții!? [...] Dumnezeu nu obligă pe nimeni ce să facă cu libertatea sa. El ne învață. Avem poruncile, trebuie să le respectăm, dacă vrem să ne fie bine! ”

Despre canonul pentru pruncii avortați am aflat de la o prietenă a mea, Augustina Lelia Dumitru, sfetnicul meu, așa cum îmi place să o numesc. Împreună cu ea am conceput un set de întrebări pentru Părintele Panteimon, pentru a răspunde interesului stârnit în rândul femeilor care au făcut avorturi și care voiau să știe cu exactitate ce procedură trebuie să urmeze pentru a duce la lumină pruncii uciși în acest fel.

D.G.: Părinte, multe femei m-au întrebat dacă acest canon poate fi făcut și de o altă persoană, în afară de mama care a avortat copilul.

Părintele Pantelimon: Nimeni nu poate. Doar mama care i-a avortat. Ea i-a tăiat viața, ea trebuie să-l boteze! Nimeni nu se poate băga în treaba asta.

D.G.: Nici părintele duhovnic sau preotul din parohie? Sau poate nașii, ca părinți duhovnicești ai familiei copilului avortat?

Părintele Pantelimon: Nu! Cine i-a tăiat viața? Mama! Și dacă ea i-a tăiat viața, numai ea poate să facă acest canon. Preotul poate însă susține botezul pruncului avortat cu rugăciuni speciale. Știe el care sunt acelea. Preotul face botezul unui copil născut, nu al unuia avortat, că nu el i-a luat viața, ci mama copilului. Ea e responsabilă cu scoaterea pruncului din iad, cu salvarea lui! Ea i-a tăiat viața, doar ea poate să-l salveze!

D.G.: Sfinția Voastră, dacă mama nu știe ce era pruncul avortat: băiat sau fată, ce nume îi pune?

Părintele Pantelimon: Cum o tăia-o pe ea capul! Nu contează că nu știe. Important e să-i dea un nume de botez. Poate face botezul acasă. Cumpără hăinuțele pentru copil, le așază frumos pe pat sau pe o masă. Aprinde o lumânare din ceară curată. Neapărat să fie din ceară curată! Și trebuie să citească Paraclisul Maicii Domnului. Apoi să dea nume copilului și să stropească hăinuțele, cumpărate deja pentru prunc, ca la botez, cu aghiazmă, de trei ori. Și să spună, atunci când dă cu apă, în semnul crucii, prima oră: „Se botează”... cutare, numele pus copilului: „în numele Tatălui!”, apoi stropește a doua oară, în semnul crucii, și spune: „Și al Fiului!”, iar după ce stropește și a treia oară, spune: „Și al Sfântului Duh! Amin!”. Deci, dă cu aghiazmă în semnul crucii peste haine și spune cum spune preotul la botez: „Se botează robul Lui Dumnezeu... cutare, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și apoi, în vecii vecilor. Amin! Preotul bagă copilul în apă de trei ori, iar mamele doar stropesc cu apă sfințită hăinuțele cumpărate pentru pruncul avortat.

D.G.: Părinte, și cele bolnave, ele cum fac?

Părintele Pantelimon: Spun și ele cum pot. Canonul acesta, prin botezul pruncilor avortați, i-a rânduit Maica Domnului, care țipă și strigă de durere, și ea înțelege neputința mamelor bolnave. Dar numai mamele pot face acest botez. Ele le-au luat viața, doar ele pot să le dea viața înapoi. Se pot boteza mai mulți copii odată, dacă a făcut mai multe avorturi. Așază pe pat hăinuțele cumpărate, cum ar fi: ceva de pus pe cap, bluză sau tricou, o hăinuță, pantalonaș, ciorapi, ceva de încălțat și ce mai crede mama că e necesar, dar și în funcție de cum are mama bani. Se scriu bilețele cu numele de botez ale copiilor și se așază câte un bilețel pe fiecare pachetel de hăinuțe, ca să nu le greșescă numele atunci când rostește formula de botez, cum ți-am spus, prin stropirea hăinuțelor cu aghiazmă de trei ori, în semnul crucii. După ce i-a botezat, în următoarea zi îi trece pe Pomelnic sau la Sfânta Liturghie, la

„Adormiți”, ca pe oricare persoană adormită din neamul ei și îi face pomenile cuvenite. Spune-le să facă acest canon, că dacă le apucă Ziua Judecării, nu mai pot face nimic.

D.G.: Sfinția Voastră, cum ați aflat de această rânduială pentru pruncii nebotezați?

Părintele Pantelimon: Maica Domnului i l-a spus lui Lui Moș Ilie și apoi Părintelui Arsenie Boca. Maica Domnului plânge de durere că nici pruncii, nici mamele nu se mântuiesc fără botezul pruncilor avortați. Din cauza aceasta, Părintele Arsenie Boca insistă atât de mult ca femeile să nu mai facă avorturi, pentru că nu se mântuiesc.

D.G.: Iar despre apa sfințită, ce fel de aghiazmă trebuie să folosească, mare sau mică?

Părintele Pantelimon: Nu contează! Important e să fie apă sfințită și botezul să fie făcut de mamă. Dacă o ajută și preotul ei duhovnic cu rugăciuni de sprijinire a botezului e și mai bine. Mamele care au avortat copii trebuie să înțeleagă că doar prin acest botez copiii lor sunt aduși la lumină.

D. G.: Părinte, când am fost ultima dată la noi la cateheză, la Biserica „Sfântul Andrei”, în Drumul Taberei, un credincios ne-a povestit un vis al său, despre care spunea că i-a marcat profund și că i-a schimbat radical felul de a se raporta la Dumnezeu și la efectele faptelor sale.

Povestea acest credincios că a visat că era într-o casă înconjurată de canale subterane și de pivnițe. La un moment dat, a auzit o voce de femeie care îl striga din acele canale subterane: „Tată!, ce faci tată?” Iar el a întrebat-o: „De ce îmi spui tată? Eu nu am copii.” Iar femeia i-a răspuns: „Pentru că sunt fiica ta, pentru aceasta îți spun tată!”. „Nu ai cum, ți-am spus că nu am copii”, i-a răspuns el, foarte încurcat de cele ce afla, din câte ne-a povestit. Apoi, spunea că își amintește că a întrebat-o pe femeie câți ani are și aceasta i-a răspuns că are 52 de ani, și după acest răspuns s-a trezit. Nu a mai putut dormi. Dimineața, obosit de nesomn, aștepta cu nerăbdare să se trezească și soția lui, să discute cu ea. I-a povestit visul, apoi a întrebat-o dacă mai ține minte cât timp a trecut de la avortul pe care l-a făcut când erau tineri, pentru că, după calculele lui, trecuseră 52 de ani. La același rezultat a ajuns și

Soția sa și s-au speriat. Acum nu știau cum să vindece această fractură a conștiinței lor, cum să aline suferința fiicei lor, nenăscute din vina lor. După ce domnul a terminat de povestit, mai mult plângând, i-am cerut voie părintelui meu duhovnic, Nicolae Popescu, să mă lase să vorbesc despre acest canon insuflat de Maica Domnului lui Moș Ilie și Părintelui Arsenie Boca. Și a fost de acord și cu canonul și să susțină dânsul cu rugăciuni botezul copilului de către mama care l-a avortat.

Părintele Pantelimon: Foarte bine, pentru că toți acești copii avortați se duc în iad și își blestemă mamele, pentru că le-au tăiat șansa mântuirii. Prin botez, se naște omul nou, cel fără păcatul strămoșesc.

Ori prin avort, pruncul se duce în iad pentru păcatul strămoșesc, care s-ar fi anulat prin botez. Ori, neștergându-se acest păcat, pruncul urmează legea păcatului și se duce în iad. Maica Domnului, în mare mila sa, s-a gândit și la soarta acestor prunci avortați și la soarta mamelor care i-au avortat, pentru că fără săvârșirea acestui canon, aceste mame nu se mântuiesc. Situația e foarte gravă, pentru că mamele care avortează prunci nu se mântuiesc! Și din cauza acestui păcat al avortului, țara o duce așa de rău. Ne pedepsește Dumnezeu pentru că trimitem în iad prunci nevinovați. Ei nu au păcate proprii, dar au păcatul strămoșesc. Iar Iisus a venit, ca Dumnezeu, tocmai să șteargă prin botez păcatul protopărinților noștri. Iar femeile nu țin cont de acest mare dar făcut omenirii de Iisus. Femeile trebuie să înțeleagă să nu mai facă avorturi.

D.G.: De la Revoluție, România a avortat încă o nație, peste 22 de milioane de prunci. 5 AVORTURI PE MINUT! Așa arată ultimele statistici.

Părintele Pantelimon: Și cum să nu se supere Dumnezeu pe noi!?

Ai luat viața dată de Dumnezeu, la ce te aștepti? Cam cum să fie efectul pentru tăierea vieții, din proprie inițiativă, prin libertatea ta de voință, dată ție din dragoste de Dumnezeu?

Dumnezeu nu obligă pe nimeni ce să facă cu libertatea sa. El ne învață. Avem poruncile, trebuie să le respectăm, dacă vrem să ne fie bine. Dumnezeu ni le-a dat din dragoste pentru noi, să nu ne chinuim sufletul pe veci.

Nepăzirea poruncilor naște patimă, iar patima te leagă pe vecie. Și aici, dar și după ce mori, sufletul e ținut de acea patimă. Și dacă omul nu învinge acea patimă aici, după ce moare, omul nu mai are nicio șansă, conștiința lui îl va judeca. De aceea, trebuie să ne luptăm cu patimile aici până le învingem și să ne ferim să facem păcatul, prin păzirea poruncilor.

D.G.: Unul dintre preoții tineri despre care v-am povestit că se străduiește să ducă mai departe misiunea apostolică a Bisericii, spunea într-una dintre predicile sale că „nepăzirea de către toți oamenii a unei singure porunci din cele 10, distruge ea singură, fără celelalte nouă, umanitatea!”. Spun asta, pentru că am întâlnit multe persoane care sunt supărate pe Dumnezeu că le poruncește. Li se pare că prin cele 10 porunci li se lezează libertatea.

Părintele Pantelimon: Repet, Dumnezeu nu obligă pe nimeni la nimic! Nici pe protopărinții noștri, Adam și Eva, nu i-a obligat cu nimic, chiar dacă le-a poruncit să nu guste din mărul cunoașterii binelui și al răului. Cauza a fost neascultarea, iar efectul, transformarea lor, decăderea. Așa și cu neascultarea. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea n-ar asculta, dacă nimeni nu mai ascultă de nimeni...? Haos... Vezi cum Dumnezeu, toate cu înțelepciune le-a făcut! El e opus haosului, care e creația celui Rău, neascultător și răzvrătit, lacom și avid de putere. Dumnezeu nu ne vrea așa, că ne iubește și face tot ce poate că noi să ne mântuim de bună voie. El respectă alegerea noastră și, dacă alegem prost, El suferă, iar Maica Domnului plânge tot timpul pentru noi, că suntem neascultători. Iar, cu avortul, fapta e mai gravă decât păcatul uciderii, pentru că prin avort i-ai tăiat pruncului șansa de a se boteza și de a se mântui. L-ai trimis tu, mamă, în iad pe vecie! Asta ai mai scris-o, nu? Mai scrie-o o dată pentru cine are urechi de auzit! Maica Domnului, în mare milă sa, a găsit soluția. Așa de bună e, numai milă! Și ea nu are liniște și plânge și se roagă Lui Iisus să nu-i pedepsească și să-i scoată din iad pe copiii avortați. Mulți preoți refuză acest canon. Dar ei trebuie să înțeleagă că ei pot ajuta foarte mult, pentru că pot să se roage pentru copilul botezat. Tu spune-le preoților pe care îi cunoști să se roage, că nu greșesc! Sunt rugăciuni mari și pot completa botezul făcut de mamă. Deci formula e cea pe care ți-am spus-o și spune-i preotului tău duhovnic tot ce ți-am spus și să facă așa, că nu va greși! E un canon dat de Maica Domnului prin Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca pentru mamele care au avortat. Mai mult de atât nu poate cere nimeni alte dovezi! Eu nu fac decât să transmit mai departe ce mi-au spus ei. E cumva ca la botezul făcut de mamă, atunci când copilul, după naștere, nu poate supraviețui și nu mai e timp pentru botez. În această situație, preotul susține botezul mamei cu rugăciuni speciale. Eu caut asemănări ca să-i ajut pe preoți, dar și de n-ar fi nicio asemănare, tot nu ar conta, că e de la Maica Domnului, iar Fiul ei totdeauna o ascultă, iar la Dumnezeu toate sunt cu puțință. Și să îi mai spui preotului tău duhovnic și celorlalți preoți pe care îi cunoști, că prin pomelirea pruncului avortat cu numele de botez, Biserica, prin citirea pomelnicului, îl scoate pe copil la lumină. Fără Biserică, nu se poate! Ea e cea care îi dă lumină pruncului botezat. Numai că Dumnezeu nu vrea să tulbure Biserica și de aceea a rânduit ca acest canon să vină de la Maica Domnului, nu de la oameni. Deci, spune-i părintelui tău duhovnic, că prin citirea pomelnicului cu pruncul botezat, el dă lumină copilului și ușurează de păcate pe mama care a făcut avortul. E mare lucru această rânduială! Nu e nici din cap, nici din vis. Din vis poate să smintească și preoții nu fac dacă e din vis. Dar spune-i așa cum ți-am spus, că nu e nici din cap, nici din vis! Aici este vorba de poruncă! E poruncă de la Măicuța Domnului!

D.G.: Iar Măicuța i-a poruncit lui Moș Ilie să le spună tuturor femeilor pe care le întâlnește să facă această rânduială, dacă au făcut avort, Părinte?

Părintele Pantelimon: Da, așa i-a spus! Și i-a mai poruncit să le spună că cine nu face canonul, lasă copilul în iad și nu se ușurează de acest păcat. Doar botezat și trecut pe pomelnic la „Adormiți”, copilul ajunge la Iisus și mama scapă de păcat. Pruncul numai prin

mântuirea Mamei se mântuiește! Vezi cu câtă înțelepciune lucrează Dumnezeu, că îl dă pe copil Bisericii și, la fel, și pe mamă o dă tot Bisericii și așa o dezleagă!?

„Lumea e o școală! Dacă nu treci prin încercări, nu cunoști nimic! Nu te cunoști, nu știi cine ești și nu ajungi la Dumnezeu, fără greutate! Omul când are un necaz, la cine strigă? La Dumnezeu, să-l scoată! Dacă nu-i roagă, atunci se topește degeaba. ”.

Părintele Pantelimon: Stai puțin! Bat la ușă! Așa sunt toată ziua! Să vezi că, după-masă, vin iar cu autocarele! Așa de mulți sunt cei cu necazuri! Și vin triști!

D.G.:... și pleacă veseli!

Părintele Pantelimon: Fetița aceea era nervoasă rău. Nu puteam să o las să plece așa. Am ținut-o de mână și s-a liniștit. Și uite așa e toată ziua! Vin și nu vor să mai plece de aici. Uneori mă doare capul de cât îmi bat capul cu fiecare om. Ei spun că preoții îi resping. Apăi, să-i resping și eu!? Iar ei vin la mine întunecați și topiți de slabi și vor de la mine să-i scap pe loc de toate problemele adunate de ei în ani de zile, din necredință și din risipire, fără să-L ia pe Dumnezeu la greu, să-L cheme și să-L mulțumească pentru orice! Pentru absolut orice trebuie să-I mulțumim! Și pentru necazuri, nu doar pentru bucurii,. Că știe Dumnezeu de ce ni le dă și pe unele și pe celelalte! Și, cum îți spuneam, vin la mine așa de disperați, de tulburați, că nu mai știu în cine să creadă. Vin și sectanții peste ei cu toate ereziile, care sunt hulă și urâciune în Fața Lui Dumnezeu. De aceea, cei care vin la mine nu mai știu care este adevărul și nu mai știu în ce să creadă. S-au depărtat așa de mult de adevăr! Iar depărtarea duce la întunecarea minții. Apăi, încerc să le explic câte minuni a făcut Părintele Arsenie Boca și câte face în continuare. Însă unii nu pot crede și, din cauza asta, nici înțelege. Au mintea întunecată, și de aici, toate! Daniela, tu ai simțit o mare bucurie când ai văzut icoana Părintelui Arsenie Boca! E, bucuria asta, felul acesta de bucurie, care nu e lumesc, a fost sădit în inima ta la botez! Din cauza păcatului, bucuria de la botez se simte tot mai puțin, pentru că păcatul produce durere. Dar bucuria de la botez, te încălzește. De aceea trebuie să deosebim viața de pe pământ de cea în duh, după felul bucuriei pe care o simțiți în preajma unui sfânt. Părintele Arsenie Boca transmite această bucurie sădită în noi la botez și simți că trupul tău plutește, tresaltă cu o altă vibrație de bucurie, nu ca la câștig la loto. Bucuria în duh e de natură dumnezeiască și împlinește și liniștește sufletul. Iar patima nu are o măsură, o limită. Ea te omoară și te chinuie și dincolo de moarte. Nu dispere!

D.G.: Sfinția Voastră, care sunt problemele pentru care vin cei mai mulți oameni la dumneavoastră?

Părintele Pantelimon: Cele ale lumii.

D.G.: Părinte, vă întreba unul dintre creștinii care au fost aici, mai devreme: „Ce e mai greu de suportat: ispitirea în lume sau în solitudine?”. Eu am plecat și v-am lăsat singuri; nu am vrut să vă deranjez, însă sunt foarte curioasă să aflu ce i-ați răspuns?

Părintele Pantelimon: Nu prea a înțeles sfatul meu! Astea nu sunt ispiti, sunt lecții de viață! Lumea e o școală! Dacă nu treci prin încercări, nu cunoști nimic! Nu te cunoști, nu știi cine ești și nu ajungi la Dumnezeu, fără greutate! Omul când are un necaz, la cine strigă? La Dumnezeu, să-l scoată! Dacă nu-i roagă, atunci se topește degeaba. Foarte mult mă bucur când vin la mine copii. Sunt așa de frumoși și, unii, foarte cuminți, alții, foarte curioși! Îmi sunt tare dragi! Odată a venit la mine o mamă cu un băiețel de vreo 5 ani, care nu a vrut să mai plece de la mine. Îmi spunea în șoaptă: „Eu rămân aici, nu mai plec!”. Ca să vezi cum lucrează Dumnezeu! Ei nu auzeau, dar când au ajuns la mașină, puștiul s-a smucit din mâinile lor și a venit la mine și mă ruga să nu-i las pe părinți să-l ia. Și tot spunea: „Eu rămân aici, nu mai vin cu voi!”. Niciun alt copil nu s-a manifestat așa! „Gata! Eu rămân cu el, nu mai plec!”. Vezi pe cine pune Dumnezeu să vorbească? Pentru că ei sunt îngeri! Altă dată, a venit la mine o familie cu o fetiță de vreo trei anișori. Și a pus mâna pe o cruce, destul de măricică pentru puterea ei, dar pe care nu voia să o mai dea nimănui. Era crucea ei, ce puteam să-i facem! Iubea crucea! Alerga prin chilie cu crucea în mână, o ducea așa, ca pe un steag! Și o

pupă de zor! Și pentru că se chinuia, i-am căutat o cruce mai mică, potrivită cu puterea ei. Era așa de fericită! Vezi, ea era mai mică, nu putea să vorbească, dar îngerii și când tac, vorbesc! Ea iubea crucea!

„Dacă ochii voștri ar fi luminați, ați vedea, în timpul Sfintei Liturghii, că deasupra voastră cântă îngerii. Cântă îngerul fiecăruia! No, așa, mergeți la Biserică și să țineți minte ce vă spun acum! Atunci când se cântă Axionul Maicii Domnului, Fecioara Maria îi miruie pe toți cei care stau în genunchi. Care vă plimbați și nu vă duceți cum trebuie, vă ocolește. Deci, vine Maica Domnului cu îngerul și vă miruiește!”.

De multe ori, mergeam la Părintele Pantelimon cu mașina plină de prieteni. Totdeauna spunea un cuvânt de învățătură celor cu care veneam și era bucuros să facă acest lucru, deși de multe ori ajungeam seara și Sfînția Sa era de dimineața în picioare, să primească autocarele cu creștini, care veneau și vin destul de des la Sfînția Sa. Uneori era așa de obosit, dar cu toate acestea facea rugăciuni de drum și dezlegări pentru toți cei care veneau la dânsul. De multe ori mă simt vinovată că nu l-am menajat, pentru că oricât de obosit era, nu refuza pe nimeni. Iar eu trebuia să mă gândesc că e foarte obosit și să merg doar cu persoane care efectiv aveau nevoie de ajutorul lui. Redau aici una dintre învățăturile date celor cu care am fost.

Părintele Pantelimon: Gândiți-vă la voi acum, că aveți timp, că vine cernerea! Vine o judecată de care nu ne dăm seama. Ne alege de aici, de pe pământ. Vai de cei care și-au cheltuit viața aici în petrecere, pentru că fără ale Lui Dumnezeu, și-au pierdut și viața de dincolo. Au de toate, dar de fapt nu au! O bucurie trecătoare și atât! Viața în desfătare nu construiește mântuirea! Dacă sunteți românce, să fiți românce adevărate. Adică și creștine. Faceți acum cele necesare pentru mântuire, căci la Judecată nu mai puteți face nimic! Conștiința voastră va țipa și vă va condamna pentru faptele voastre. Vedeți-vă de suflet și bucurați-vă! Haideți să vă binecuvânteț pentru drum. Așa, tu, domnișoară, apropie-te! De ce porți ochelari, că nu ești bătrână? Dar tu, cu ce te ocupi, tinere?

Tânărul: ...muzician

Părintele Pantelimon: Ohoo! Vezi ce faci, să nu faci numai pentru cei de aici! Ocupă-te și de cei de sus! Să ai grijă, să nu te îneci în Treburi. Bucuria voastră trebuie să fie prin ceea ce lăsați după voi că plăcut Lui Dumnezeu. Dacă nu vă bucurați și nu simțiți și voi că e Cineva care vă iubește, care vă luminează, că e Cineva care poartă grijă noastră, nu veți avea bucurie! Și acum, Domnul să vă ajute să mergeți sănătoși și să ajungeți cu bine acasă! Să rămâneți copiii, mări, și să vă bucurați! Ați auzit ce am spus? Și aveți grijă de sănătatea voastră, că în curând vor fi înlocuite medicamentele de pe piață cu altele și mai otrăvite, ca să vă termine! După ce au otrăvit mâncarea în toate felurile, acum vor pune în vânzare medicamente și mai toxice. Așa lucrează Anticrist! Și acum a venit la noi, să distrugă creștinătatea. Dar noi nu trebuie să ne lăsăm. Avem rugăciuni, avem crucea care ne apără. Cu credință și nădejde în Dumnezeu, nimeni nu ne poate învinge. Trebuie să ne întoarcem să lucrăm pământul nostru, care încă nu e stricat. Dumnezeu dă roadă acestui pământ, dacă ne întoarcem la El și la pământ. Ce cultivi tu pentru familia ta, nu poate controla nimeni. Tu vâd că vrei să spui ceva! Ce te frământă?

Domnișoara cu ochelari: Cum pot să aflu care este voia Lui Dumnezeu în legătură cu ceea ce trebuie să fac de acum înainte?

Părintele Pantelimon: Foarte simplu! Tu știi că te-a creat Dumnezeu, că ai venit cu voia Lui pe pământ, iar tu trebuie să respecti rânduiala Lui Dumnezeu! Ți-a dat botezul prin care te-a iertat de păcatul strămoșesc moștenit de la Adam și Eva, și tu, acum, trebuie să te păstrezi curată. Iar asta o poți face, păzind poruncile Lui. La botez, odată cu botezul, ai primit și Sfânta Treime și pentru asta trebuie să te bucuri în inima ta. Dacă părinții voștri nu v-au crescut cum trebuie, aveți Biserica. Tu ai unde să te duci, la Sfânta Liturghie, unde coboară Duhul Sfânt. Trebuie să urmezi Biserica și să cercetezi și tu jertfa Mântuitorului și suferința Maicii Domnului. Nicio suferință nu a fost pe pământ ca suferința Maicii Domnului! Când a

văzut ea ce i-au făcut lui Iisus după ce a vindecat orbi, surzi, muți, leproși, a scos demoni, a înviat morții. Și tot nu a fost de ajuns ca ei să creadă! Ba mai mult, L-au omorât! Deci mergi la Liturghie! Ascultă Cuvântul Domnului în toată Liturghia. El e de față! Dumneavoastră, domnișoară, nu puteți vedea, că aveți ochelari. Deasupra noastră, a fiecăruia, sunt îngerii. În rugăciunea „Tatăl nostru” spune: „precum în Cer așa și pe Pământ”. Sfânta Liturghie face legătură cu Cerul. Dacă ochii voștri ar fi luminați, ați vedea, în timpul Sfintei Liturghii, că deasupra voastră cântă îngerii. Cântă îngerul fiecăruia! No, așa, mergeți la Biserică și să țineți minte ce vă spun acum! Atunci când se cântă Axionul Maicii Domnului, Fecioara Maria îi miruie pe toți cei care stau în genunchi. Care vă plimbați și nu vă duceți cum trebuie, vă ocolește. Deci, vine Maica Domnului cu îngerul și vă miruiește! Dar voi nu vedeți din cauza păcatelor care s-au adunat în inima voastră și au întunecat-o și au acoperit ochii sufletului, care văd lumea nevăzută. Ei, și acum, haideți, Dumnezeu să vă ocrotească, că uite mai bate cineva la ușă! Trebuie să-i primesc, să le fac și lor o dezlegare. Domnul să vă ajute! Să dați dovadă că sunteți românce, măi! Un român adevărat e cel creștin!

DESPRE CUM SĂ AȘTEPTĂM VREMURILE CELE DE PE URMĂ

D.G.: Părinte, se comentează mult faptul că de vreo doi ani rușii renunță la tot ce au și pleacă în munți cu familiile.

Părintele Pantelimon: Simt că vine pedeapsa peste Rusia. Rușii nu s-au astâmpărat niciodată. De la sovietici a plecat răul la ei, iar la noi, de la comuniști! Dar tu să nu faci una ca asta, să pleci în munți! Te rogi la Dumnezeu și te gândești că noi nu suntem de aici, din această lume. O moarte trebuie să vie pentru oricine! Iar tu să o aștepti aici, unde trebuie să-ți ispășești păcatele! Tu aici ai treabă! Păcatele s-au înmulțit. Te ia groaza! Niciun popor pe pământ nu a făcut atâtea avorturi. Măi, cât v-am spus! Și am să vă tot spun până nu am să mai pot: rugați-vă la Dumnezeu. Dumnezeu a arătat prin apostolul Pavel că cei morți sunt morți, iar pe cei vii îi oprește în Cer.

D.G.: Vreau să știu mai mult despre cei care rămân pe Pământ!

Părintele Pantelimon: Măi, pe Pământ doar trupul rămâne, iar Pământul va arde. Și un Pământ nou și un Soare nou vor apărea, după spălarea păcatelor prin ardere. Așa apare un Pământ nou! Iar Pământul va lua foc din cauza americanilor! Hai că mai vorbim, acum mă ia cu amețea!

D.G.: Haideti că vă las, Părinte! Mă duc să sărut icoana și crucea Părintelui Arsenie Boca și plec.

Părintele Pantelimon: Stai, bate cineva la ușă, deschide-le tu!

D.G.: Părinte, sunteți obosit! E trecut de ora 8!

Părintele Pantelimon: Lasă, măi! Uite așa vin toată ziua și problema e că vor să le rezolv problemele acum, pe loc. Trebuie să-i primesc!

D.G.: Cum spuneți, Părinte, dar să nu vă obosiți, că ne trebuiți puternic.

Părintele Pantelimon: E multă durere, măi. Du-te dincolo că e liniște! Vezi, să stai cu Maica Domnului de vorbă până le fac câteva rugăciuni. Și apoi să-mi spui ce ai vorbit cu ea și dacă ți-a răspuns.

D.G.: Sigur, Părinte!

DESPRE CITIREA PSALTIREI ȘI ALTE SFATURI

„Ține rațiunea la locul ei! Cine depășește limitele stabilite de Dumnezeu din dragoste pentru noi, depășește veșnic. [...] Trebuie să te lupți cu ceea ce ești, cu ceea ce Psaltirea te-a ajutat să afli că ești: supărăcios, nervos, invidios, leneș, lacom. Nu sunt ispite, e ceea ce ești!”

Părintele ne aștepta într-o stare de bucurie luminoasă. De fiecare dată, blândețea lui radiază o pace luminoasă, pe care îmi e greu să o descriu în cuvinte. Aproape materială, prin luminozitatea ei... Părintele ne-a invitat în chilia sa, să stăm de vorbă, să afle ce dureri au prietenele pe care le adusesem de această dată. De fiecare dată, încercam, pe cât era posibil, să aduc persoane care nu mai fuseseră la Părintele Pantelimon și care aveau unele probleme de sănătate. Părintele, foarte rar stătea jos când primea credincioși, deși era obosit. Uneori, se mai sprijinea pe brațul meu drept și, trebuie să mărturisesc, acesta era momentul meu de maximă utilitate. Simțeam că aveam și eu un rost acolo, că pot să-l ajut cu ceva. Și, ca de fiecare dată, obosit și vesel, Părintele aștepta să vadă cu ce ne poate fi de folos. De data aceasta, venisem cu una dintre prietenele mele, Violeta, chinuită de depresie.

D.G.: Părinte, câți psalmi pe zi e bine să citim?

Părintele Pantelimon: Câți poți. Nu e limitare. Psaltirea scoate răul din noi. Citind-o, ajungem de fapt să ne cunoaștem. Și te cunoști văzând răul din tine, pe care îl scoate la iveală Psaltirea. Trebuie să te lupți cu ceea ce ești, cu ceea ce Psaltirea te-a ajutat să afli că ești: supărăcios, nervos, invidios, leneș, lacom. Nu sunt ispite, e ceea ce ești! Așa arăți pe dinlăuntru și odată pus față în față cu relele din tine, trebuie să nu te lași până nu le învingi.

D.G.: Dar cum să mă lupt cu urâtenia din mine, adunată de ani și, din această cauză, mai puternică decât mine?

Părintele Pantelimon: Prin citirea în continuare a Psaltirii.

Violeta: Am format deja un grup de citire a Psaltirii pentru ca Dumnezeu să scape poporul român de cârduri și să ne dea un conducător bun.

Părintele Pantelimon: E foarte bine. Citirea Psaltirii vă scapă de necazuri. E nevoie mai ales acum, după ce oamenii s-au lăsat la voia lui Anticrist. Tinerii sunt vai de ei, mai ales cei care vin din străinătate! Și-au nenorocit copiii! Vin cu ei îndrăciți, mai toți! De curând a venit o altă familie la mine din străinătate, cu un copil, nu avea încă 5 ani. Și când l-a așezat maică-sa sub patrafir, să-i citesc, nu știu cum a făcut, s-a băgat pe lângă mamă-sa și m-a apucat de aici, de braț, de șold, uite așa, și m-a trântit! Apoi, după ce i-am citit, a fost trântit el, copilul.

D.G.: De duhul rău din el? A ieșit duhul rău din el?

Părintele Pantelimon: Altă dată, a venit o familie cu doi copii, unul de vreo 6 anișori și altul apropiat de vârsta lui. Cum le-am citit, cum i-a trântit, și i-a scos afară.

D.G.: Citirea i-a scos afară? Ați scos duhurile rele, diavoli, din ei?

Părintele Pantelimon: Iisus îi scoate afară, citirea!

Violeta: Și depresia este tot de la un duh rău?

Părintele Pantelimon: E duh, da, vine de la problemele lumești.

Dacă omul își face numai probleme lumești! Și „aparatură” ăsta are și el niște limite. Dacă-l pui să lucreze numai ale lumii și te sperii de cele ce urmează să se întâmple, pentru că ești gol de nădejde în Dumnezeu pe dinlăuntru, o ia și el, deh, cum să zic...

D.G.:... razna...

Părintele Pantelimon: Apăi, da! Ca să nu ajungi la depresie, trebuie să te gândești și să meditezi că ești călătoare prin această lume și să nădăjduiești că treci cu bine orice greutate ai, prin Pronia cerească. Prin multele griji pe care ni le facem, practic refuzăm Pronia cerească, grija Lui Dumnezeu. Dumnezeu ne dă greutatea ca să ne îndreptăm, să înțelegem că

fără el, „nimic suntem”. Greutățile trebuie acceptate ca atare, cu mulțumire și bucurie, dacă se poate, pentru a nu ajunge la depresie. Prin greutate, Dumnezeu ne învață răbdarea, iar din răbdare se naște bucuria de a trece cu ușurință peste toate. Și mai trebuie să te gândești că nu ai de ce să suferi când ai o pierdere materială. Nimeni nu a luat nimic cu el, nimeni nu și-a putut plăti un loc în veșnicie.

Violeta: Nu se poate rezerva.

Părintele Pantelimon : Câți nu au avut bani?! Și ce au făcut cu ei? Nu au putut să cumpere viața, nici un loc în veșnicie. Prin urmare, dacă așa stau lucrurile, nu trebuie să-ți pese de ale lumii, de bani, de cine te discută, cine nu te mai iubește. Te iubește Dumnezeu și e de ajuns.

Violeta: Părinte, și nu avem noi cum să plătim pentru păcatele noastre cu bani! Nu avem altă cale, decât fapta bună, cu rugăciune și mila Lui Dumnezeu.

Părintele Pantelimon: Ține rațiunea la locul ei! Cine depășește limitele stabilite de Dumnezeu din dragoste pentru noi, depășește veșnic.

D.G.: Toate poruncile Lui ne arată cum să nu ne jucăm cu focul, cu focul cel veșnic, dar cum să facem, Părinte, să ținem rațiunea la locul ei? Noi femeile suntem mai puțin raționale, sau mă rog, eu, ca să nu generalizez!

Părintele Pantelimon: Rațiunea se ține la locul ei în primul rând cu post și cu respectarea rânduielilor lui Dumnezeu în toate. Dar acum, vi s-a luat liniștea prin tot felul de lucrări diavolești, prin minciună, prin iluzia libertății, prin goana după ușor și după plăceri de tot felul. V-a convins Anticrist că aveți drepturi, multe drepturi, însă multe dintre ele mai mult vă fac rău, decât vă folosesc. Și acum ați ajuns la un capăt, învinse de nemulțumirea din voi, de ceea ce ați acumulat în sufletul vostru. Acum nu mai știți pe unde să o apucați. Nu e târziu să găsiți calea, numai că nu mai e drum de întoarcere. Voi vreți să vă fie la fel de bine cum v-a fost cândva și mă refer la binele material. Asta nu se mai întoarce! De acum, să vă așteptați la încercări, la greutăți. Vin încercări de nici nu vă dați seama de ce fel sunt. Voi trebuie să le primiți fără să vă supărați, fără să suferiți, că asta înseamnă cârtire, ați înțeles? Și dacă e cârtire, e și chin, e și mai multă încărcătură sufletească! Maica Domnului tot spune că acum a venit Anticrist și o să ne încerce pe toți. Și a venit Anticrist și a dat libertate tinerilor și acum se văd generațiile crescute fără frica de Dumnezeu. Așa se va vedea și cum v-ați crescut copiii. Bătrânii nu mai au nicio liniște. Copiii nu-i mai ascultă. Mulți au plecat în străinătate și acolo îl pierd pe Dumnezeu. Ce să vă spun, s-a făcut un haos din țară!? Și prea puține s-au schimbat după Revoluție. Oamenii nu au ales bine atunci și ne luptăm cu aceeași mentalitate moștenită de la regimul comunist. Poftim! Ieri au venit la mine cinci de la Securitate. Voiau să audă ei ce vorbesc și cu cine vorbesc. Și le-am spus și lor. Stați liniștiți, că și eu am fost ca voi!

D.G.: Au înțeles că vă referiți la faptul că ați făcut armata la Securitate?

Părintele Pantelimon: Ei, da, că vin instruiți! Și cum deschid gura, eu nici nu-i las să termine ce au de spus și imediat încep să-i cert: „Ați distrus țara! Uite ce ați făcut din ea!”. Iar, ultimii, au încremenit. „Să distrugeți țara, asta știți să faceți!” le-am spus din nou, să le intre bine în cap. Să știi că toți colegii mei de armată au ajuns oameni mari. Rolul superiorilor din Securitate era să ne instruiască pe noi, cei tineri, să luptăm împotriva lui Dumnezeu și am văzut cu câtă îndârjire dădeau în Biserică și în credință. Iar politica, instructajul de luptă, ni-l făceau zilnic. Ne pregăteau să luptăm și împotriva Americii, cum ți-am spus! Numai aiureli, dar în care ei credeau cu tărie, erau convinși că vor învinge America. Eu le-am spus: „niciodată nu veți putea face asta!”. Asta așa, ca să-i mai aduc cu picioarele pe pământ.

„Fără țară, nu ai niciun rost pe lume! Al cui ești tu? De unde vii? Care e istoria străbunilor tăi? Și avem o țară așa de frumoasă! Cea mai frumoasă dintre toate! Și sfântă, măi! Și sfântă e țara noastră! “.

Îmi amintesc, după ce am ieșit din închisoare, m-am întâlnit cu un fost coleg de armată. Eu, fost pușcăriaș, iar el, colonel. Ne-am întâlnit pe drum. Eu mă duceam la biserică, iar el se plimba pe stradă, și el era cu o doctoriță. Și când mă vede, îmi spune: „Băăă, sălbaticulle”. Iar eu i-am răspuns: „Bine, măi, ...bine zici tu! Poate ai auzit că sunt două scări!?” „Cum, două scări?”, a întrebat el. Și i-am explicat: „Măi, una e în sus și alta, în jos!”. Și ce a înțeles, nu știu, că a răspuns: „Eeee, păi, da! ce să spun?!?”. El mă tot acuza că nu am știut decât să muncesc, de parcă asta era de rușine! „Nu-i nimic, eu am știut să muncesc, iar tu, ...cine mai e ca tine, colonel?! Cu doctorița?!”. Se însurase cu ea și, mai mult decât că trebuia să se știe, trebuia să se și vadă... „Ești tare!”, i-am mai zis. Știi cum erau selectați pentru Securitate și pentru activul de partid? Erau aleși cei mai bețivi, cei mai puturoși, cei care aveau un viciu sau un trecut pătat sau oameni slabi, care erau mai ușor de manipulat, de șantajat! Iar colegul acesta de armată se dădea mare că era cu o femeie intelectuală lângă el, ce să-i faci, și mă certă pe mine că, vezi, de ce muncesc, că sunt necivilizat, că sunt sălbatic! El fusese selectat într-un batalion de securitate în fundul Ardealului și de acolo venea și făcea „școală” cu noi, iar eu niciodată nu i-am admis „învățătura”. Și de câteva ori mi-a spus: „Lasă, că te aranjez eu!”

D.G.: Și v-a „aranjat”, Părinte? A fost un „om de onoare”? S-a ținut de cuvânt?

Părintele Pantelimon: Apoi, cum de nu! M-a dat pe mâna Securității. Și acasă eram controlat tot timpul. Eee..., și să revin! Prima întâlnire cu acest coleg, când m-a făcut sălbatic, a fost după exil. Apoi, imediat după exil, am fost din nou arestat și m-au mai ținut încă doi ani la închisoare. M-au arestat pentru că au găsit la mine acasă Noul Testament. M-au pus să renunț la el, dar nu am cedat și m-au ținut încă doi ani, fără să fiu condamnat, că nu au găsit niciun motiv, nicio vinovăție.

D.G.: Doi ani, Părinte?! Asta da, arest preventiv! Nici nu mai era nevoie să vă găsească vinovat!

Părintele Pantelimon: Ha, ha...! După doi ani, când vin, mă duc la biserică și îl găsesc pe domnul colonel acolo. Și când mă vede, vine la mine și-mi spune așa: „Măi, frate, măi!”... „Ce frate sunt eu cu tine, un sălbatic!?” i-am răspuns eu. „Sunt frate, acum? Cum așa!?” i-am certat eu. Nu știu ce făcuse, ce ilegalități, și fusese condamnat la cinci ani. Se băgase în tot felul de „afaceri” cu unii ca el, și băteau, omorau pentru bani. Acum, că știa pe pielea lui cum e la pușcărie, eram frați! Ajunsese rău, lucra ca șofer la un spital. Îmi era milă de el. Doctorița a fost mai deșteaptă. Când a văzut de ce era în stare, i-a pus în vedere că dacă nu se potolește, îl spune la serviciu ce „afaceri” face. El nu s-a potolit și ea l-a denunțat. Ce putea să facă? A lucrat înțelept doctora! Ea a recunoscut și a primit mai puțin.

D.G.: Deși era securist, l-au arestat...?

Părintele Pantelimon: Nu-i lăseau chiar așa. Când săreau calul rău de tot, nici ei nu mai treceau cu vederea. Nu mai puteau, era prea peste măsură. Așa că l-au condamnat la cinci ani. Așa au fost oamenii pe care i-au pus comuniștii în capul țării, după ce au luat puterea cu forța. Iar voi, la lecția de istorie, numai prostii ați învățat. V-au spus și vouă de Ștefan cel Mare, cum se ruga și ținea post înainte de orice bătălie!? Că acesta era secretul victoriei domnilor români în fața turcilor!? Apoi despre Brâncoveanu, Neagoe Basarab...? Religie nu, iar la istorie, numai minciuni! Am avut atâția oameni înțelepți care au luptat pentru țară și pământ, pentru că își iubeau țara cu adevărat, cu fapte de luptă, cu păstrarea integrității țării, nu ca acum, numai vorbe.

Nimic despre voievozii acestui neam! Doar tăcere! Patriotismul menține trează ideea de apărare a țării, așa cum îți aperi propria mamă. Știi că poeții cântau țara ca pe o mamă? Și așa este! Când îți este greu, unde te întorci!? La mama, nu?

D.G.: Nu ești patriot, nu ai țară! Nu ai țară, ești orfan! Cam așa, Părinte?

Părintele Pantelimon: Fără țară, nu ai niciun rost pe lume! Al cui ești tu? De unde vii? Care e istoria străbunilor tăi? Și avem o țară așa de frumoasă! Cea mai frumoasă dintre toate! Și sfântă, măi! Și sfântă e țara noastră!

D.G.: Dar nu prea are cine să o mai iubească, Sfinția Voastră!

Părintele Pantelimon: Oamenii s-au răcit. Cei mai mulți pleacă în străinătate, să facă bani. Li s-a luat pacea tinerilor și pleacă. Fără liniște sufletească aici, la ei acasă, devin neputincioși, nu mai au cu ce să se susțină, mai mare durerea! De aceea și ei pleacă, pentru că nu mai are ce să-i țină. Mare durere! Haos, totul e haos! Lipsă de decizii pentru națiune, din lipsă de dragoste de popor. Nu mai e niciun pic de liniște. Oamenii nu mai pot face față greutăților. Și nu mai e mult și o să deveniți argați în propria voastră țară. Și dacă cei care o conduc nu se trezesc, or să facă străinii din țara noastră o țară, așa cum o vor ei: de păgâni, de hoți, imorală și destrăbălată. Și atunci vom fi lipsiți de orice bucurie. Deja ne cam putem întreba, în țara noastră așa de frumoasă, ce bucurie mai e? Deja pământul țării e vândut în cea mai mare parte. Și uite așa vom fi lipsiți de toată liniștea. Dumnezeu ne-a dat o țară așa de frumoasă și de bogată! Tot ce iese din pământul nostru e sfânt. Dar pentru că nu mâncăm ce produce pământul nostru și cumpărăm de la alții hrană otrăvită, spitalele sunt pline de bolnavi. Uite, cancerul! La noi nu s-a pomenit de cancer. A apărut odată cu importul de hrană. Practic, ne iau de la gură ce avem noi mai sfânt: hrana. Acum voi mâncați otrăvuri. Asta nu e hrană ce ne aduc ei din străinătate! Uite cum a fost planul lor: „nu mai munciți voi, că vă dăm noi!”. Au știut ei de ce! Așa au distrus și producția și agricultura. Așa or să facă cu noi în continuare. Noi trebuie să gândim așa. Lasă-mă să muncesc, să-ți dau eu ție mâncare curată! Nu să-mi dai tu mie otravă! Îmi aduc aminte că și în închisoare ne chinuiau în multe feluri și nu am mâncat de la ei. Ce să mai! Nu ați știut să iubiți țara și să o împodobiți.

D.G.: Așa este! Cel puțin în ce mă privește!

DESPRE VREMURI ȘI PĂSTRAREA PĂCII CU RUGĂCIUNE

„Numai cu un om ferm și patriot va putea fi salvată România de lupta asta dusă pentru prăduirea noastră. E nevoie de cineva curajos și iubitor de neam, nu de îmbogățire, care să nu fie preocupat doar de averea sa! Cineva care să fie credincios și care să treacă la fapte. Căci credința fără fapte e moartă. Familia e capul țării și trebuie așezată în capul țării, nu cum este acum! Vin alții și ne dau nouă lecții cum să ne creștem copiii. [...] Dumnezeu nu mai îngăduie, să știi! A ajuns răutatea la gravitate! ”

D.G.: V-am adus ceva, Sfinția Voastră.

Părintele Pantelimon: De ce? Nu trebuia! Eu vreau să-mi aduci doar sănătate când vii de la București.

D.G.: E ceva din zona aceasta, pentru că o să vă bucure, cu siguranță!

Părintele Pantelimon: Atunci, ia să văd! Ce e?

D.G.: Un tricolor, ...să-l puneți la mână!... Stați, că vi-l pun eu! E cu mesajul: pro Basarabia. Vi l-am adus pentru că știu că sunteți mare iubitor de țară și un mare patriot..

Părintele Pantelimon: ...Măi, măi...ha, ha, ha... Hai că m-ai făcut să râd de bucurie! E frumos!... Știi că de cinci ani depun memorii pentru grăbirea unirii cu Basarabia și am făcut și fac mereu rugăciuni pentru asta? Am avut poruncă de la Dumnezeu să ne rugăm pentru \ Basarabia. Tare chinuți au fost! Rugăciunile ne-au scăpat mereu și ne vor scăpa de comunismul rusesc. Așa ne-au scăpat când s-au întors sovieticii peste noi.

D.G.: Nu știu despre ce vorbiți, Părinte.

Părintele Pantelimon: Au venit într-o noapte și au vrut să ne ocupe. Au venit cu două avioane, iar restul armatei pe jos.

D.G.: Asta când s-a întâmplat?

Părintele Pantelimon: În 1952, după ce Gheorghe Gheorghiu Dej i-a dat afară din țară pe sovietici. Iar ei, supărați că erau forțați să se întoarcă la Stalin, de la Tighina, au vrut să se întoarcă peste noi. Dar Dumnezeu ne-a ajutat să ne rugăm și să nu ne predăm lor. Atunci am scăpat, dar de comunism nu am scăpat. Când au venit la noi comuniștii, au dat la o parte oamenii gospodari, i-au închis și au pus responsabili cu obștea, tot felul de oameni slabi, cu tot felul de vicii, cum ți-am spus! Dacă aveai acele „calități”, ajungeai om mare. Așa cum a ajuns și colonelul cu doctorița lui. Până la urmă, după ce a făcut pușcărie, a ajuns, din mare colonel ce era, șofer. Îmi era milă de el.

D.G.: Așa a fost și când s-a făcut colectivizarea în zona în care m-am născut eu. Îmi povestea tatăl meu că a fost foarte greu în acea perioadă. „Pur și simplu - spunea el - au dat buzna în gospodăria noastră și au început să ne ia tot ce munciserăm. Eu m-am opus cu încă trei din sat și ne-au arestat. Noi am scăpat cum am scăpat, dar în alte sate unde, la fel, s-au opus colectivizării, i-au împușcat. Asta ca să bage frica în oameni, să fie de exemplu, adică cine face ca ei, așa va păți!”

Părintele Pantelimon: Și politica asta a fost una la nivel de țară. Au dat jos oamenii gospodari și s-au pus pe ei, iar ei nu s-au priceput să facă treabă bună. Și acum au ajuns și copiii lor, tot în funcții bune, unii chiar în fruntea țării, să ne conducă, puși de ei să le urmeze. Și nu au niciun Dumnezeu. Se uită la noi ca la niște gunoaie. Măcar de ar uni țara cu Basarabia, atâta faptă bună să facă și ei! Iar despre Ardeal, îl vor americanii, vor zăcămintele de acolo! Nu știe nimeni ce avem în subsolul țării. Dar vor asta! E clar că vor să ocupe acea zonă, pentru că sunt multe bogății la subsol. Avem cel mai pur aur din lume și anumite metale care nu se mai găsesc niciunde. De asta îți spuneam că avem cea mai bogată țară din lume. Noi nu ar trebui să avem nevoie de nimeni, la ce bogății avem. Aur, ape minerale, păduri, dacă nu le tăiau, sol roditor, sfânt. Părintele Arsenie Boca a spus lucrul ăsta, și anume

că, puterile occidentale au simțit ce bogăție e în Ardeal. Și numai cu un om ferm și patriot va putea fi salvată România de lupta asta dusă pentru prăduirea noastră. E nevoie de cineva curajos și iubitor de neam, nu de îmbogățire, cineva care să nu fie preocupat doar de averea sa. Cineva care să fie credincios și care să treacă la fapte. Căci credința fără fapte e moartă! Familia e capul țării și trebuie așezată în capul țării, nu cum este acum! Cineva care să repună educația copilului pe făgașul ei firesc. Vin alții și ne dau nouă lecții cum să ne creștem copiii! Să nu-i stresăm, dacă le mai dăm câte o pălmiță...! De ce? E mai bine așa: să ajungă la neascultare, la răzvrătire!? Răzvrătirea ridică pumnul mai târziu, pentru drepturi, că răzvrătirea are drepturi. Dacă nu și le câștigă, copilul răzvrătit ajunge la spitalul de boli nervoase, că e neînțeles, că toți au ceva cu el! Ce e aia să nu atingi copilul? Nu-l bați tu cu nuiua când e mic, nu-i nimic, că te bate el când se va face mare! Cine își bate copilul să-l nenorocească!? Dar trebuie, totuși, un pic de autoritate în educația lui. Uite, poftim, cum ți-am spus. Fiul și-a băgat tatăl la închisoare! Educația asta liberă de acum, cu atâtea drepturi de mici, îi va duce la sălbăticitie. Nu vor mai accepta că și tu vei avea un cuvânt de spus, pentru că el știe tot! Drepturile prea multe duc la îngâmfarea lor de mici! Ai văzut cum se uită acum copilul la părinți și ce ușor le spune: „Nu, nu vreau să fac!”. Și e mic! Și dacă îi lași să spună de prea multe ori nu, te trezești că te conduce el. Când crește e prea târziu să mai îndrepti mare lucru. Ce să mai zic!?

D.G.: Așa e, e vina noastră, a mamelor, că noi vrem să nu sufere deloc copiii noștri! Am încercat să le dăm tot ce nu am avut noi, și nu cred că a fost prea bine. I-am răsfățat, fără să ne dăm seama. Iar acum, când ne dăm seama...

Părintele Pantelimon: Trebuia să-i creșteți în credință! Lipsa \ de credință duce la animalizare, la păgânizare! Asta vrea să facă Anticristul din tinerii noștri, să știți! Fiți mai atente! Ai văzut în Siria, ce fac cu tinerii? îi trimit în luptă și au fost omorâți 150 de tineri într-o zi.

D.G.:.... cu războiul..., mă ia groaza!

Părintele Pantelimon: Apoi, dee! Toate sunt lăsate de la Dumnezeu. Toate se fac cu îngăduința Lui Dumnezeu, dar fiecare trebuie să-și aleagă calea de urmat. Lucrurile nu se pot îndrepta dintr-o dată. Sunt două căi: cine are pe Dumnezeu, le trece pe toate fără să simtă. Cei care îl aleg pe Dumnezeu, aleg bucuria și pacea, ceilalți, aleg focul și pier! Taie, omoară, distrug și cred că nu contează. Sunt atât de orbi! Și focul e aproape! Dumnezeu nu mai îngăduie, să știți! A ajuns răutatea la gravitate. Urmează scara: în jos sau în sus! Fiecare merge în funcție de ce a ales. Suntem în timpurile cele de pe urmă. Mântuitorul este la ușă. Noi trebuie să fim gata și să nu ne speriem și să lăsăm ale lumii. Și vor răspunde conducătorii, că nu au dus poporul acolo unde trebuie, la Dumnezeu, dar vor răspunde și popoarele care nu au făcut ascultare de conducătorii buni. Asta trebuie să fie preocuparea voastră: Calea! Asta le-am spus și securiștilor care au venit ieri la mine. Vă pierdeți în prea multe despicări ale firului în patru, în prea multe griji și uitați de menirea voastră! Totul este să nu uitați de suflet. Dacă acesta e primul gând, toate celelalte gânduri se vor alinia după acesta și veți face cele plăcute lui Dumnezeu. Mare grijă trebuie să aveți! În fiecare seară să te gândești ce ai făcut în ziua aceea pentru Dumnezeu și, dacă în fiecare zi ții cont de voia Lui Dumnezeu, vei vedea, seara, la inspecția conștiinței, că sufletul se va bucura. Asta e bucuria sufletului, să facă voia Lui Dumnezeu. De-asta spun și eu mereu: bucurați-vă și vă mai spun să fiți vesele, adică să primiți tot ce vă dă Dumnezeu cu veselie, cu bucurie că v-a supus încercării Sale. Fără încercări, nu vă puteți cunoaște. Nu știți nimic despre voi, dacă nu treceți prin greutate. Prin ele, Dumnezeu vă învață să luptați. Și cu cât primiți cu mai multă bucurie ce vă dă Dumnezeu, cu atât lupta e mai ușoară, până ajungeți să nu vă mai luptați, ci să aveți o stare de bucurie permanentă, indiferent de greutate. Asta înseamnă și înțelepciune.

„...«Părinte, eu am trăit degeaba!»..., e mărturia unui colonel de securitate! [...] Să le spui celor pe care îi întâlnești, să se roage! Asta e ce avem cel mai de preț: rugăciunea. Apoi, trebuie să ții cont că se apropie Judecata și că doar asta trebuie să te preocupe. [...] Nimic să nu te afecteze sau să te intereseze! [...] Iar când vine Judecata, nimeni nu știe! Dacă lumea ar ști când vine sfârșitul, mulți și-ar pierde mințile! ”

Părintele Pantelimon: A venit odată un colonel la mine, care fusese întâi la Părintele Arsenie. Primele cuvinte pe care mi le-a spus când a deschis ușa, au fost: „Părinte, eu am trăit degeaba!”. „De ce crezi una ca asta?”, l-am întrebat? Dar el numai asta repeta: „Părinte, eu am trăit degeaba!”. „Păi, cum așa măi, ai trăit degeaba!? Dar, când i-ai dat pe mulți pe mâna securității, când ai trădat poporul ăsta, când ai anchetat oameni nevinovați, a fost degeaba!?” , îl tot mustram eu, să-i trezesc și mai mult conștiința, dar și să-l ajut să se lupte. Iar el nu răspundea nimic la acuzațiile mele și spunea într-una: „... am trăit degeaba!”. Și i-am spus că știu cum a trăit și ce a trăit atunci, când eram în închisoare...

D.G.: Părinte, v-a chinuit mult...?

Părintele Pantelimon: Da. Și i-am spus: mulțumește-I Lui Dumnezeu că te-a îndreptat spre Părintele Arsenie și că el a ars cu dragostea lui întunericul din tine, iar acum ai început și tu să vezi. Și ai ajuns să îți pară rău. E bine că acum te vezi așa cum ești și că te pocăiești!

D.G.: Așa mă rog și eu mereu să mă lumineze bunul Dumnezeu și pe mine, că tare rea sunt!

Părintele Pantelimon: Gândul ăsta văd că te îngenunchează! Roagă-te și la icoană, la Părintele Arsenie Boca. Ai văzut, el se uită la tine și îți transmite starea. Îți spune din privire cam care e răspunsul la întrebările tale sau dacă e bucuros că te vede.

D. G.: Aproape mereu e bucuros că mă vede. O singură dată nu am înțeles ce a vrut să-mi transmită. Când m-am uitat la icoană, pur și simplu, a strâns din ochi de câteva ori, așa!

Părintele Pantelimon: Tot bucurie era și a vrut să-ți arate asta mai clar: că te vede, că te are în urmărire, ca să te liniștești! Așa face! într-un anume fel, îți spune și să nu te lași! Nici el nu s-a lăsat. A fost la Canal, a suferit în închisoare, și nu s-a lăsat! Îți arată că trebuie să lași grijile, că el se roagă, dar că așa trebuie să faci și tu. Să te rogi și să nu fugi de greutate! Și dacă vin încercări, acceptă-le cu bucurie, oricât de grele ar fi, că ele vor trece! Dumnezeu ți le dă să te învețe să lupti și ți le mai dă și pentru păcate, sau pentru că vrei să te lipești de Dumnezeu și, în acest caz, vrăjmașul lucrează prin cei apropiați ai tăi, prin familie, prin cei apropiați ție, dacă ei nu cred. Indiferent de situație, tu să te rogi și să le spui celor pe care îi întâlnești să se roage. Asta e ce avem cel mai de preț: rugăciunea. Apoi, trebuie să ții cont că se apropie Judecata și că doar asta trebuie să te preocupe. Nimic să nu te afecteze sau să te intereseze! Acum, toți vor ca toate să revină cum au fost, să aibă din nou bogățiile și liniștea pierdute, dar asta nu se mai poate niciodată, măi, să-ți fie clar! Ai auzit ce ți-am spus? Vine vremea când Dumnezeu îngăduie ca toate să se dea pe față, adică să se vadă cine e cu El și cine nu. Și cine nu e cu El, va produce durere și suferință celor care sunt cu Dumnezeu. Așa a fost mereu, dar nu la proporțiile la care va fi înainte de Judecată. Nu simți că în toată lumea e o încordare? Au trăit în fărâdelege și sunt întunecați. Nu mai știu nimic, pentru că se află într-o beznă care nu are răspuns la frământările lor. Stau și se întreabă: Ce facem? Ce facem? încordați! Tare încordați și zăpăciți de prea multe probleme care nu au legătură cu Dumnezeu. Au legătură cu aglomerația din ei, care le dă acea încordare. Iar toată această neliniște a lor naște în ei întrebarea: Ce vine? Și aici mintea lor se blochează în gol, pentru că nu vine niciun răspuns.

D. G.: Spuneți despre Judecată că e aproape! Ce înseamnă aproape, ca să nu speriem pe nimeni?

Părintele Pantelimon: Aproape poate să însemne oricând. Când vine Judecata, nimeni nu știe! Dacă lumea ar ști când vine sfârșitul, mulți și-ar pierde mințile! Dar pentru Judecată,

trebuie să fim pregătiți în fiecare clipă și nu trebuie să ne fie frică. Trebuie să așteptăm cu bucurie Judecata, că doar vine Iisus în Slava Sa. Ce bucurie poate fi mai mare ca asta? Și când te gândești că Dumnezeu a ales poporul român să-I pregătească venirea, coborârea Lui în Slava Sa! Aici, la noi! Ce zici de asta? Ce mare dar! Mai mare, nu se poate! Iar pentru a-L primi cu bucurie, noi trebuie doar să ne îndreptăm, să punem început bun în tot ce facem, potrivit cu poruncile Lui Dumnezeu. Dacă facem asta, nu avem de ce să ne temem. Poate că e greu, dar unde nu putem noi, poate Dumnezeu. Dar pentru a putea, trebuie să ne rugăm să ne dea Dumnezeu putere. Fără rugăciune, nu merge! Doar cel mândru nu se roagă, că zice că el poate și singur! Dar nu e așa! Fără Iisus nu putem nimic!

D.G.: Repetarea păcatului e un exemplu! Părinte, uneori, din cauza durerii produse de încercările prin care trec, ajung într-o zonă întunecată, apăsătoare. Cum să fac să nu ajung aici?

Părintele Pantelimon: Măi, nu e de joacă! Nu pune tristețe peste durere! Nu le amesteca! Și Maica Domnului a suferit durere, sabie a trecut prin inima sa atunci când a fost răstignit Iisus, dar nu s-a întristat. A zis: „Facă-Se voia Ta, Doamne!”. Așa și tu, nu amesteca durerea cu tristețea. Diavolul asta face. Când vede că ești în suferință, vine și te ispitește cu tristețe, și dacă-i dai voie tristeții să ajungă în inima ta, atunci ajungi la depresie, la deznădejde. Poți să suferi cât vrei, dar nu te întrista! Acceptă situația așa cum e, pentru că Dumnezeu îți dă greutate din iubire, să te mântuiești. Tot gândul tău să fie că aici pe pământ ești trecătoare, ești ca la examen. După ce pleci de aici, sufletul tău va merge spre ceea ce tu ai ales. Dacă alegi tristețea, dacă nu te lupți cu ea, sufletul tău va fi stăpânit de ea și dus, apoi, după moarte, pe acea treaptă a tristeții iadului. Și cu fiecare patimă e la fel. Ai grijă de sufletul tău! Primește cu bucurie totul, cu bucuria că Dumnezeu te iubește și te călește și cu nădejdea, cu convingerea fermă, că tot El te va scoate din această încercare. El nu ne lasă niciodată, noi îl lăsăm! Îi întoarcem spatele!

D.G.: Și tristețea mă golește de Dumnezeu și are culoarea întunericului, așa o simt și e insistentă și apăsătoare.

Părintele Pantelimon: Fii atentă că tristețea desfigurează sufletul, apoi și chipul cel atâta de frumos! Așa lucrează diavolul, care totdeauna e insistent. Dar noi trebuie să luptăm și să nu-i lăsăm să rădă de noi. Când încalcăm voia Lui Dumnezeu, diavolul râde, iar când ne luptăm, se rușinează. Așa că, rușinează-l mereu! Iar lupta să o începi îndată ce apare gândul cel rău, pentru că dacă nu ești atentă, gândul intră repede în inimă, ca șarpele. E foarte iute și alunecos. Așa și cu tristețea, după ce ai lăsat gândul tristeții să intre în inima ta, tristețea te conduce, ea e stăpâna ta și te poate duce la ce e cel mai rău, la luarea vieții. De aceea, luptă-te cât poți să primești toate greutatea ca pe un dar de la Dumnezeu. Ce faci când primești un dar? Te bucuri, nu? De aceea, primește toate încercările ca pe daruri de mare preț, ca pe niște nestemate de la Dumnezeu și prețuiește-le ca atare! Dumnezeu știe ce avem noi nevoie ca să ne mântuim!

DESPRE ALEGERI

„Comuniștii sunt acum la lecția recunoașterii răului făcut. întâi, Dumnezeu i-a răbdat mult, mult, iar la alegeri, poc, i-a lovit din senin!... Iar ce li s-a întâmplat comuniștilor la aceste alegeri e o trezire a conștiinței, ca o bătaie bună, părintească!... Conștiința e cea mai bună bătaie! [...] Dumnezeu nu vine cu altă pedeapsă. El trezește conștiința și dacă în 2014 nu o ascultă, e alegerea lor! ” [...] „Acum au văzut și ei ce înseamnă Biserica! Ce poate Biserica prin post și rugăciune! ”

Am fost la Părinte după alegerile din 16 noiembrie 2014 și era bucuros că „a căzut comunismul cu adevărat”, așa cum îi plăcea să-mi spună. În vară, îmi spusese că „toate relele făcute de comuniști vor începe să iasă la iveală”, că „va face Dumnezeu o schimbare rapidă și profundă, așa încât să se vădească tot răul făcut de comuniști. Într-o singură zi cade comunismul. Dumnezeu poate într-o singură clipă să termine cu răul. Dumnezeu a avut destulă răbdare cu ei, dar acum gata! Schimbarea situației de către Dumnezeu e pe cale. Nu mai durează mult!”, îmi spusese Părintele, cu câteva luni în urmă, în iulie, la scurt timp după ce am început să lucrăm la această carte.

Părintele Pantelimon: Eu ți-am spus cum e cu comunismul! Acum, Dumnezeu i-a lovit direct în cap și au rămas ca morți. Asta nu ți-am mai spus, ne-a cerut Dumnezeu ceva: „Rugați-vă, că Eu sunt cu voi. Vine, nu vă speriați, că sunt cu voi și ascultați ce vă spun Eu!”. Și i-a lăsat să conducă, cum i-a lăsat și la Revoluție, tot pe comuniști, dar acuma, după ce i-a răbdat atâta amar de vreme și ei nu au înțeles de niciun fel să se îndrepte, ce-a zis Dumnezeu: „Gata, a sosit vremea! Ajunge!”. Și ei încă nu își găsesc locul. Și urlă toți de bani! Bani, bani și numai bani! Asta e tot ce vor. Unde te duci, bani! Ce au vrut ei?! Să se lege de Biserică, dar Dumnezeu nu a îngăduit. „Că unde sunt banii? Biserica are bani!”, așa spuneau. Și or să mai spună și vor face tot ce pot să reducă banii pentru Biserică, dar nu e bine. Sunt oameni care vin la mine și mă întreabă de ce vrem noi, ai Bisericii, bani și iar bani? Părintele Arsenie nu a cerut bani niciodată. Noi am slujit fără niciun ban. Tot ce am cerut noi a fost ca oamenii să fie corecți și să fie creștini adevărați, cu conștiință. Căci conștiința îl muștră pe cel care o are și așa ajunge omul să dea bani la biserică, dintr-o datorie creștină și o convingere la care a ajuns singur. Și Dumnezeu sporește, dă mult înapoi celui care dăruiește. Nu trebuie să cerem noi bani! Uitați-vă acolo la icoane, sunt mulți sfinți. Pentru toți am făcut liturghii și maslu. Iar unii preoți cereau și ei ceva acolo, trebuia un pic, pentru că erau și dintre aceia care chiar nu puteau face față altfel. Sunt situații și situații. Nu putem generaliza. Dar Părintelui Arsenie Boca și lui Moș Ilie, Mântuitorul le spunea: „Vă duceți la muncă și să nu vă atingeți de bani! Tot ce primiți să băgați în Biserică, să aveți Dincolo!”. Și Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca și eu, așa am făcut. Nu am ținut niciodată un ban.

D.G.: Dumnezeu avea grijă și vă facea bogată sărăcia asumată!

Părintele Pantelimon: Mai mult decât multor preoți! Totdeauna ne dădea mult. Odată m-am dus la Patriarhie să iau o Evanghelie. Trebuia să fac cumva să iau Evanghelia. Era 200 de lei, bani grei... și nu-i aveam la vremea aceea! Și acolo, când am ajuns, am băgat mâna în buzunar și am găsit bani de Evanghelie... Ce zici de asta?

D.G.: Vi i-a pus Maica Domnului, că vă iubea mult de tot?

Părintele Pantelimon: întâi m-am rugat Maicii Domnului să mă ajute să cumpăr Evanghelia, apoi, când am urcat în tren, să vin la București, la Patriarhie, am simțit că cineva se îmbulzea pe lângă mine, o femeie, și mi-a băgat mâna în buzunar...

D.G.: Maica Domnului...?

Părintele Pantelimon: Da. Păi, tu care faci pentru Casa Lui Dumnezeu ceea ce îți cere EL? A fost o răsplată pentru ascultare, că am ascultat porunca Să, ca tot ce primesc să dau

Bisericii și să nu mă ating de niciun ban. Apoi, Dumnezeu mi-a dat stupi și binefacerea de a putea să vând miere. Nici de banii pe care i-am câștigat cu stupii nu m-am atins. Toți, așa cum ne-a poruncit Iisus: „Totul la Biserica!”.

D.G.: Așa ați făcut Mănăstirea de maici de la Covasna, de la întorsura Buzăului?

Părintele Pantelimon: Da, să vezi ce rânduială e acolo! Și așa am făcut și la Ghighiu. Acolo m-am dus cu stupii și cu un miliard de lei. Nu aveau nici de mâncare, după atâta chin! Mănăstirea a fost închisă 35 de ani, așa că poți să îți dai seama ce sărăcie era. Iar la cutremurul din 1977, a căzut tot. Aduceam mâncare de la un cuptor de pâine și sarmale. Putrezise tot după atâția ani cât a fost închisă de comuniști. Iar la cutremur, s-au dărâmat toate și, apoi, am reușit cu ajutorul Maicii Domnului, să fac mănăstirea ca o bijuterie. Am pus-o pe picioare și apoi au vrut comuniștii să o dărâme. Dar Maica Domnului a venit acolo și nu i-a lăsat. Și drept răsplată pentru tot ce am făcut, într-o noapte, m-au azvârlit de la Ghighiu! Pe mine în drum și stupii i-au azvârlit într-o gărlă! Dumnezeu face cu omul cum a făcut și cu Comunismul zilele acestea. Îl lasă, îl lasă, îl tot rabdă, până într-o zi când îi ia tot, pentru neascultare. Nu rămâne nimic neplătit, „niciun cuvânt”! Ca să vadă omul la ce duce neascultarea. Așa au pățit și Adam și Eva. Pentru neascultarea lor, Dumnezeu le-a luat Raiul, i-a lăsat pe afară. Și oamenii nu învață! Ei cred că acum lucrurile stau altfel și nu li se poate întâmpla lor. Publicarea acestei cărți, cu toată dojana mea, ar fi o dovadă de smerenie din partea celor care conduc Biserica. Toți avem nevoie să ne îndreptăm și așa putea spune că avem chiar obligația să ne ridicăm de fiecare dată când cădem, ca exemplu pentru cei din jurul nostru, ca să învețe lupta și cei ce vin după noi. Își aduc mânia lui Dumnezeu, dacă nu se opresc. Când m-am dus prima dată la parastasul Părintelui Arsenie Boca, știi, eu nu am putut să mă duc la înmormântare, i-am povestit unui episcop cum am ajuns de la Prislop la Ghighiu, cu Părintele Arsenie pe bancheta din spatele mașinii. Când mașina a zburat pur și simplu! Și acel episcop a spus că nu se poate! Nega că Părintele Arsenie Boca ar putea face așa ceva! Și atunci i-am zis să-l întrebe pe fratele Victor, care a condus mașina, și să-l certe de ce a lăsat mașina să zboare. Ți-am spus, când am ajuns la Ghighiu, fratele Victor a spus: „Acum mașina merge pe pământ, nu mai zburăm!”. Apoi, când am coborât, a mărturisit că l-a auzit în spatele mașinii pe Părintele Arsenie, care a spus: „Gata, până aici v-am adus!”, dar pe banchetă nu era nimeni. Iar episcopul nu credea, el nega! Dar, vezi, cum a spus Mântuitorul: „Cine are ochi de văzut și urechi de auzit...”. Părintele Arsenie Boca nu a tulburat niciodată pe nimeni, el a umplut și mănăstirile și bisericile, și atunci când trăia, și acum. Dar unii, ca acest episcop, nu văd și vor ca toată lumea să zică ce zic ei. Orb, asta e! Orb! De aceea, fiecare va plăti, nu că vrem noi, ci pentru că așa au ales ei să lucreze Dumnezeu. Ce am cerut noi? Să se ducă la bun sfârșit ceea ce i s-a descoperit lui Moș Ilie și Părintelui Arsenie Boca. Eu ce ți-am spus, nu spun de la mine, ci spusele Sfântului Ioan Evanghelistul! Și mi-am adus aminte că Părintele Arsenie Boca s-a arătat unei profesoare de la București, căreia i-a spus: „Du-te și spune-i (unei înalte fețe bisericesti), întrebă-l ce face cu Biserica?” Iar profesoara, când a fost la el, a uitat să-i spună ce o rugase Părintele Arsenie Boca și Părintele i s-a arătat din nou și a certat-o: „Nu i-ai spus!”. Apoi, a doua oară când s-a dus, i-a transmis mesajul Părintelui, dar nu s-a întâmplat nimic! Sunt multe taine! Părintele a arătat tot și arată și acum! Nu știți voi ce se întâmplă pe pământul României! Taine greu de pătruns! Ce misiune are țara noastră cu pregătirea Zilei Judecării?! Ți-am mai spus și cu evreii, care vor plăti la Ziua Judecării, pentru că ei, din păcate, nici acum nu se potolesc! Au pus peste tot în guvernele lumii conducători care să ducă la împlinire planul lor - aducerea lui Anticrist. Și pentru că România a rămas cam singura țară corectă și curată, toate celelalte se vor întoarce împotriva ei, pentru a împlini planul lui Anticrist. Avem noi problemele noastre, dar față de alte state, România este încă o țară cu oameni curați sufletește. De aceea, Mântuitorul vrea să aducă la lumină, prin țara noastră, toate patimile lui, de la jertfa pruncilor uciși de Irod până la răstignirea Sa. Eh, și acum evreii nu se lasă și luptă în continuare

împotriva Lui Iisus. Și cum luptă? Evreii vor să pună un singur conducător peste Biserică și peste țară! Și acela va fi Anticrist! Și Anticrist e lăsat de Dumnezeu să facă toate relele, ca să ne cearnă, să ne dovedim credința. Fiecare va avea de ales între a fi creștin sau a fi împotriva lui Iisus, adică cu Anticrist. Din cauza acestui plan al lor, evreii vor fi șterși pentru totdeauna la Ziua Judecării. Fiecare va răspunde pentru alegerea făcută, pentru că Dumnezeu nu obligă pe nimeni!

Și mai e un mare păcat care cade pe țara noastră, cum ți-am mai spus, dar îl mai spun, ca toată lumea să ia aminte. Poporul greșeste mult și va pătimi mult din cauza avorturilor. Atâtea crime, atâția copii nevinovați cărora li se ia viața?

D. G.: Părintele Arsenie Boca spunea că un avort nu te scapă nici de copil și de statutul tău de mamă. Ești doar mama unui copil avortat!

Părintele Pantelimon: Și asta pe vecie, dacă nu faci canonul dat de Maica Domnului. Ia aminte, cine nu face canonul, nu se mântuiește, pentru că a luat prin crima sa șansa unui copil de a primi pecetea Botezului lui Iisus. De fapt, avortul e mai mult decât o crimă, pentru că lasă acel copil în afara mântuirii. Ei sunt în Iad și își blestemă mamele pentru ce le-au făcut. Și pe lângă avorturi, asupra poporului apasă și celelalte nenorociri făcute de comuniști. Și dacă nu ne pocăim, Dumnezeu face schimbări de situație când nici nu gândești, într-o clipă ajungem să nu mai avem unde să ne facem canoanele! Dacă nu ne potolim, ridică Sfânta Liturghie! Dumnezeu, când vede că oamenii nu înțeleg să se schimbe, să devină mai buni și să respecte poruncile Lui, pe care ni le-a dat din dragoste, ca să ne îndreptăm, atunci ne lasă să ne lovim de greutăți și, dacă nici așa nu pricepem ajutorul Lui, ne lasă singuri și ne pierdem și mai rău.

D.G.: Sfinția Voastră, e posibilă o unire cu Biserica Catholică?

Părintele Pantelimon: Asta nu se poate! E blestemul lui Fotie. Doar dacă acceptă să facem slujbe, așa cum au fost rânduite pe vremea lui Fotie, ca să vedem la cine vine lumina și la cine se sfințește apa. Și când vor vedea că la noi se aprind lumânările singure și se sfințește apa, catolicii pot din nou să aleagă și să treacă de bunăvoie la noi. Dar ca să putem să facem asta, nu doar cu catolicii, dar și cu protestanții, trebuie întâi făcută catedrala cu trei altare la Bucium, după modelul celei din Sinai, și al nostru să fie în mijloc, iar slujbele să se țină ca la Ierusalim, cum ți-am mai spus. Acolo slujesc unii după alții: ortodocșii, catolicii și protestanții. Slujbele lor nu se amestecă. La Sfântul Mormânt, ai noștri slujesc de la ora 12,00. Întâi se face vecernia, apoi toată lumea iese afară și vine patriarhul și slujesc până la ora 2.00. După noi intră catolicii, până la 4 dimineața, iar după ei slujesc protestanții, până la 6 dimineața. Așa trebuie făcut și la Bucium, ca lumea să vadă diferențele. Toate slujbele trebuie televizate, ca oamenii nu doar să audă, ci să și vadă. Dumnezeu lucrează cu înțelepciune și îngăduință. Ca să putem să alegem cum trebuie, Dumnezeu ne creează condiții, și să auzim și să vedem. Apoi, fiecare e liber să aleagă, așa încât, la Judecată omul nu va putea să spună că „nu am știut!”. Omul e lăsat liber de Dumnezeu; El nu se bagă peste alegerea lui, numai că la Judecată, fiecare se va duce în Iad sau în Rai, potrivit cu voința sa liberă și cu alegerea să. De aceea, ne-a poruncit să facem trei altare, cu trei slujbe diferite, ca oamenii să vadă că Ortodoxia e singura adevărată. Și dacă nu aleg Ortodoxia, vor fi răsplățiți potrivit cu ceea ce au ales. Dumnezeu nu umblă cu pedepse! Așa cu această Catedrală de la Bucium! Dumnezeu o cere poporului român ca mulțumire pentru toate patimile îndurate de Iisus pentru noi. Iisus nu a cerut mărirea Lui, să i se aducă Lui laudă; a cerut mulțumire din partea noastră, pentru patimile suferite de El, din cauza neascultării omenești; iar mulțumirea trebuie arătată prin ducerea la bun sfârșit a Lucrării de pregătire a Venirii Sale a Doua. Așa că noi trebuie să scoatem la lumină prin fapte, care să fie văzute, nu doar prin vorbe, care pot fi doar auzite, toate durerile îndurate de Mântuitor pentru păcatul neascultării noastre! Atunci vor auzi și vor vedea cum sună Clopotul pe care e scris: „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați!”. Pruncii uciși de Irod stau în jurul Sfintei Treimi și toți cântă: „Cu noi

este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați!”. E scris și în Scriptură, la Psalmi, în Psalmul 9. Cât de frumos a cerut țării noastre, și toate neamurile trebuie să vină la noi, în Ziua Judecării, dar până atunci, trebuie să înțeleagă și să se plece. Iar neamurile trebuie să vină la noi, că la noi a fost Adevărul și la noi a rămas Adevărul. Însă lupta e continuă și sunt luptați și cei ai Bisericii. Unii dintre ei nu se lasă. Mântuitorul ne-a spus: „Măi, voi veți avea de lucru toată viața cu cei ai Bisericii, nu se vor lăsa!”. Unii preoți rămân uimiți, încremeniți, și alții se îndreaptă când le spun asta.

LECȚIA DE ISTORIE: FUGA REGELUI MIHAI I - O MARE MINCIUNĂ SĂDITĂ ÎN POPOR

„Regele Mihai I s-a purtat demn, nu a iscălit, nu a trădat și avea fața limpede, senină, că o făcea din dragoste pentru popor. Era în stare să moară pentru acest popor! Puteau să-l împuște și el tot nu ar fi semnat abdicarea. E ca un sfânt, dar voi nu vedeți..., îi credeți pe cei care l-au chinuit și l-au amenințat și i-au luat tot!”

Părintele Pantelimon: Eu am fost martor la plecarea regelui din țară și le spuneam asta celor care veneau la mine și deschideau discuția despre rege. Cu toate astea, veneau la mine oameni care-mi spuneau cum că regele a furat, a plecat cu vagoane întregi, numai minciuni scornite de comuniști, ca să facă poporul să nu-i mai iubească pe rege. Fuga regelui Mihai e o născocire comunistă, o mare minciună sădită în popor. Și eu vă spun că regele a plecat fără nimic, uite așa, stătea cum stau eu acum, pe scaun, fără nimic! Iar comuniștii au făcut un cerc din plecarea lui, cerc care nu s-a terminat nici astăzi.

D.G.: Ca martor, ați fost în calitate de militar în cadrul Siguranței Statului, al Securității de atunci?

Părintele Pantelimon: Am fost unul dintre cei care l-a urcat în tren și l-am pus în vagon. Avea mâinile goale, nici măcar un geamantan nu l-au lăsat să ia cu el! Și în timp ce îl păzeam, au venit doi generali și i-au spus: „Iscălește!”. Iar el nu a semnat nimic. Și pe masă pusese un pistol, ca amenințare. Tot insistau prin tot felul de amenințări să-l facă să abdice, dar el nu și-a trădat țara. Și tot țipau la el: „Iscălește că ai predat țara!”. „Nu semnez nimic! Să știe tot tineretul că nu eu am vărsat sânge, ci voi!”, așa le-a răspuns regele. Avea curaj, mult curaj! Îl amenințau cu pistolul, dar el era ferm în hotărâre. Îi amenințau că dacă nu abdică, împușcă tot tineretul, iar regele le-a spus celor doi generali: „Cedează, nu semnez!”. Și a cedat ca tineretul să nu fie împușcat. A renunțat la regență, la tot, la avere, la absolut tot ce avea, pentru popor, numai și numai pentru popor! Și acum vin tot comuniștii, care i-au luat tot, să spună că regele a furat.

D.G.: Apoi, când au văzut că nu abdică...?

Părintele Pantelimon: Apoi au tras pe linie 10 vagoane și i-au spus că poate să le încarce cu ce vrea. Iar el și-a pus câteva bagaje aduse într-o mașină, lucruri personale.

D. G.: Și așa a apărut zvonul că regele a plecat cu vagoane încărcate din țară. Le-au pus la dispoziția regelui ca să-l denigreze, probabil, să poată să-l acuze că a prădat țara. El cu pistolul la tâmplă... și putea să mai ia ceva cu el?

Părintele Pantelimon: Vezi că știi?! Și cu mașina l-a dus să-și ia bagajele Securitatea. Tot timpul, la dus și la întoarcere la gară, au încercat să-l convingă pe rege să predea puterea și țara. Iar el nu a semnat nimic. Îi pusese în mașină un scaun pe care să stea și o masă. Vezi, să aibă tot confortul să semneze abdicarea! Iar eu eram un amărât de soldat, care asista la toată această nedreptate!

D.G.: Sfinția Voastră erați în mașina Securității atunci când l-au dus la gară și l-au forțat să semneze abdicarea? Ați fost și martor al amenințărilor din tren, după ce l-ați urcat?

Părintele Pantelimon: Da. Și acolo, și acolo. Și în tren și în mașină! Am fost mereu lângă rege. De aceea spun că lumea are mintea sucită. Le povestește cineva care a fost martor și ei tot nu cred. Și a dat Dumnezeu, în noaptea aceea de decembrie, un vifor și o vijelie și s-au oprit trenurile. Iar serviciile străine au crezut că asta au făcut-o comuniștii intenționat, ca să-l omoare pe rege. Și atunci, au dat din nou ordin să-l scoată viu pe rege din țară. Comuniștii semnaseră un act de înțelegere cu țările apusene să-l lase viu pe rege, de aceea sovieticii nu s-au băgat și nu s-au atins de el. Și cum spuneam, după ordinul venit, pe noi toți, soldații, câți eram, ne-au aliniat de la București, de o parte și de alta a căii ferate și pe calea ferată, până la

granița cu Ungaria, ca să-i asigurăm securitatea regelui. Iar cei mari, generalii, ne controlau pe noi, să nu i se întâmple nimic regelui.

D.G.: Le era frică? De cine?

Părintele Pantelimon: Le era frică, acum, ca nu cumva să facem noi nefăcuta și să pice pe ei. Eram 3000 de soldați și mulți credeau că regele merită asta. La unii prinsese instructajul Securității de atunci.

Nu era chiar imposibil să se găsească unul la care ținuse instructajul că „regele e dușmanul poporului”, și atunci să tragă în rege. Iar trenul cu regele a fost blocat și pe noi ne-au pus pe linia de cale ferată să-i asigurăm protecție; și am stat două, trei ore în felul acesta, până au început din nou trenurile să circule. De aceea, când veneau securiștii la mine și ajungeam la discuția despre rege, ei începeau să spună, cu gura mare, tot ei, cum că „regele a cărat și a luat jumătate din țară!”.

„Eu am fost acolo”, le spun securiștilor care vin să mă ispitească cu discuții despre rege, „și cred că și dumneavoastră ați fost acolo, parcă vă cunosc! De ce vorbiți voi așa; când știți care a fost adevărul?”. Și mereu le spun: „Măi, și eu sunt securist!”, doar am fost colegi, nu? „Și eu mi-am apărat țara, dar nu știu ce s-a întâmplat cu voi, că nu mai sunteți români! Cum asta?”, le spun de fiecare dată. „Ați văzut cu ce a plecat regele și e mare rușine să spuneți un neadevăr. Eu l-am dus în vagon și știu cu ce a plecat și știți și voi foarte bine! Vă întreb și eu așa, cum ați depus jurământul?”. Atunci au tăcut rușinați. „Și eu l-am depus și am spus că îmi apăr țara, pământul, poporul. El, regele, a fost capul țării! Atunci, voi ce ați jurat, pe cine ați jurat că apărați, pe care conducător?”. Nu mai ziceau nimic, amuțeau de tot! Nu mai știau să vorbească. „Vă spun eu. La mine nu puteți să veniți cu minciuni după modelul sovietic. D-asta zic că și voi trebuie să fi fost pe acolo pe undeva, că vă cunosc, știu cum gândiți și cum acționați. În 3000 de oameni, nu se poate! Erau mulți ca voi, vă cunosc felul!”. Uite, vezi? Fără rușine, veneau să-mi spună cum a plecat regele cu jumătate de Țară, auzi!? Le spuneam că au stricat tineretul cu minciuni și cu lipsa de moralitate. „Ce să învețe tinerii de la voi? Ați falsificat istoria și ați lăsat doar întuneric după voi! După cum arătați, sunteți securiștii dar și eu sunt, măi, și vă cunosc bine!”

D.G.: Aveți mult umor, Părinte! După calculele mele, aveți cam 25 de ani atunci când ați fost martor al expulzării Majestății Sale?

Părintele Pantelimon: Da, atâta aveam, eram tânăr și îmi iubeam țara și sufeream că nu pot face nimic împotriva răului care i se făcea regelui. Am fost aleși dintre mai mulți tineri și ne instruiam să dăm și noi o lovitură americanilor, cum am mai spus. Așa de puternici se vedeau ei pe ei! De fapt, Părintele Arsenie Boca l-a avertizat pe rege să plece din țară, că altfel îl vor omorî sovieticii. Iar mie, Părintele Arsenie Boca mi-a spus: „Du-te și fă armata, apoi vino să te călugărești!”. Părintele știa de ce trebuie să mă duc să fac întâi armata și apoi să mă călugăresc.

D.G.: Știa că veți fi martor la expulzarea regelui și că veți fi unul de care tineretul are nevoie, pentru a contribui la restabilirea adevărului istoric, falsificat de comuniști.

Părintele Pantelimon: Părintele le știa pe toate, vedea în tine ca într-o carte deschisă. Așa că, pentru asta a trebuit să mă duc mai întâi să fac armata. Iar Regelui Mihai, Părintele i-a spus clar: „Tu pleacă din țară, că pe Antonescu îl împușcă, apoi te împușcă și pe tine, dacă nu pleci!”. Era într-o sâmbătă, când a venit regele la noi, cu mama sa. Și regele l-a ascultat. Iar regele, acolo unde s-a dus nu ne-a făcut țara de rușine. A muncit corect și nu s-a plâns. Și acum vin și spun numai minciuni despre rege. A venit la mine, după Revoluție, o doamnă de la București, era profesoară, și încerca să mă convingă că e adevărat ce spune ea, că „regele a furat țara, că a fost un trădător”... Le-a stricat comunismul mintea și au rămas cu ea așa... sucită!

D.G.: Dar nici logic nu e! Cum poate cineva singur și amenințat de o armată de generali să fure? Și ce să fure, ce construiseră regalitatea în atâția ani? Fugea cu palatele, cu toată munca de generații?

Părintele Pantelimon: Mulți veneau atunci, după Revoluție și credeau toate minciunile pe care le țesuseră comuniștii atâția ani. Iar eu îi întrebam, cum am întrebat-o și pe doamna profesoară venită de la București: „Cum ai putut să crezi minciuna asta?”. Și erau pierduți, nu înțelegeau nimic! Le explicam: „Măi, oameni buni, comuniștii au venit, au luat toată bogăția, și-au bătut joc de ea pentru că nu știau cum să o administreze. Din ce să știe, au făcut ei avere pe munca lor? Nu ați văzut și voi că peste tot au omorât oamenii drepti, care s-au opus distrugerii țării, că pe alții i-au închis la închisoare doar pentru că și-au iubit țara și pe Dumnezeu!? Nu ați văzut și voi, că nu e greu de văzut, că au dat jos oameni harnici și au pus în locul lor tot felul de oameni slabi, prin patimile lor, care erau învățați să fure, să șmecherească, total neserioși și fără Dumnezeu? La închisoare, erau oameni care nu știau să facă nimic folositor. Tot ce știau ei era să bată și să omoare. Ce e așa de greu de înțeles?”. Așa le spuneam, dar aveau mintea sucită! Plecau supărați că nu înțeleg eu. Vezi, dacă ei așa învățaseră! Și printre ei erau și intelectuali. Nu pricepeau că adevărații iubitori de neam au avut atâta dragoste pentru țară și pentru Dumnezeu și demnitate, încât au preferat să înfunde închisorile comuniste, decât să se lăfăie alături de ei în averea luată de la Monarhie. De multe ori încercau să ne ispitească cu tot felul de cadouri, bani, înlesniri. Dar cine îl iubește pe Dumnezeu și neamul său, nu poate accepta.

D.G.: Am avut un unchi care a fost coleg de facultate cu Regele Mihai, Cuna Stănel. Amândurora le plăceau avioanele și să le piloteze și erau destul de apropiați. După ce l-au alungat pe rege, unchiul meu a făcut pușcărie mulți ani. Eram copil când vorbeau despre el, dar vorbeau așa, cu jumătate de gură, să nu fie auziți. L-au chinuit pentru că era monarhist. După ce a ieșit din închisoare, s-a izolat. Nu vorbea cu nimeni. Pe noi, copiii, însă, ne primea. Avea multe cărți religioase și când ne duceam la el, ne vorbea numai despre Iisus și ne citea din Biblie și ne explica ce a vrut să ne spună Iisus în pilde. Îmi plăcea la el. Apoi, de fiecare dată, venea mătușa și ne chema pe noi, copiii, să mâncăm o prăjitură făcută de dânsa, și ne ruga să stăm mai puțin, să nu-i obosim. Era foarte slăbit.

Părintele Pantelimon: Pentru că a fost foarte chinuit. El nu spunea prin ce a trecut, că ar fi făcut mult rău familiei. Din cauza asta se izola. Nouă, în închisoare, ne puneau căluș la gură, să nu vorbim. Ne băteau cu lanțul când ne apropiam unii de alții și ne întrebau: „Ce ați vorbit? Ce te-a întrebat?”. Numai așa am dus-o! Iar acum, e bine să scrieți și să învățați și voi istorie, să spuneți ce a însemnat Comunismul pentru această țară. Ce au făcut din ea. Era așa de bogată și de frumoasă și de curată, această țară! Toate se alegeau de la început, de la construcția satului, a familiei, la educația tineretului. În toate era o rânduială plăcută Lui Dumnezeu. Tinerii nu-și stricau fecioria până la căsătorie și din cauza asta, Dumnezeu dădea spor familiei, spor în cele bune, nu neapărat material. Că de multe ori, averea, dacă nu știi ce să faci cu ea, te strică la cap, îți strică și caracterul din cauza împătimirii, a lăcomiei și a lipirii de cele lumești. De sărbători, toată lumea se îmbrăca în portul național, nu ca acum, în ce apucă fiecare. Așa era totdeauna de sărbători și oamenii erau bucuroși, veseli; nu auzai de ură, de certuri. La nunți, tot satul îi ajuta pe tineri, fiecare cu ce avea, să-și facă și ei casă, pentru a crește copii sănătoși. Acum, nu știu cum mai e. Dar atunci, îmi aduc aminte ce frumos era de sărbători! Toți îmbrăcați în portul național! Era o frumusețe, măi, o curățenie a firii noastre păcătoase. Și țin minte că, la sărbători, noi copiii, eram lăsați să mergem în fața tuturor adulților. Nouă ne făceau loc să mergem în fața lor. Eram frumoși și curați! Îți e mai mare dragul să-i vezi pe copii în port național, că își iubesc țara, așa mititei cum sunt. Acum i-au distrus și pe copii. Nu mai au pic de respect. Se răzvrătesc împotriva părinților, a dascălilor. Și asta din cauza părinților care, nici ei, nu mai respectă societatea care i-a format.

D.G.: Și sunt cam violenți, de mici, Părinte! Poate de la filmele pe care le văd, mititei!

Părintele Pantelimon: În primul rând, din cauza vaccinurilor sunt agresivi. Mercurul din vaccin crește agresivitatea. Și nici nu mai poate fi scos din corp. El stă acolo, și afectează creierul. Plus alte medicamente toxice pe care le testează pe copiii noștri. Mi-a spus clar o doamnă inginer, care vine des pe la mine, ce comenzi a primit de distrugere a medicamentelor vechi și înlocuirea lor cu altele, și mai toxice. Oamenii sunt și acum puși să facă lucruri îngrozitoare împotriva vieții. De aceea, va veni Dumnezeu cu biciul, să îndrepte lucrurile. Din păcate, poporul mai are mult să se îndrepte, e în continuare întunecat. E distrus! Acum a ajuns la altă durere: că se nenorocesc prin străinătate, cu droguri, cu tot felul de prostii împotriva vieții și vin cu ei să-i ajut că li s-au îndrăcit copiii. Apăi, eu ce să fac!? Fac și eu ce pot, cu ajutorul bunului Dumnezeu! Mamele să se roage pentru copiii lor cât mai mult, că Dumnezeu le va auzi dacă se roagă cu nădejde. Să-i crească de mici în credință și în respect pentru țară, ca să avem parte de conducători buni, cu frică de Dumnezeu și dreptți. Și dacă nu ne îndreptăm, cum îți tot spun, vine cernerea! E pe drum! Mărturisirea și urmarea Lui Iisus sunt pe cale!

D.G.: Părinte, ce să le spun celor pe care-i întâlnesc despre această cernere?

Părintele Pantelimon: Ce să le mai spui? Sunt așa de întunecați! Doar Dumnezeu să-i lumineze! Să ne rugăm pentru asta, că mulți sunt așa de întunecați! Așa era acea profesoară care a venit la mine să mă învețe istorie. Nu mai era om, era turbure! Venise cu ăla cu coame după ea. Pentru că i-a dat voie să-i controleze viața, a ajuns să fie mereu cu ea. Dacă era atentă, nu ajungea așa de turbure și cu așa o companie. Ea nu pricepea că eu am fost martor la alungarea regelui din țară și că pe mine trebuia să mă creadă. Nici în astfel de situații, ei nu înțeleg și nu pot face diferența, pentru că sunt întunecați, sunt tulburi și nu mai pot vedea limpede. Eu îi spuneam: „regele Mihai s-a purtat demn, nu a iscălit, nu a trădat și avea fața limpede, senină, că o făcea din dragoste pentru popor! Era în stare să moară pentru acest popor. Puteau să-l împuște și el tot nu ar fi semnat abdicarea. E ca un sfânt, dar voi nu vedeți! Îi credeți pe cei care l-au chinuit și l-au amenințat, și i-au luat tot!”. Și ea tot încerca să-mi explice mie că nu e adevărat, mai ales că i-am spus că regele e ca un sfânt. A luat foc! Eu i-am spus clar ce probleme avea și de ce trebuie să se ferească și să știe cu cine are de luptat. Cu diavolul! Era stăpânită de el și îi întunecase gândirea. Trebuia să lupte, ca să se lumineze din nou. Să meargă la biserică, să se spovedească, să țină post, să se împărtășească, să facă ascultare de duhovnic, să înceapă lupta împotriva celui rău cu Biserica și cu Iisus alături, ca să pună început bun. Altfel nu se poate! Am certat-o, am dojenit-o: „Ce ai făcut cu tine? Te-ai făcut portavocea lui Anticrist? V-a dat mână liberă la toate păcatele și acum voi le promovați? Primul este minciuna, pe care tu, acum, o pui pe locul adevărului. Nu e bine, cată să te îndrepti! Pentru neascultare, pentru perseverența în păcate, Dumnezeu te bate cu nebuneală”. Asta e urmarea mândriei, a neascultării. Așa și cu comuniștii care, acum, au pierdut alegerile! Mulți nu vor rezista psihic, pentru că vin necazuri: închisoare, datorii la bănci, neascultarea din partea copiilor, multe. Acum ei se tot întrebă: „Ce facem?”. Și dacă nu se pocăiesc, Dumnezeu îi bate și pe ei cu nebuneală. Creierul lor era închis, blocat, dar acum a venit adevărul peste ei și se tot întrebă. „Ce facem acum, că se dau pe față toate?”. Așa cu toți comuniștii. Mai bine să recunoască ei singuri cu ce au greșit, că oricum se vor vâdi toate, toate minciunile și hoțiile. Să recunoască și să înțeleagă că Dumnezeu nu se lasă rușinat, că va scoate totdeauna la iveală minciuna. Se vor da toate la iveală despre ei, și vor umple pușcăriile. Și asta foarte repede! Acum este momentul pentru ca ei să răspundă, dar dacă își recunosc greșelile, poate Dumnezeu îi va ierta! Și cuvintele vor fi date la iveală și tot ce face omul greșit. Pentru că tot ce e greșit, e împotriva Lui Dumnezeu și, din dragoste pentru noi toți, vădește totul aici, ca să scăpăm la Judecată. Pătăm aici pe pământ, dar scăpăm! Cine nu acceptă să sufere aici, trecător pentru greșelile sale, va pătimi veșnic după ce va muri. Inșă cine nu înțelege dragostea Lui Dumnezeu și nu se pocăiește și nu îi mulțumește, după vădirea celor rele, alege singur unde vrea să meargă sufletul lui. Căci știu

despre ce e vorba, nu mai pot nega, li s-au spus care sunt diferențele între Bine și Rău și ce efect are alegerea lor. Și aici mă refer la toți cei care, prin faptele lor, se așază împotriva lui Dumnezeu, nu doar la comuniști. Nu mai pot da înapoi la Judecată, să spună că nu au știut! Dumnezeu ne pune în situația de a răspunde în fața oamenilor prin vădirea răului făcut, atunci când omul singur nu poate să-și dea seama de răul făcut sau nu-i poate mărturisi. E o mare binefacere că răspundem aici, în fața oamenilor, pentru faptele noastre! Și dacă nu acceptăm această binefacere și nu avem recunoștință pentru dragostea lui Dumnezeu, atunci, după moarte, sufletul va răspunde în fața îngerilor, la Judecată. Iar ce li s-a întâmplat comuniștilor la aceste alegeri e o trezire a conștiinței, ca o bătaie bună, părintească! Și trezită conștiința, se văd cum erau ei atunci când nu le păsa de nimeni. Conștiința e cea mai bună bătaie! Atunci te vezi cum ai fost și ce ai ajuns! Dacă ești deștept, întrebi cum faci să te întorci la Dumnezeu și așa te salvezi! Acum eu le spun să nu se mai tulbure din nou. Bătaia conștiinței doare, dar e singura care trezește și întoarce la Dumnezeu. E vremea să vă pocăiți, pentru că acum, prin lumina adusă de conștiință, vedeți cât rău ați făcut și trebuie doar să vă pocăiți. Dacă nu, la vremea răsplății, și ea vine, vine repede, și va cercetează ce ați făcut, trebuie să plătiți. Pocăiți-vă cât mai aveți timp! Dumnezeu v-a arătat că vă iubește, răspundeți-I și voi prin pocăință! Dumnezeu nu vine cu altă pedeapsă. El trezește conștiința și dacă nu o ascultă, e alegerea lor. Dumnezeu le-a mai dat o șansă. Atâta le spun! Lor și tuturor celor care greșesc. Și cine nu greșește? Și tineretul, săracul, care ar trebui să fie puterea țării, a fost și el distrus, lăsat fără muncă, alungat în toate felurile, învățat la rele, să mintă, să fure, să facă ce au făcut ei cât au condus țara. Apoi, așa stând lucrurile, cu toții trebuie să ne rugăm pentru țară și pentru ca Dumnezeu să lumineze conducătorii țării noastre, așa cum face Biserica la fiecare slujbă! Deci, rugăciune pentru Biserică, pentru țară și pentru conducători, și atunci Dumnezeu va rândui și terminarea Lucrării. Trebuie să ne rugăm, că vin vremuri grele! Îmi amintesc, eram copil și mama ne citea dintr-o carte adusă din Muntele Athos, „Sfârșitul omului” se chema, și-am mai spus, nu? Și în carte scria că vor veni dureri sufletești nemaiauzite, de neînchipuit, dureri care nu au mai fost. Să trăiești într-o țară așa, prăduită, furată, și acum, și părăsită de tineret? Ce durere mai mare?! Iar comuniștii, acum treziți, văd și crimele și hoțiile. Familiile lor sunt dezbinat, au luat bani din bănci, sunt implicați în tot felul de probleme, de afaceri neclare; toate se rostogolesc peste ei acum, și unii nu vor putea să accepte toate acestea câte au venit peste ei. De ceva vreme, vine la mine soția unui colonel de securitate și stă la ușa chiliei. Nu are cine să o ajute. E distrusă de bănci, de dezbinare! Tu nu știi, atâtea și atâtea se întâmplă! E multă durere! Nu știu dacă și-am spus că ne-am rugat, cu post, mai mulți preoți, pentru ca Dumnezeu să ne dea un conducător bun, să scoată țara din hoția și minciuna care au stricat-o. Am făcut și masluri și liturghii, tot cu post. Fără post nu se poate face nimic! Și Mântuitorul și Sfântul Ioan Botezătorul ne-au arătat că trebuie să ținem post, iar asta trebuie să dea de gândit poporului. Biserica pe asta trebuie să se așeze, pe post și rugăciune.

Acum au văzut și ei ce înseamnă Biserica! Ce poate Biserica prin post și rugăciune! Ispite sunt și în Biserică. Este ultima rețuță pe care Anticrist vrea să o cucerească și acum asta e lupta! Una grea, pentru că timp de atâția ani de zile a trebuit să țină piept Comunismului care, deja, la scurt timp de la instaurare, a lovit la temelia țării, în familie, în morală și prin ele, în tineret. Dar Dumnezeu a arătat acum că e drept. Le-a arătat că există și că e drept, prin lovitura pe care le-a dat-o. Dacă la Revoluție, comuniștii nu au vrut să cedeze puterea, acum a băgat Dumnezeu în ei o sulită de foc. Iar ei erau așa de liniștiți! Nicio clipă nu s-au așteptat că vor pierde puterea. Ei credeau că în continuare vor putea tăia și spânzura și apoi să acopere toate, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Acum o să țipe de durere, că se va da totul pe față. Așa arată dreptatea Lui Dumnezeu, și cine înțelege nu se supără și îl iubește și mai mult. Că o face spre îndreptare, întru mântuire! Acesta a fost un exemplu că Dumnezeu, într-o clipă, poate schimba totul. O dovadă că nu ne lasă! Și mai e și dovada celor șapte ani de acasă, pe

care nu ți-i mai poate lua nimeni. Cei șapte ani de acasă sunt cea mai înaltă școală. Pe vremea comuniștilor a fost și joasă și dureroasă! Gândește-te cum a fost în Rusia, când Stalin a omorât atâta lume! Și la noi a fost rău, dar nu ca la ruși. Iar cu familia din acea vreme, cel mai grav era că părinții nici nu simțeau aceste lucruri la adevărata lor gravitate, așa de iscusiți erau comuniștii cu propaganda lor și cu felul în care constrângeau omul prin înfometare, prin persecuții. Dar cum să zic, a fost greu, dar și multă nepăsare și multă slăbiciune! E greu de spus!

Despre vremurile de acum: „Atmosfera e una de război și tinerii, din cauza aceasta, sunt foarte agitați. Ei simt ceva, dar nu-și pot explica ce. Și e și un război sufletesc. Unul de înarmare și altul cu ispitele, cu patimile noastre. De aceea, trebuie să ne rugăm cât putem de mult pentru pacea lumii, pentru pacea dintre și din noi. Că uite, rușii nu se lasă, dar nici americanii. ”

„Așa va fi sfârșitul Pământului, în foc, iar focul va fi pus de americani. ”

Părintele Pantelimon: Din toate câte ți-am spus, trebuie înțeles că, musai, e nevoie să deschidem ochii, să fim atenți că suntem români, și asta e tot una cu a fi creștin. Toți trebuie să se îndrepte, să vadă unde au greșit și să se pocăiască. Nu merge așa, cum o fi, când ai în grijă atâta lume, atâta popor! Trebuie să avem grijă cum ne înfățișăm în fața Lui Dumnezeu. Cei responsabili cu lupta pentru adevărul istoric trebuiau să lupte mai mult pentru a se scrie tot adevărul despre cei care au suferit prin închisori, despre gropile comune, să ridice gradul de morală al poporului. S-a spus, dar prea puțin, față de dimensiunile acestei crime comise de Comunism. Acum i-a vădit în minciună și hoție, la alegeri. Și le-a luat puterea! Vor ieși la iveală toate gropile comune, tot răul făcut, toată umilința și chinul îndurat în închisorile comuniste. Ce s-a scris până acum, e nimic! Uite, despre asta nu a vorbit nimeni! Când te duceai într-un oraș, la gară, auzeai numai țipete. Vedeai mame, săracele, care întrebau: „Pe cine au mai luat? Unde l-or fi dus?”. Din gară până la graniță, în trenuri, erau numai țipete. Țipau așa de tare, că acopereau zgomotul trenului!

D.G.: Unde-i duceau?

Părintele Pantelimon: în Siberia. Și erau așa de mulți! Într-o gară, mai sus de Tecuci, era aproape de gară târgul de animale și, din cauza asta, mai blocau trenurile. Și pentru că celor din vagoane nu le dădeau nici apă, odată, când a fost un tren blocat, au sărit și au băut apă din urmele de la copitele animalelor. Nu erau fântâni, nu era nimic! Doar de la ploaia rămasă în urmele lăsate de copitele vitelor era apă! Și așa și-au potolit setea!

D.G.: Când se întâmpla asta, după Gheorghiu Dej?

Părintele Pantelimon: Da, după ce au adus ai lui Ceaușescu rușii lui Stalin la noi, să ne învețe ce avem de făcut. Și așa duceau în Siberia oamenii înțelepți ai țării, la exterminare! Vagoane întregi cu intelectuali, preoți, oameni care nu-și plecau capul în fața unei ideologii care îl privea pe Dumnezeu de sus!

D.G.: Problema era că lumea credea că se salvează prin ruși, de către nemți. Anticrist lucra atunci, prin cele două brațe, comunismul și fascismul. Acum lucrează prin comunism și democrație. După ce am văzut cum e cu rușii, mă tem că ne iluzionăm că ne salvăm de ei prin americani, și de fapt nu ne salvăm, pentru că omul, odată sucit, întors cu spatele la Dumnezeu, se așază pe singura poziție rămasă liberă, cea de forță.

Părintele Pantelimon: Față de ruși, totuși, americanii sunt altceva! Dar, e adevărat, Anticrist vine din America. Însă și cu comuniștii, nu-ți ajunge mintea să cuprinzi tot ce au făcut la noi. Nici pe noi nu ne-a putut duce mintea că omul e în stare de astfel de orori! Iar noi am fi putut cumva să intuim, pentru că am trăit acolo și am văzut de ce erau în stare! Toate acele orori de neimaginat s-au întâmplat după ce l-au omorât pe Gheorghiu Dej. Dej dăduse pe sovietici afară din țară, iar comuniștii l-au omorât ca să-i aducă din nou. Chipurile, să ne învețe! Dumnezeu a vorbit prin călugării de la Sfântul Munte. În cartea despre care ți-am spus că ne-o citea mama când eram mici, de se chema „Sfârșitul omului”, acolo scria că oamenii de știință vor inventa o cutie care arată toate fărădelegile. Eee, cutia aia pe care o vedeau sfinții, prin dar de la Dumnezeu, era televizorul! Vezi, călugării știau ce vremuri vor veni și ce nenorociri va produce această cutie! Spuneau că strică mintea oamenilor. Nimeni nu-și putea imagina ce ar fi putut să însemne acea cutie. Și mai spuneau, călugării, că vor veni neazuri, chinuri peste oameni, că nu va mai fi respect, copiii nu vor mai asculta, părinții vor

înnebuni și se va ajunge la haos pe Pământ. Cărțile acelea povesteau despre cele ce se întâmplă acum: că oamenii se vor înrăi și vor fi însemnați cu pecetea lui Anticrist. Și mă întrebau oamenii: „De unde știi toate astea?”. Le spuneam: „Am avut o școală acasă!”.

D.G.: Înaltă școală, Părinte! Aleasă! Aleasă de mama!

Părintele Pantelimon: De la cinci ani îmi tot citea mama. Și când le povesteam ce scria în acele cărți, comuniștii mă făceau burghez. Dar ei habar nu aveau ce însemna burghez! Burghezii au dezvoltat și ținut țara asta în floare. Cine muncea, cine era gospodar, era burghez, după criteriile lor! Acum trebuie să luați aminte la tot ce au făcut comuniștii, au sărăcit țara, au vândut-o, au distrus tineretul și să mai reparați și voi ce mai puteți repara! Problema e că vin toate națiile și cară din țara noastră, din belșugul acestui pământ, care e sfânt și roditor. Alte țări nu au așa ceva. La noi, pământul nu trebuia tratat cu chimicale, producea și așa, dar acum, și al nostru a fost stricat și otrăvit. Dar cu toate acestea, tot e mai curat decât al altor țări. Și ei și-au bătut joc de sfințenia acestui pământ binecuvânat de Dumnezeu.

D.G.: Iar despre vremurile acestea pe care le trăim acum...?

Părintele Pantelimon: Atmosfera e una de război și tinerii, din cauza aceasta, sunt foarte agitați. Ei simt ceva, dar nu-și pot explica ce. Și e și un război sufletesc. Unul de înarmare și altul cu ispitele, cu patimile noastre! De aceea trebuie să ne rugăm cât putem de mult pentru pacea lumii, pentru pacea dintre și din noi. Că uite, rușii nu se lasă, dar nici americanii. Ultimul cutremur, (n.a. cel din luna noiembrie 2014), nu a fost unul adevărat, nu a venit de la Dumnezeu, ci a fost o greșeală a americanilor care, acum, fac tot felul de experimente prin provocarea de cutremure. A fost un exercițiu care a eșuat chiar în cutremur. De la dorința de stăpânire a climei, a secetei, a ploilor, acum vor să controleze și cutremurele. În final vor să controleze tot universul. E tot o formă de lăcomie, care naște putere, care odată așezată în inimă, nu mai cunoaște limite, ca oricare altă patimă. Diavolul vrea să pună stăpânire pe sufletul omului prin orice patimă, și nu are limită, că e obraznic și insistent. Dar cu controlul pe care vor să-l dețină americanii, nu e chiar așa cum vor ei! Însă ce este clar, e că vor reuși să dea foc Pământului. Așa va fi sfârșitul Pământului, în foc, iar focul va fi pus de americani. Oricum, acum dețin destul de bine controlul comportamentului omului. Americanii au deja sisteme de întunecare a minții. Aceste lucruri erau și ele scrise în acea carte pe care mi-o citea mama. Călugării din Muntele Athos vedeau prin darul Lui Dumnezeu că omul va ajunge să controleze natura, să facă să plouă, să ningă, să provoace cutremure. Eee, acum se împlinesc acele vremuri văzute de călugări cu o sută, două de ani în urmă. Iar prin cipuire, ne vor controla ca pe vite. Scopul lui Anticrist, de fapt, este animalizarea noastră, asemănarea cu el. Numai că prin refuzul cipurilor și al cârdurilor, Dumnezeu ne ferește de înregimentarea pe care o pregătesc americanii. Trebuie să rezistăm până la capăt. Să ne propunem și să ne dorim cu tărie să rezistăm până la capăt și acolo unde nu vom putea noi, va putea Dumnezeu. Totul e să nu cădem din credință! Ai scris?

D.G.: Da, Părinte!

Părintele Pantelimon: Pentru că e foarte important ca lumea să știe că, fără credință, nimic nu vor putea face în fața furiei de nedescris a lui Anticrist.

D.G.: Sfinția Voastră, cum să ne păzim de această minciună care se vrea Adevăr?

Părintele Pantelimon: Prin citirea Psaltirei, prin rugăciunile insuflate de Sfântul Duh lui Moș Ilie, prin rugăciune. Rugăciunile pe care am să ți le dau să le publici sunt ca și Psaltirea, insuflate de Duhul Sfânt, de aceea au mare putere și se citesc în toate situațiile. Cu ele ne salvăm. Ai scris? Persoana care era cu mine de față la aceste discuții cu Părintele, destul de contrariată, că nu înțelegea cum de știe Părintele atâtea despre cutremure, despre ce fac americanii, întrebă: „Părinte, aveți televizor? Unde țineți televizorul, că nu-i văd niciunde? Știți atâtea despre ruși, despre americani, chestiuni politice!” Părintele i-a răspuns, râzând: „Eee, am eu antenele mele! Prin anumite unde, numai de mine știute”... „unele duhovnicești”,

am completat eu. La plecare, pentru că persoana care venise cu mine, tot nu înțelegea că Părintele, deși nu are televizor, știe atât de multe lucruri, i-am spus întâmplarea din Patericul egiptean, cu călugărul care nu venea niciodată să-și ia porția de lumânări ce i se cuvenea pentru a-și lumina chilia, noaptea, pentru a putea citi Evanghelia și ce mai avea de citit. Ceilalți călugări, neînțelegând cum face să citească Evanghelia, fără niciun pic de lumină, s-au dus într-o noapte la chilia lui, tiptil, tiptil, și când s-au apropiat, au văzut un licăr ce lumina în chilie. Tot felul de gânduri le-au trecut prin cap, pentru a da o explicație logică existenței luminii din chilia fratelui lor care, niciodată, de la venirea sa în mănăstire, nu venise să-și ridice lumânările. Dar când s-au apropiat mai mult și s-au uitat pe fereastră, au văzut că fratele lor călugăr citea Evanghelia la lumina propriei fețe, luminate de Duhul Sfânt, pogorât înlăuntrul său, ca răsplată a iubirii lui de Dumnezeu. Uite, așa și cu Părintele, i-am explicat eu, nu are nevoie de televizor!

ALTĂ FAȚĂ A CAMPANIEI DE DENIGRARE A PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

„...așa cum au făcut cu Mântuitorul, vor să facă și cu Părintele Arsenie Boca. Lui Iisus îi spuneau că are drac, că are demon și că scoate demonii din oameni cu puterea lui Beelzebuth, căpetenia demonilor, adică Satana; îl acuzau de tot felul de lucruri urâte din cauza invidiei. [...] Antonie cel Mare spunea: «Nu toți înțelepții sunt înțelepți!». Fără Dumnezeu doar crezi că ești înțelept. Unii nu mai 'văd că tot ce au bun în ei e de la Dumnezeu. Aici e lupta pe care Antonie a arătat-o. Să te vezi cum ești!»

O altă vizită la Părintele Pantelimon, pe la sfârșitul lui septembrie 2014. L-am găsit în curte, la albine, cu halatul său alb și cu masca de lucru. Concentrat la ceea ce avea de făcut, luminos și blând în mișcări, Părintele pare coborât direct din cer, anume venit să ne învețe cum să dăruim iubire. Când mi-a auzit pașii, a mișcat, în întoarcere, cu mâna, lumina din jurul său și mi-a făcut semn să păstrez liniștea. După ce și-a terminat treaba, Părintele a venit cu lumina „ca și cu o haină așezată”, tihnit pe domnia sa și m-a întrebat senin: ”Ei, cum e cu cartea?”

D.G.: Sărut mâna, Părinte! Am transcris și ultimele înregistrări. Ce faceți? Pregătiți albinele pentru iarnă?

Părintele Pantelimon: Mă bucur de zilele acestea calde și frumoase. Au cam fost ploii și ele nu au mai avut unde să lucreze. Acum vine și iama și au rămas cam nemâncate, pentm că nu prea au mai putut să adune polen. Dar am să le opresc lor toată mierea pe care au produs-o, ca să le hrănesc. Mierea e cel mai bun tratament pentm sănătate. Dimineața să pui miere pe o bucată de pâine și să o mănânci pe stomacul gol. Dar să o mănânci neapărat cu pâine, pentm că altfel produce aciditate. Cu pâine se transferă în corp prin pereții stomacali, ușor, în timp, nu dintr-o dată, bmsc. Acesta e secretul.

D. G.: Spuneți că a venit o femeie care avea cancer la dumneavoastră și s-a tratat cu miere. Care este regimul alimentar?

Părintele Pantelimon: Post, și la fiecare masă, pâinea pe care trebuie să o mănânce să o ungă cu miere. Să nu pună mierea în ceai, că se elimină prin vezică. Mierea trebuie să rămână mai mult timp în stomac și trebuie mâncată așa cum e, să nu se transforme. Acum lipsesc puțin. Mă duc să pun puțină apă la albine.

Părintele s-a întors liniștit că albinele lui aveau tot ce le trebuie. Totdeauna purta un halat alb, pentru a fi oricând pregătit să lucreze cu albinele. Îmi spunea: „Nu prea le place altă culoare. E singura care le liniștește. Se mai agită și atunci când cineva vine la ele, ori nespălat, ori parfumat. Nu le plac extremele”. În timp ce îmi povestea despre viața albinelor, a bătut cineva la ușă. Părintele citește foarte ușor inimile oamenilor. Pe acel domn l-a ținut la ușă, nu-i vedeam. „E unul dintre *colegii* din Securitate, vine mereu și mă ispitește. Vrea să știe cu cine stau de vorbă și ce vorbim”, mi-a spus când a revenit. Părintele îmi spunea despre *colegii* lui, că unii dintre ei nu pricepeau că el s-a prins, a înțeles pentru ce au venit. Îmi spune că uneori era nevoit să le spună direct, adică: „Măi, omule, măi frate, stai acasă, că sunt alții care chiar au probleme, în timp ce tu pierzi vremea și îți neapărat să mă ispitești pe mine!” Cu cei care veneau la dânsul, Părintele avea tratament diferit, în funcție de nevoile, durerile sau superficialitatea problemelor. Pe unii îi trăgea de păr, așa părintește, în special pe mame, pentru că nu și-au crescut copiii în credință. Pe alții îi trimitea la muncă, pe alții încerca să-i scoată din eroarea în care se aflau. Avea pentru fiecare un deget de pus pe rană. Toți plecau împăcați și cu dorința de a reveni la Părintele Pantelimon, la vindecare duhovnicească. După durerea suferită pentru rătăcirea tineretului, a doua era pentru neascultarea celor care veneau

să-i ceară sfatul, dar nu-i urmau și ajungeau astfel, la ceea ce le spunea Părintele că se va întâmpla dacă vor face altfel de cum le-a spus. Supărat era și pe oamenii care nu munceau. Îi primea în prag, îi certa, le dădea un pachet cu mâncare și îi rugă să se schimbe, „că Dumnezeu nu iubește leneșii. Pentru ce trăiți!? E destul pământ nemuncit!”, le spunea adesea, îi dojenea pentru că îi iubea! Și pe „colegii” Sfinției Sale îi dojenea, chiar dacă ei veneau „cu ispitirea”. Numai că, ce nu știau ei, era că Părintele trecuse probe grele: canal, închisoare, tratament neomenesc și umilințe grele prin întoarcerea și celuilalt obraz. Nimic nu-l mai afectează, pentru că iubește tot.

D.G.: Era unul dintre „colegii”?

Părintele Pantelimon: Da. A venit să vadă ce facem, ce discutăm. Acum a plecat liniștit. Ia spune, cum merge cu scrisul? Să fii atentă, că așa văd că ai credință! Trebuie să spunem doar adevărul, doar ce am auzit și am văzut eu. Au mai venit și alții să scrie..., dar cu ei e altă poveste. Au venit destui să-mi ia interviuri, dar unde nu a fost credință, s-a șters tot ce înregistraseră. Eu am încercat să le explic care e rostul României cu această Lucrare Dumnezeiască a pregătirii Celei De-a Doua Veniri, dar, pentru că nu au avut credință, s-au trezit acasă cu traista goală. Nu am putut face nimic, pentru că ei nu înțelegeau. Și nu înțelegeau, pentru că nu credeau. Și unul dintre ei a reușit să scrie câte ceva, dar incomplet și unele lucruri nu erau adevărate. Plus că sunt multe zvonuri aruncate așa, să zăpăcească lumea, să nu știe ce să mai creadă despre Părintele Arsenie Boca. Ți-am mai spus...

D.G.: Cristian Șerban. Am adus-o să ne uităm prin ea.

Părintele Pantelimon: Da, e bună! A scris ce trebuie, dar trebuie să scrii și tu în cartea asta unele completări. Trebuie completat cu ce ți-am spus despre „arhierii și preoți” și să spun preoților să nu mai citească, să nu mai spună cum e scris acum, că „preoții și arhierii” l-au ucis pe Iisus. Și rugăciunile și tot ce ți-am mai spus. Și despre campania de denigrare a sfinților, a Părintelui Arsenie Boca, și a moaștelor și despre piedicile care se vor pune în calea celor care vor să vorbească despre a Doua Venire a lui Iisus. Vor ajunge să restrângă, să interzică aceste scrieri, dar Dumnezeu nu va lăsa așa, nu se pot pune cu voia Lui Dumnezeu. Când vor vedea ei care e voia Lui Dumnezeu și ce greșală mare au făcut opunându-se, va fi prea târziu pentru ei. Dumnezeu tot va scoate la lumină aceste cărți și toate le va scoate. E grea luptă cu Anticristul, că vrea să-i smintească pe ai Bisericii, să nu-i recunoască pe Părintele Arsenie Boca, iar lumea să nu mai creadă în el. Mare greșală, că el e un mare sfânt, care a făcut atâtea minuni și face mereu. Părintele a plâns cu lacrimi șiroaie pentru acest popor, era baltă în jurul lui, și acum, asta e recunoștința.

D.G.: Am mai aflat încă o dezinformare, Părinte! În unele cărți scrie că Părintele ar fi spus să nu ne rugăm pentru sinucigași, că „mai mult rău le facem”.

Părintele Pantelimon: Ei vor să facă lumea să creadă că Părintele era împotriva Bisericii, că de fapt, până la urmă, nu este un sfânt. Ți-am mai spus lucrurile acestea, dar ți le mai spun, ca cei ce citesc să ia aminte la ce vorbesc. Mă supără tare mult lucrurile acestea și am să te rog să nu mai stai de vorbă cu oamenii care îți spun astfel de vorbe necugetate. Chiar dacă unii nu o fac intenționat. Ar face bine să se gândească bine atunci când vorbesc despre sfinții acestui neam, pentru a nu sminti pe cei cu și mai puțină credință ca ei. Dacă ar avea credință, le-ar nega din start. Ar veni la tine și ți-ar spune că, uite, iar îl atacă pe Părintele Arsenie. Dar, probabil, că ei vin la tine și te informează, fie din îndoială, fie că, uite ce am aflat: că nu e bine să te rogi pentru cutare sau cutare, sau nu știi ce și nu știi cum, că, uite o spune chiar Părintele Arsenie Boca. Să-mi aduci și mie cartea în care scrie asta, nu mai pot să tot spun și să spun mereu! Degeaba, oamenii nu înțeleg nimic, nu înțeleg că trebuie să se lupte și să nu se mai îndoiască. Nu mai vreau să-l amestecăm pe Părinte aici! Fiecare scrie după cum îl taie capul. Iar tu trebuie să fii mai categorică. Dacă ar veni de pe poziția unor luptători, ar fi altceva, așa, doar vorbe care pot sminti! Ce atâtea întrebări de acest gen? Nu mai sta de vorbă cu ei, pentru că dacă, după câte a făcut Părintele pentru acest popor, nu au certitudini, atunci,

ce să mai zic? El, care iubea și iubește atât de mult acest popor! Plângea și se ruga pentru neamul românesc.

D.G.: Și cu ce lacrimi! Făcea baltă de lacrimi în jurul său.

Părintele Pantelimon: Nu trebuie să mai acceptăm să planeze îndoiala de felul acesta: „Ai auzit ce a spus, sau ce s-a spus despre Părintele Arsenie Boca?”. Și asta, așa ca lecție, fără să ne supărăm pe ei. Trebuie și ei să învețe ce să întrebe. Cum să întrebi dacă un sfânt a putut face o oarecare minune sau că, știind că a făcut atâtea și atâtea minuni, să nu înțelegi că el ne iubește pe toți și se roagă pentru toți?

D.G.: Cine m-a întrebat, e de bună-credință.

Părintele Pantelimon: Măi!... de bună-credință, de bună-credință, dar, de fapt, fără credință. O lecție nu-i strică! Atitudinea ta fermă ar fi pus-o și pe acea persoană de „bună-credință” pe gânduri și s-ar fi simțit vinovată că i-a trecut prin cap să întrebe așa ceva. Data viitoare nu ar mai fi întrebat, pentru că deja știa lecția apărării credinței. Fără nicio supărare, nici din partea ta, nici a celor care pun astfel de întrebări. Când apărăm adevărul, îl apărăm pur și simplu, fără patimă. Trebuie înțeles că apărarea adevărului, a Cuvântului Lui Dumnezeu, nu înseamnă patimă, înseamnă luptă și suntem obligați să o ducem tot timpul, fără tulburare, fără nervi, cu dragoste pentru cel care nu înțelege. Altfel, se pierde și mai rău. Și așa trebuie să faci și tu, să te lupti pentru adevăr. Să te lupti și cu cei care deformează adevărul despre Părintele Arsenie Boca. Eu ți-am spus că rolul Părintelui în această Lucrare a fost de a corecta. El mă corecta pe mine și pe Moș Ilie în legătură cu tot ceea ce trebuia să facem legat de descoperirile făcute de Sfântul Ioan Evanghelistul lui Moș Ilie. Cum ți-am mai spus, Moș Ilie era proroc, iar Părintele Arsenie Boca a fost așa cum a fost Mântuitorul. Prorocii au fost proroci, dar Mântuitorul a venit și a corectat. Și acum, se bagă mulți și dintre cei ai Bisericii care nu recunosc menirea Părintelui Arsenie Boca și sfințenia iui. Dar așa cum au făcut cu Mântuitorul, vor să facă și cu Părintele Arsenie Boca. Lui Iisus îi spuneau că are drac, că are demon și că scoate demonii din oameni cu puterea lui Beelzebuth, căpetenia demonilor, adică Satana; îl acuzau de tot felul de lucruri urâte din cauza invidiei. Iar Iisus le-a închis de fiecare dată gura prin adevăr. Mai știi ce le-a răspuns Iisus? Ia, caută și scrie: „Orice împărăție care se dezbină în sine, se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine, nu va dăinui.” (Matei: 12; 23; 24; 25). Dacă Satana scoate pe Satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci, cum va dăinui împărăția lui?” Apoi i-a întrebat ce fac copiii lor? „...dacă Eu scot pe demoni cu Beelzebuth, feciorii voștri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători”. (Matei: (12; 26). Vezi, Mântuitorul le-a astupat gura totdeauna fariseilor și tot timpul le-a spus că nu El vorbește, ci Tatăl care l-a trimis pe El. Dar ei nu înțelegeau din cauza mândriei și a invidiei. Nu au înțeles că Tatăl vorbea prin Fiul și că una erau. Degeaba le-a tot spus, că fariseii l-au omorât. Nu aveau cum, pentru că acolo unde e orbire, e întuneric. Erau orbi. Din cauza asta ei nu mai puteau nici măcar întrezări dumnezeirea Lui Iisus. Erau dominați de întunericul pe care ei l-au lăsat de bunăvoie să pună stăpânire pe ei. Vezi și acum, mândria din unii oamenii nu mai acceptă simplitatea, sfințenia, nimic din ceea ce vine de la Dumnezeu. Așa că asta fac și cu Părintele Arsenie acum și cu Moș Ilie, prin care a lucrat Ioan Evanghelistul. Ți-am spus că au încercat de trei ori să-i mute moaștele Părintelui Arsenie Boca. De trei ori l-au dezgropat și de fiecare dată au fost azvârliti în toate părțile. Nu s-au putut apropia și nici nu or să poată. Dar, vezi tu, din mândrie, ca și cei care l-au răstignit pe Iisus, și ei sunt orbi și nu înțeleg că asta e de la Dumnezeu și că vor păți și data viitoare la fel. Vor fi azvârliti de puterea lui Dumnezeu pusă în Părintele Arsenie Boca, de îndumnezeirea lui. Vor spune și că au scos osemintele Părintelui Arsenie Boca, o mână de oase, fără nicio însemnătate, ca să arate lumii că Părintele Arsenie Boca nu e sfânt. Îl știi și pe cel de care se vor folosi ca să facă această înscenare. Vor fi niște oseminte ale altcuiva, nu ale Părintelui Arsenie Boca, dar vor spune că sunt ale lui, ca să-l denigreze, cum ți-am spus. În felul acesta, vor încerca să

alunge lumea de la Prislop, să nu se mai ducă acolo credincioșii, dacă nu sunt acolo moaștele Părintelui Arsenie Boca, ci doar niște oase.

Așa vor face și vor sminti. De moaștele Părintelui Arsenie Boca nu se vor putea apropia. Ia aminte, îți mai spun ceva, când vor vedea că lumea nu se va sminti, și va fi destulă, se va duce în continuare la Prislop, la mormântul Părintelui Arsenie Boca, vor arunca acolo cu o bombă, ca să sperie credincioșii. Mormântul nu va fi afectat. Nu îngăduie Dumnezeu așa ceva, pentru că este rânduit ca moaștele Părintelui Arsenie Boca să fie scoase doar la Ziua Judecării. Toată această campanie împotriva Părintelui Arsenie Boca și a celorlalți sfinți care vor urma, face parte din lupta lui Anticrist de a-L detrona pe Dumnezeu, prin distrugerea sfinților lui, a moaștelor și, în final, a Bisericii Lui. Pregătește-te pentru vremuri grele. Roagă-te și să fii ca și gata. Vor veni mulți să te atace, vezi cum vorbești cu ei. Vor încerca să te atragă în tot felul de curse. La unele atacuri, tu să fii mută. Acolo unde nu putem noi să apărăm sfinții, și prin ei Ortodoxia, poate Dumnezeu. Trebuie să fii și atentă. Dacă vezi că nu înțeleg, renunță, că nu ai nicio șansă să-i întorci de la părerea lor. Și în toate câte ți se vor întâmpla, tu să nu te sperii. Maica Domnului e cu tine. Anticrist vrea să stingă credința și va lupta cu toți cei care cred, iar pe cei necredincioși îi va îndârji în pornirea lor inconștientă spre distrugere. Fii atentă, fii foarte atentă, e grea lupta cu diavolul. Pe unii îi va ataca, pe alții îi va folosi. În ambele situații trebuie să fii atentă, deci, atât la tine, cât și la cei din jurul tău. Ei acum nu-și dau seama ce fac, că-L hulesc pe Sfântul Duh prin denigrarea Părintelui Arsenie Boca și a sfinților care vor păți în curând la fel. Vor veni pedepse peste ei, ca să ajungă să înțeleagă. Dumnezeu ne luminează prin suferință, dacă de bunăvoie nu vrem, pentru că ne iubește! Însă, dacă întrecem măsura și noi tot nu vrem și nu vrem și ne tot opunem și nu facem nimic să vedem voia Lui, Dumnezeu se supără și nimeni nu scapă de mânia Lui Dumnezeu, cum nu au scăpat nici iudeii, pentru că l-au ucis pe Iisus. Iisus a spus: „Iartă-i Doamne, că nu știu de fac”. Dar Dumnezeu nu i-a iertat, ca ei să se trezească, să se pocăiască pentru că l-au ucis Fiul cel iubit. Îi ierta dacă se pocăiau. Fără pocăință, nu merge! Dar nici acum nu-și recunosc vina și nu suferă pentru greșeala lor și de aceea, la a Doua Venire, vor fi iertați doar evreii care s-au creștinat. Așa și cu cei care nu înțeleg să se întoarcă la Dumnezeu. Dumnezeu lucrează cu înțelepciune, nu știm noi ale Lui, dar ce știm e că cine nu-L are pe Dumnezeu, îl are pe cel rău. Două sunt căile: una spre Lumină, alta spre întuneric și fiecare e liber să aleagă ce vrea să facă, să urce sau să coboare. Și cu cât coboară mai mult, cu atât întunericul îl face orb și rob al său și drumul de întoarcere e mai greu, pentru că ajunge să-l scoată pe Dumnezeu din el, care îl umple de lumină călăuzitoare. Cine vede ceva în întuneric? Eee, acuma, orbiți de mândrie, de invidie, unii dintre cei ai Bisericii nu pot să recunoască Lucrarea lui Dumnezeu în Părintele Arsenie Boca și în Moș Ilie. Primul este apostol, iar al doilea, proroc, cum ți-am mai spus. Moșul a fost un om simplu, fără carte, iar Părintele Arsenie Boca, unul cu multă carte și, vezi, deși unul avea carte și celălalt nu, amândoi erau înțelepți. Vorbeau foarte puțin și numai ce trebuie. Acum, mulți dintre cei cu carte se cred mari înțelepți, dar nu e așa! Mulți dintre doctori sau profesori sau oameni de știință, se cred mari învățați. Nu țin cont că tot ce au, e de la Dumnezeu. Au impresia că ceea ce au ei, că acest dar al medicilor, sau al profesorilor, sau al oamenilor de știință e un merit al lor, nu al Lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu le dădea aceste daruri și nu le purta de grijă să iasă la iveală darul, ei ce putere aveau? Niciuna, fără Dumnezeu!

Și apoi vin și spun, după ce Dumnezeu le-a dat inteligență, ținare de minte și atâtea și atâtea, că e meritul lor! Vine și spune mândru, că el e doctor sau profesor și atât, fără niciun fel de mulțumire sau recunoștință față de dragostea lui Dumnezeu. „Eu am vindecat, că sunt doctor! Eu am inventat și am descoperit cutare și cutare, că sunt om de știință!” Antonie cel Mare spunea: „Nu toți înțelepții sunt înțelepți!”. Așa și cu aceștia. Fără Dumnezeu, doar crezi că ești înțelept. Unii nu mai văd că tot ce au bun în ei e de la Dumnezeu. Aici e lupta pe care Antonie a arătat-o. Să te vezi cum ești! Să te lupți cu firea cea păcătoasă, cu întunericul din

tine, ca să poți să te vezi cum ești. Eu îi trag de urechi părintește, dacă nu suportă dragostea mea și sfatul meu, e alegerea lor. Ei cred că văd, dar de fapt, nu văd nimic! Cu Sfântul Antonie cel Mare, Dumnezeu a vorbit de la suflet la suflet. Așa a vorbit cu toți sfinții, cu Părintele Arsenie Boca și cu Moș Ilie. Pe Părintele Arsenie Boca nu puteai să-l încurci. Nici nu trebuia să deschizi gura, să spui ceva, pentru că el te vedea imediat dacă ești întunecat, și încerca să te lumineze. Iar acum, cei care se pretind înțelepți, fac ca și evreii, dau cu pietre în cei ai Lui Dumnezeu și aruncă tot felul de zvonuri, ca să zăpăcească lumea, și așa destul de zăpăcită de întunericul adus de Comunism. Trebuie judecate lucrurile, gândite! Noi spunem doar adevărul despre această Lucrare, despre Părintele Arsenie Boca și despre Moș Ilie! Ei, ca și Mântuitorul, au făcut fapte! Mântuitorul nu doar a vorbit, a ținut post, a înviat din morți, a vindecat, a scos demoni. S-a luptat pentru Adevărul Tatălui Său, care e doar Unul. Prin fapte S-a luptat Iisus, prin fapte de credință! Noi, am făcut faptele de credință cerute și am dovedit că am făcut ce ni s-a cerut prin Duhul Sfânt: am construit Clopotul, am făcut Racla, Postul de 33 de ani, slujbele, cam tot atâția ani, pentru că nu am mai fost lăsat să slujesc în, ultimii ani. Și altele, cerute de Mântuitor să le facem. Noi vorbim prin fapte, nu de la noi! Dacă vorbim de la noi, asta nu înseamnă nimic, e lipsit de valoare!

Noi am vorbit doar despre ceea ce a vorbit și Apocalipsa în legătură cu această Lucrare. Ce scrie în Apocalipsă la Capitolul 2, Versetul 7, aia am spus și noi! Lui Moș Ilie i s-a descoperit sensul acestui verset și el ni l-a spus nouă. Deci, trebuie judecate lucrurile atunci când le faci. E greu să te lupți cu diavolul, mai ales că e veacul lui. Dumnezeu i-a dat voie diavolului să-și facă de cap, ca să ne încerce și în felul acesta, ne-a pus la examen pe fiecare. Ce e grav e că și cei ai Bisericii știu despre ce spune Apocalipsa, dar tac sau neagă. Nu se pot face, că nu au înțeles ce spune Iisus despre Sfântul Ioan Botezătorul!

D.G.: ...că e „cel mai mare om născut din femeie”...?

Părintele Pantelimon: Așa, și acum, ei ar vrea să le spunem unde se află trupul Sfântului Ioan Botezătorul, să ne dea pe noi la o parte și să-l ia ei, ca nimeni să nu știe că trupul există. Sunt orbi! Orbiți de mândrie! Cum își pot închipui că Dumnezeu va îngădui așa ceva? Nu au cum să ajungă la trupul Sfântului niciodată, pentru că nu au credință! Cum nu se pot apropia de trupul Părintelui Arsenie Boca, tot așa nu vor putea ajunge niciodată la trupul Sfântului Ioan Botezătorul. Și ei nu iau în calcul atâtea și atâtea situații în care Dumnezeu s-a mâniat pe cei care au luptat împotriva sfinților lui. Vor plăti cu toți, dar mândria îi ține departe de aceste adevăruri. Și sunt atâtea. De fapt vor răspunde, așa cum o să răspundem toți, și „pentru fiecare cuvânt”. Așa ne spune Iisus. Pentru fiecare cuvânt vom răspunde. Iar noi trebuie să spunem numai adevărul, cum s-au petrecut toate în descoperirea acestei Lucrări. Că dacă spunem de la noi, aia nu mai e treabă! Ce-am făcut, ce-am rezolvat? Ne atragem pedeapsă! Iar despre Părintele Arsenie Boca, e denigrat și vă mai fi. Cine te mai întreabă dacă ai auzit că nu știu ce cu Părintele, să le spui că Părintele Arsenie Boca a fost trimis de la Dumnezeu, ca și Moș Ilie, și el a ținut și Biserica și Statul. El a căutat, cu dragostea lui, să-i lumineze și pe cei ai Bisericii și pe cei ai Statului. S-a rugat pentru toți și i-a lăsat liberi, să facă ce vor ei. Nu s-a opus nici unora, nici celorlalți. Și pe el, colegii l-au trădat. Aici e durerea, ca și la Mântuitorul. Tot unii dintre cei ai Bisericii l-au omorât. Și pe Părintele Arsenie Boca, la fel, unii dintre ei colaborau cu Securitatea și l-au trădat. Dar el a știut și nu s-a supărat pe ei, nu le-a spus nimic. Știa că o să moară și cum o să moară. Ți-am mai spus!

D.G.: Acum, după alegeri, au apărut tot felul de documentare despre Părintele Arsenie Boca.

Părintele Pantelimon: Asta cu documentarele, doar așa, se prefac că sunt preocupați de sfințenia Părintelui Arsenie Boca! Până la urmă vor să facă din el un om fără Dumnezeu. Amestecă noțiuni, ca lumea să rămână în întuneric sau ca cei care știu despre ce este vorba, să ajungă la îndoială.

Vor să inducă ideea că nu e de-al Bisericii, că lucra neortodox. Până la urmă or să-l scoată și legionar, nu m-ar mira! E o mare durere să vezi cum sfinții tăi sunt batjocoriți și defăimați. Mare păcat și mare pedeapsă vine, cum nu a mai fost, pentru că a ajuns răutatea la gravitate. Noi am arătat, prin faptele noastre, ce vrea Dumnezeu de la poporul român, pe care Părintele l-a iubit și îl iubește atâta de mult. Or să înceapă și cu Moș Ilie! Ce să mai vorbim! Dacă cei ai Bisericii nu înțeleg ce misiune ne-a încredințat nouă Dumnezeu, din dragoste pentru păstrarea Cuvântului Său, va fi rău pentru popor! Căci vine pedeapsă! Altceva nu mai am de spus. Doar atât, că Maica Domnului plânge că nu ne trezim, că nu ne îndreptăm, și dacă nu a fost cutremurul cel mare până acum, e pentru că l-a amânat Maica Domnului cu rugăciunile ei. Dar și Dumnezeu, cât să ne rabde?! A ajuns răutatea la gravitate!

D.G.: Culmea e că informațiile pe care își fundamentează argumentele sunt doar note scrise ale fostei Securități. Păi, ce facem, Părinte, îl punem pe lup paznic la oile lui Dumnezeu? Ne inspirăm din „fundamentările” celor care i-au chinuit în închisori pe nedrept?

Părintele Pantelimon: Securitatea scria despre noi așa cum înțelegea ea. Despre toți avea note informative scrise cu concluziile la care ei voiau să ajungă, nu la cele pe care le cerea respectarea adevărului. Ei nici nu puteau face altfel, asta era meseria lor, și nu te poți supăra pe cei care nu pot, sunt slabi. Eu ți-am mai spus! Aici vor să ajungă! Să-i scoată pe toți sfinții noștri în afara bisericii și să nu-i canonizeze.

D.G.: Poate se fac presiuni asupra Bisericii, Părinte.

Părintele Pantelimon: Problema e, de ce acceptă Biserica aceste presiuni ale unor organizații care nu au nimic comun cu creștinătatea? De când avem datorii sau obligația să dăm explicații unora din afara Ortodoxiei și a Bisericii Române? Începe prigoana sfinților necanonizați și a moaștelor. E pe cale! Dar, până la urmă, nu va fi cum vor ei! Dumnezeu are alt plan și vor răspunde toți, așa cum au răspuns și cei care s-au apropiat de Lucrarea noastră, fără credință.

D. G.: Am asistat la unele discuții în care Părintele Arsenie Boca era pus în discuție în legătură cu faptul că ar fi spovedit partizanii din munți. Pe lângă faptul că orice om are dreptul la spovedanie, cât adevăr e în aceste informații?

Părintele Pantelimon: Niciun adevăr! Numai minciuni! E adevărat că au venit câțiva din munți o dată, o singură dată, la spovedanie, dar Părintele Arsenie Boca nu i-a spovedit, că doar nu se terminaseră preoții din România?! Nu putea să facă asta, știind că era urmărit de Securitate. În schimb, i-a trimis la bucătărie să le dea cineva ceva de mâncare, că erau morți de foame. Asta nu se mai vede? Asta ar fi făcut-o și cu cei ai Securității, cu oricine, că așa e creștinește, iar Părintele era milostiv. Or să ajungă să spună că nu știu care om de seamă, dar adormit întru Domnul, a spus nu știu ce năzvătie despre Părintele Arsenie Boca, doar, doar vor strica imaginea Părintelui Arsenie Boca, așa încât să se agațe de orice și să nu-i canonizeze.

D.G.: Da, așa e! Și apucă-te și fa cercetare pe brânci, să vezi când a spus cutare față bisericască sau alt om de seamă, adormit întru Domnul, o anume dezvăluire din viața Părintelui Arsenie Boca. Sintagma „dezvăluiri despre...” are priză la cititor și, dacă nu e dispus să studieze acele dezvăluiri, crede.

Părintele Pantelimon: Și uite așa se împrăștie tot felul de povești mincinoase despre Părintele Arsenie Boca și pe nesimțite, cel îndoielnic, ajunge să creadă în aceste „dezvăluiri”. Mai mare dovadă că nu e adevărat, e că ei dau înregistrări cu vocea Părintelui Arsenie Boca. Așa pot contraface orice, că așa lucrează Securitatea. Au și dotări mai multe acum, le e mai ușor. Le făceau ei înainte, dar acum! Așa că, ce să mai zic, decât țineți-vă mintea la Dumnezeu, ca să vă lumineze, ca să puteți vedea între minciună și adevăr. E un război. De fapt el nu a încetat și nu va înceta niciodată! Dar noi trebuie să rămânem puternici în credință, să nu-i lăsăm pe alții să se joace cu mintea noastră. Ba e așa, ba nu e așa! Și eu le spun și le tot spun și nu am să tac. Am să le tot spun până nu o să mai pot, că această cale e cea a

pierzaniei, că trebuie să fie atenți și să asculte de cei care știu ce înseamnă lupta cu diavolul. Cu diavolul nu e de joacă! După ce te prinde, e greu să mai scapi de el. Trebuie multă luptă și rugăciune a celorlalți, pentru că cei întunecați ajung să nu se mai poată ruga pentru ei. Ei nu mai înțeleg rostul rugăciunii și cred că nimic rău nu li se poate întâmpla lor. Neînțelegerea vine din orbirea sădită de cel rău, care nu suportă rugăciunea. De aceea, noi trebuie să ne rugăm să-i lumineze Dumnezeu, să treacă peste mândria lor, să-i ierte că i-au întors spatele și să pună lumină în sufletele lor, ca să poată să vadă calea de întoarcere. Că ei sunt rătăciți!

D.G.: Părinte, au apărut pe Facebook mai multe comentarii în legătură cu Sfântul Francisc de Assisi, pictat cu aură, de către Părintele Arsenie Boca, la Biserica de la Drăgănescu. Am cunoscut câteva persoane care s-au smintit și, în urma acestor comentarii, nu mai cred în Părintele Arsenie Boca. Cu ce putem să-i ajutăm pe cei care nu mai cred? Ei consideră că pictarea unui sfânt catolic anulează sfințenia, sau că Părintele nu a fost niciodată sfânt, pentru că, spun ei, Sfântul Francisc de Assisi este eretic. O cădere gravă, vătămătoare, în formalism, după părerea mea. Doar nu putem să spunem că Părintele Arsenie Boca nu e sfânt pentru că l-a pictat pe Francisc de Assisi?

Părintele Pantelimon: La ce te aștepți? Vor spune lucruri și mai grave, unele foarte urâte, ca să-l denigreze, cum ți-am mai spus. Spune-le să se întrebe ce a făcut Părintele Arsenie Boca și or să vadă că nimeni nu a făcut minunile pe care el le-a făcut. Părintele a lucrat ca și Mântuitorul cu vindecarea sâmbăta, ca să vadă cum judecă oamenii. Așa și cu ai noștri, să-i vadă cum judecă. E o încercare pentru ei. Prin această pictură vrea să spună că Dumnezeu nu dă pe nimeni afară. Și, cum ți-am mai spus, Părintele Arsenie Boca nu a făcut nimic de la el niciodată (prin el lucra Duhul Sfânt). Părintele a mai spus și că de la Apus, de la catolici, vine pedeapsa peste țară. El nu a fost cu catolicii. Căci aici vor să ajungă, să-l lipească de catolici, ca apoi să-l acuze și pe Părintele Arsenie Boca că și el e eretic, ca și Francisc de Assisi, care era catolic. Ei nu își dau seama că, de fapt, ceea ce pun ei în faptele Părintelui Arsenie Boca, în realitate, e părerea lor despre catolici. Cei care îl acuză pe Părinte de erezie, până la urmă, nu?, îi acuză, de fapt, pe catolici de erezie. Unui om poți să-i spui că e în credință greșită, că nu e bine pe ce cale se îndreaptă, fără să-l acuzi și să faci din asta ceva de neiertat, cum fac ei cu catolicii, că esența asta este. Datoria unui creștin ortodox e să spună celui care a greșit că nu e bine ce face, pentru el, pentru mântuirea lui, nu că am avea noi o ambiție, să fie ca noi. Nu, în niciun caz. Dar, totdeauna cei care lucrează în felul acesta, vor să facă dintr-o situație pe care vor să o folosească împotriva cuiva, o problemă sensibilă. Nu e nicio problemă sensibilă. Adevărul e acesta. Părintele nu era cu catolicii, adică nu făcea ale lor. Era ortodox și făcea cele ale Bisericii Ortodoxe.

D.G.: Dar nici împotriva catolicilor. El nu a fost împotriva nimănui. Nici a comuniștilor, nici a celor care l-au omorât, nu le-a fost împotriva, nu s-a opus și s-a rugat pentru toți. Asta înseamnă că a fost comunist, că a fost de partea celor care l-au ucis, dacă nu le-a stat împotriva și i-a iubit, cum de altfel a iubit toată zidirea lui Dumnezeu?

Părintele Pantelimon: Părintele lucra cu o tactică, la fel ca și Mântuitorul. Nu au știut iudeii de Iisus? Au știut că vine și cum vine și nu l-au primit! Acum o altă întrebare, ai noștri nu au știut și nu știu ce a făcut Părintele Arsenie Boca? Ce a făcut Părintele Arsenie Boca a mai făcut doar Mântuitorul. Nici apostolii și niciun alt sfânt nu au făcut ceea ce face el. Vindecă și face mari minuni în continuare. Doar sfinții, după ce au adormit, fac în continuare minuni. Părintele Arsenie Boca face minuni pe care puțini le știu. Cei mai mulți care vin la Prislop se vindecă, potrivit cu credința lor în Dumnezeu, iar vrăjmașul nu suportă asta și din cauza asta s-a ajuns aici.

D.G.: Iisus a spus că, spre sfârșitul veacului, vor fi sfinți care vor face minuni mai mari decât a făcut El.

Părintele Pantelimon: Nu comentez mai mult, să nu se interpreteze. Vor vedea la vremea potrivită. Și ți-am mai spus, pe lângă cei smintiți de această campanie de denigrare a

Părintelui Arsenie Boca, vor fi și preoți. Părintele ne spunea: „Măi, cât veți trăi, veți avea de lucru cu unii dintre cei ai Bisericii”. Iar faptul că l-a pictat pe Francisc de Assisi nu e o piedică pentru nimeni, niciun neajuns. Părintele a lucrat ca și Mântuitorul, cum a făcut Mântuitorul, când i-a vindecat sâmbăta pe bolnavi. Și cu toate că vindeca, unii au spus că Acesta nu e Dumnezeu. Ai văzut? Așa și cu Părintele Arsenie Boca, e o ocazie să vedem cum judecă ai noștri, deși el a făcut minuni ca și Iisus. Să știi că, faptul că l-a pus pe Francisc între noi, între ortodocși, e o mare taină: Francisc vrea să le arate în felul acesta, prin pictura Părintelui, că a trecut de partea ortodocșilor. Le dă de fapt peste obraz catolicilor, îi muștră, și le arată că el a trecut la ortodocși. Vrea ca ei să revină la calea dreaptă. Părintele a lucrat cu o taină, nu vă luați după critici de-astea. Dumnezeu a vrut să le arate catolicilor că el nu e contra lor și a pus un catolic în Biserica noastră. Și ce mă supără e că s-au legat de o pictură și nu s-au legat de minunile pe care le-a făcut Părintele. Pe astea nu le văd! Eu îți spun că tot ce se întâmplă e un examen de conștiință și e legat și de faptul că, de curând, au fost la Prislop, la mormântul Părintelui Arsenie Boca, în jur de 90 de mii de persoane într-o singură zi și, atunci s-au speriat de atâta lume! Și știi și de unde vine, de la care preoți. Și nu văd că Părintele plânge! A plâns și icoana de aici după vorbele grele auzite. Ei nu înțeleg că Părintele Arsenie Boca nu a avut cu nimeni nimic și doar a căutat să zidească sufletele. Iar pictura e un mesaj pentru catolici, de atragere a acestora spre noi, de îndreptare a lor, să ajungă și ei să săvârșească rânduiala ortodoxă. Ei sunt ca fiul risipitor și prin asta, noi le arătăm că îi primim. Nu au cum să zică, după acest mesaj, că noi nu i-am primit, că Biserica Mamă nu îi vrea. Și de fapt, ei singuri s-au înlăturat, nu i-a înlăturat nimeni, prin blestemul pus nouă, care s-a întors asupra lor. Patriarhul Fotie, după rupere, știi, i-a primit și el. Acum trebuie să-i primim și noi. Dacă Dumnezeu îi primește, cine suntem noi să nu-i primim? Iar mesajul acesta este de îndemn, să se întoarcă la noi.

D.G.: Sunt doar frații noștri, cum să nu-i iubim și să nu-i primim! Asta nu înseamnă că ne catolicizăm noi. Dacă ajuți un frate, nu înseamnă că te transformi și treci la religia celuilalt. Iubirea de frate nu contaminează. Iisus a devenit orb, că l-a vindecat pe orbi, sau păgân, că a vindecat păgâni? Nu!

Părintele Pantelimon: Da, așa e, și pe Francisc de Assisi l-a pus Dumnezeu în Biserica Ortodoxă ca să-i cheme și pe ceilalți catolici la ortodoxie. Nu cu forța, cu exemplu. Prin el, au și catolicii un conducător. Dumnezeu, prin Părintele Arsenie Boca, l-a pus pe Francisc acolo, ca să-i aducă și pe ei la Biserica noastră. De-aia l-a pus! Părintele nu era cu catolicii, dar nu era împotriva lor.

Și dacă ai simțit în inima ta, nu ai cum să nu crezi în Părintele Arsenie Boca. Și de această simțire sau, mai bine zis, de lipsa ei, dăm socoteală la Judecată. Asta e încercarea. Unii cred, alții nu. Ca și cu vindecarea orbului din Evanghelia de azi. Îl acuzau pe Iisus că nu respectă sâmbăta. Așa și Părintele, e judecat pentru o pictură. Dar și Francisc e zidirea lui Dumnezeu! Punerea lui în Altarul nostru e o mare taină: Dumnezeu le arată catolicilor că le-a trimis și lor un conducător care le arată care e Calea, la care Altar trebuie să slujească, și dacă ei nu-i ascultă și nu se întorc, vor răspunde la Judecată.

D. G.: Sunt mulți dintre cei cu care am stat de vorbă, care îl acuză pe Părintele Arsenie Boca de ecumenism, că prin el se face ecumenismul.

Părintele Pantelimon: Pictura de la Biserica Drăgănescu e doar un motiv ca să-l îndepărteze, să-l dezlipească și mai mult pe Părintele Arsenie de Biserica Ortodoxă, să spună că e omul catolicilor. Cum să acuzi un singur om de ecumenism, iar acela să fie tocmai Părintele Arsenie Boca? Sunt atâția care s-au școlit pe la catolici, pe la diferite culte și nu-i acuză nimeni de ecumenism și nici nu e normal să-i acuze. Ce se vrea acum, este tocmai ajungerea la ecumenism, dar prin alții. Iar tehnica e una veche de când lumea. Pun în numele celor care nu mai sunt interesele lor și spun că ei au vrut, cei care nu mai sunt printre noi, că ei sunt vinovați de direcția în care se îndreaptă Biserica acum. Păi, de ce nu s-a îndreptat

atunci Biserica în direcția ecumenismului, că oricum comuniștilor nu le păsa în ce direcție se îndreaptă Biserica, atunci, când îl acuză cei care-l denigrează pe Părintele Arsenie Boca de pactizare cu catolicii și împingerea Bisericii spre ecumenism? Toate acestea, și cu pictura, și cu ecumenismul, pot fi și o încercare a credinței. Cine are credință în Dumnezeu, nu cade în sminteală, nu se lasă înșelat de cei care luptă, de fapt, împotriva creștinismului. Războiul e vechi, e din vremea fariseilor și se va termina odată cu Venirea a Doua a lui Iisus, după ce îl va învinge pe Anticrist. Părintele Arsenie Boca a lucrat ca și Iisus, cu iubire. Dacă a iubit toată omenirea, pe dușmanii lui, toată Zidirea lui Dumnezeu, trebuie să ne supărăm pe el că nu-i pune la zid pe catolici? Ce are iubirea cu ecumenismul? Dar ei se folosesc de iubirea Părintelui Arsenie Boca, pentru a-l lipsi de catolici, de ecumenism.

D.G.: Iubirea nu clasifică, nu etichetează. Ori, după mine, tocmai „ortodocșii” care îl acuză pe Părinte de pactizare cu catolicii pun o etichetă și îndeamnă la o atitudine anticatolică, neortodoxă, de fapt. Iar Iisus ne spune clar, că trebuie într-un gând și glas să-L mărturisim.

Părintele Pantelimon: Toate popoarele. Fiecare popor e liber să aleagă dacă vine sau nu la dreapta credință. Cine nu a înțeles asta, nu înțelege nici că ecumenismul e o chestiune de unitate în credința ortodoxă și nu în alta. Pentru cine vrea să înțeleagă. Cine nu vrea să vină la dreapta credință, e treaba lui și acest lucru nu trebuie forțat. Cine vine, vine din convingerea sa proprie, din dragostea sa de adevăr. Părintele Arsenie Boca i-a chemat pe români la Biserica Ortodoxă, nu la alta, așa cum vor să-l acuze acum. Dar să nu mai vorbim, că or să creadă că avem ceva cu ei. De multe ori, unui om, când îl dojenești, din dragoste pentru el ca să se îndrepte, i se pare că te iei de el, că ai ceva cu el și din fiu ți-l faci dușman. N-aș vrea să se înțeleagă că avem ceva împotriva lor. Pe copil nu-i cerți când greșește? Ba da, iar asta nu înseamnă că nu-i iubești. Așa și cu oamenii și cu popoarele, îi mai și dojenești, dacă au spart geamul cu mingea.

D.G.: Dar despre fragmentul audio despre Fericire, dat de televiziuni și postat pe facebook, despre care se spune că ar fi al Părintelui Arsenie Boca, ce spuneți?

Părintele Pantelimon: Părintele Arsenie Boca nu a dat niciodată niciun interviu și, oricum, nu ar fi vorbit despre Fericire. Poate despre fericiri, dar nu despre Fericire, iar vocea lui era una fermă, hotărâtă. Nu e vocea lui. Vor doar să-l denigreze! Te aștepti la altceva? Eu, categoric, nu! Știu ce vor să facă, să-l scoată în afara Bisericii, să nu-i canonizeze.

D.G.: Părinte, aș vrea să mai lămurim un aspect, să nu lăsăm nimic neexplicat și să răspundem la toate întrebările pe care și le-au pus în aceste zile cei care sunt supărați pe Părintele Arsenie Boca. De ce-i primea Părintele Arsenie Boca pe creștini cu mâinile încrucișate pe piept?

Părintele Pantelimon: Pentru că toți cei care veneau la el voiau să-l atingă, să-l țină de mână și îți dai seama când veneau mulți, că nu putea să se lase tras de mâini de atâta lume. Oamenii se simt mai liniștiți, mai în siguranță când te ating, când te țin de mână. Asta poți să o accepți când sunt puțini oameni, dar când veneau așa de mulți la el, nu putea să se lase tras de mâini de atâta lume, că putea să cadă, să se împiedice. Atunci, Părintele Arsenie Boca, pentru a păstra o distanță între el și cei care veneau cu zecile la el, își încrucișa mâinile, și ei înțelegeau care e limita, până unde se pot apropia de Părinte.

Completare

„Cine mergea spre Părintele, mergea spre Dumnezeu, prin Biserică. La fel și acum. Iar cine dă cu pietre în el, hulește împotriva Duhului Sfânt. ”

D.G.: Părinte, totuși, după protestele unor credincioși față de acuzațiile aduse Părintelui Arsenie Boca, am înțeles că Patriarhia ar vrea să-l canonizeze pe Părinte.

Părintele Pantelimon: Om vedea. S-a hotărât în sinod canonizarea, la propunerea episcopului de Deva, Părintele Gurie, care de mulți ani s-a luptat pentru recunoașterea ca Sfânt a Părintelui Arsenie Boca. Dar să vedem ce se va întâmpla acum, după ce Părintele Arsenie Boca a fost denigrat într-un mod atât de rușinos pentru acest neam. Cum să vii acum să-l canonizezi, după ce ai permis atâta urâțenie pe care nu poți să o spui în cuvinte? Așa ceva nu se poate povesti. O să vedem. Părintele a spus că de trupul lui să nu se apropie nimeni, să nu-i dezgroape, cum ți-am spus că a lăsat prin testament. Dacă se apropie, e semn că vine sfârșitul, vine Judecata. Nu se poate ca Nașterea să se prorocească și Judecata nu. Dumnezeu nu ne lasă așa, fără să ne dea de înțeles, ca să ne pregătim. Părintele Arsenie Boca este rânduit de Dumnezeu pentru sfârșitul veacului. Prin Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu ne pregătește. Iar noi ce facem? Aruncăm tot felul de mizerii pe Părintele Arsenie Boca.

D.G.: Nu au mai lăsat nimic nepătat din Părinte.

Părintele Pantelimon: îmi amintesc o întâmplare cu Părintele Arsenie Boca. Era un tânăr în mulțime, cum știi că veneau la Părintele, și fuma, dar nu voia să se știe acest lucru. Părintele, cum l-a văzut, i-a spus: „Du-te în pădure, că văd că nu mai poți fără țigară”. Tânărul a rămas uimit și încerca cumva să lase de înțeles că nu despre el e vorba, era încurcat, că nu se aștepta. Iar Părintele i-a spus: „Ai ascuns în pădure niște țigări să le fumezi la întoarcere, du-te, că văd că nu mai ai liniște”. Iar altă dată, a venit o femeie la el și se plângea că i s-au furat 10 mii de lei și că nu mai are din ce să trăiască. Părintele însă vedea în suflet și a certat-o și i-a zis: „Asta e pedeapsa că ți-ai ucis cele două fete, pe care apoi le-ai îngropat în porumb”. Toți plecau de la el schimbați. Cine mergea spre Părintele, mergea spre Dumnezeu, prin Biserică. La fel și acum. Iar cine dă cu pietre în el, hulește împotriva Duhului Sfânt. Și cei care merg la Prislop se schimbă, pentru că sfințenia schimbă omul care Îi caută pe Dumnezeu. Odată, a venit la el un om bătrân și era în Postul Paștelui, iar bătrânul nu s-a mulțumit cu dezlegarea la pește și a mâncat carne. Și era bătrân. Părintele, cum l-a văzut, i-a spus: „Fugi repede acasă, că o ursoaică a intrat în curte la mata și îți mănâcă porcii. Dar să știi că aceasta este pentru că ai mâncat carne în Postul Paștelui. Acum, du-te că-i mănâcă pe toți”. Și când a ajuns omul acasă, așa era, ursoaica îi mănâcase toți porcii. Și toți cei care au pățit acestea s-au îndreptat spre Biserică, spre Dumnezeu. Atunci, de ce spun unii, acum, că Părintele Arsenie Boca avea demon și făcea vrăji? Cum așa, dacă ducea oamenii la Biserică, dacă îi întorcea spre Dumnezeu? Cum vine asta?

ICOANA, DOAR CU POST!

„Dacă vrei să faci o icoană frumoasă, să o faci cu post și atunci iese singură. Ai să vezi că se pictează singură și Maica Domnului și Pruncul sunt frumoși, luminoși...”

E ziua de naștere a Părintelui Pantelimon, 10 noiembrie și împlinește 90 de ani. Una dintre prietenele cu care am venit, i-a adus cadou: o icoană cu Maica Domnului. Părintele nu a știut ce vrea să facă cu icoana, nu a știut că e cadou pentru dânsul și cum a văzut icoana, a început să o studieze ca un adevărat profesor, și ne spunea în timp ce studia icoana cu atenție: „Măi, Maica Domnului nu este așa... nici Pruncul.... Ce icoană e asta?”

Persoana care îi cumpărase cadoul încerca să-și susțină alegerea și îi explica, cum că icoana e făcută după una din Muntele Athos și aceea ar fi de fapt pictată de Sfântul Apostol Luca. Spunea și ea povestea care, practic, i-a fost vândută odată cu icoana. Dar Părintele s-a uitat mai atent și a spus foarte răspicat: „Măi, această icoană e pictată fără post! Dacă vrei să faci o icoană frumoasă, să o faci cu post și atunci iese singură. Ai să vezi că se pictează singură și Maica Domnului și Pruncul sunt frumoși, luminoși”. Apoi a continuat: „Maica Domnului i s-a arătat unui călugăr în Muntele Athos și i-a spus să nu mai facă icoane fără post niciodată, apoi călugărul acela a făcut icoane de o mare frumusețe. Însă, nu aveți voi treabă cum e icoană, că voi ați cumpărat-o că e Maica Domnului cu Mântuitorul, voi pentru asta ați cumpărat-o și doar asta contează în sufletul vostru. Gestul vostru e o dovadă de credință. Nu e păcatul vostru că icoana nu e reușită. Voiam doar să vă spun cum trebuie pictată o icoană, dacă vrei să ai chipuri vesele și senine, nu așa de încruntate ca acestea”. La plecare, Părintele ne-a spus, ca de altfel tuturor celor care îl vizitează: „Măi, să nu uitați să fiți românce! Să fiți bune românce! Un român bun e un creștin bun! E una și aceeași. Voi, femeile, dați capul țării, de la voi pleacă!”

În următorul an, tot de ziua Părintelui am fost cu o prietenă, Cristina, studentă la teologie. Părintele ne-a primit vesel și senin. Apoi a început din nou să ne învețe din experiența sa, să nu piardă prețiosul timp fără ca cineva să se folosească.

Părintele Pantelimon: Ascultați ce vă spun și să vă între bine în cap și apoi să-i învățați și voi pe alții ce vă învăț eu pe voi. Greutățile și neputințele lumii modeme vin peste omenire de la lăcomie, care s-a întins până pe Marte și pe Lună și până dincolo de ele. Omul bolnav de patima lăcomiei nu se mai poate opri, e neputincios și nu mai poate pune stop. Patima lăcomiei, pe care a crescut-o zi de zi, tot cere și, așa, omul ajunge să nu mai poată vedea altceva, decât să aibă tot și să cucerească tot, oricât de nemăsurat, de necuprins ar fi acest tot. După această scurtă lecție, prietena mea, Cristina, i-a povestit Părintelui unele dintre problemele ei și i-a cerut sfatul pentru rezolvarea lor. Părintele a ascultat-o, apoi a început să se roage pentru rezolvarea necazului Cristinei. În acel moment, dintr-o dată, o bucurie imposibil de descris s-a revărsat dinspre Părintele Pantelimon spre noi. Ne uitam una la alta vesele peste măsură și, parcă să confirmăm reciproc revărsarea și trăirea comună a acelui sentiment, care izvora din Părintele Pantelimon. Sufletul era golit de orice problemă, Mângâietorul se revărsase dinspre Părintele Pantelimon și spre noi, care eram vai de noi, amândouă cu multe necazuri. Grija pentru ele a dispărut brusc și în locul ei s-a instalat o bucurie fără margini, aproape materială, căci ne învăluia. În tot acest timp, Părintele era un om de lumină care se ruga.

Starea de bucurie intensă, efectiv mângâietoare și părintească, cumva, și de liniște sufletească a continuat toată ziua aceea, iar în zilele următoare a început să se risipească ușor, ușor. Apoi, după câteva zile, zgomotul grijilor multe și dezordonate a început să pună din nou stăpânire pe mine. Până la următoarea vizită.

DESPRE BOLI

„Nu trebuie să ajungi săfii bolnav, ca să ajungi la post. Dimpotrivă, fă din viața ta un post și ea va fi lungă și cu bună dispoziție. [...] Nu merge post fără rugăciune! Animalele mănâncă pur și simplu, așa au fost lăsate de la Dumnezeu, nu au rațiune! Dar noi, dacă doar ne hrănim, ajungem ca ele!”

Într-o altă vizită, Părintele ne-a vorbit despre boli și cum pot fi ele vindecate fără medicamente.

Părintele Pantelimon: Toate problemele pleacă de la suflet. El trebuie primul vindecat. Și îl vindecăm prin nepăcătuirea din nou, prin despățimire. A venit odată o femeie la mine cu cancer la sân. Și i-am spus: „Să nu cumva să te operezi!”. Și s-a operat, și acum plânge. Iar altă, o judecătoare, m-a ascultat și a făcut ce i-am spus eu. Avea tot cancer. Și când s-a dus la o comisie medicală în Germania, au întrebat-o ce a făcut, că nu mai avea nimic. Iar ea le-a răspuns că a ținut post cu rugăciune și s-a vindecat cu puterea Lui Dumnezeu. Cei din comisie au luat foc, s-au simțit desconsiderați, adică, de ce nu a urmat tratamentul lor?! Atunci au întrebat-o foarte furioși: „Noi ce suntem aici?”. Adică, „ce faci femeie, îți bați joc de noi?” Și la răspunsul acesta atât de bun al judecătoarei, cei din comisie au luat foc, pentru că cele despre Dumnezeu, pe cei necredincioși îi ard, îi înfurie, devin orbi din cauza furiei și se aprind, iau foc! Ei spun că starea asta e una de intensă preocupare intelectuală. Oamenii necredincioși nu înțeleg ce li se întâmplă la nivel cerebral și de unde le vine mânia. În sfârșit! Așa că, sfatul meu este să renunțați de pe acum, cât de mult puteți, la came. Nu trebuie să ajungi să fii bolnav, ca să ajungi la post. Dimpotrivă, fă din viața ta un post și ea va fi lungă și cu bună dispoziție. Carnea strică și veselia, pentru că strică sufletul prin plăcerea de a mânca doar ce-i place trupului. Trebuie retezate mofturile astea, ca trupul să fie sănătos. Tăierea voii, asta trebuie să faceți pe cât puteți și atunci veți avea și o voință foarte puternică și va spori și dragostea! Și să nu uitați de rugăciune. Nu merge post fără rugăciune! Animalele mănâncă pur și simplu, așa au fost lăsate de la Dumnezeu, nu au rațiune! Dar noi, dacă doar ne hrănim, ajungem ca ele. Iar despre leacuri, tratamentul trebuie să fie unul cu ceaiuri, fără medicamente. Sunt otravă curată! Repară într-un loc, dacă repară, dar sigur strică în zece! Pentru ce medicamente? La noi în casă nu s-a pomenit de doctor. Când eram răciți, ne făcea mama o ffectie cu oțet, și dimineața nu mai aveam nimic. Acum îndopăm copiii cu medicamente pentru că strănută copilul. Nu, măi! Le distrugeți rezistența la microbi. Dumnezeu ne-a lăsat plantele ca medicamente. Să le folosim pe acestea și nimic altceva. Când sunt mici, că dacă ați început cu tratamentul de când sunt mici, apoi e greu să mai renunți. Dar poți să reduci, sunt boli unde nu ai cum altfel.

PARTEA A III-A

RUGĂCIUNI INSUFLATE DE DUHUL SFÂNT LUI MOȘ ILIE

RUGĂCIUNI INSUFLATE DE DUHUL SFÂNT LUI MOȘ ILIE,

Uite aici, aceste rugăciuni! Dumnezeu a făcut aceste rugăciuni pentru înfăptuirea acestei Lucrări și pentru diverse situații. Să știi, toate au fost insuflate de Duhul Sfânt lui Moș Ilie! Nu e glumă! Aici e cuvântul Lui Dumnezeu! [...] Dumnezeu a făcut aceste rugăciuni pentru toți, deci și pentru preoți, pentru a le citi în continuu la acatiste și la liturghii. [...] Și rugăciunile acestea trebuie să-i zdruncine pe cei ai Bisericii!"

Părintele Pantelimon: Eu, acum, nu mai spun nimic, nu o să mai vorbesc, pentru că am vorbit destul! Nu mai cert pe nimeni! Ce trebuie să înțeleagă cei ai Bisericii este că Moș Ilie și Părintele Arsenie Boca nu au vorbit de la ei! Și nici eu nu vorbesc de la mine! Nu au vorbit oamenii, ci a vorbit Dumnezeu prin ei. Și toată Lucrarea aceasta e dovada iubirii Lui Dumnezeu pentru neamul nostru și că aici a ales să vină Fiul Său la a Doua Sa Venire. Trebuie să ne rugăm cu toții pentru această Lucrare Sfântă, iar Dumnezeu, în marea Sa iubire, ne-a dat și material ajutor, prin Duhul Sfânt. Uite aici, aceste rugăciuni! Am să te rog să le publici la sfârșitul cărții. Dumnezeu a făcut aceste rugăciuni pentru toți, deci și pentru preoți, pentru a le citi în continuu la acatiste și la liturghii. Dumnezeu a făcut aceste rugăciuni pentru înfăptuirea acestei Lucrări și pentru diverse situații. Ia citește, aici!... De aici în jos! Citește-o pe aceasta! Să știi, toate au fost insuflate de Duhul Sfânt lui Moș Ilie... Nu e glumă! Aici e cuvântul Lui Dumnezeu. Să fii tare atentă cum le scrii! Citește-o pe aceasta!

D.G.: Ne rugăm la mila bunului Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, la patimile și la durerile Lui, la Sfânta Treime, la Familia Sfântă, la Maica Domnului, la toți sfinții și îngerii, să vină în ajutorul nostru, la durerile sufletești și trupești, să ne ierte, să ne dezlege de toate păcatele pe noi toți, toată suflarea - vii și morți - să ne apere de toate ispitele, de toate primejdii. Pentru Biserica Lui cea Sfântă, pentru pacea lumii întregi, să ne apere bunul Dumnezeu de bomba atomică.

Părintele Pantelimon: Vezi, Dumnezeu a venit și cu rugăciuni, și prin rugăciune, toate să se împlinească. Dar ca să se împlinească, trebuie să le citească cineva.

D. G.: ...Ne rugăm pentru toți bolnavii în suferință de mai mulți ani, cu dureri de cap, de nervi, anchilozăți și de toate bolile cunoscute și necunoscute, să primească de la bunul Dumnezeu ajutor. încă ne rugăm ca, prin puterea Sfintei Cruci, toate duhurile necurate care au intrat în oameni, animale, porci și toată făptura vie și moartă... Și moartă?! Nu adormită?

Părintele Pantelimon: Păi, da, și moartă, pentru cei care au murit neîmpăcați. Dumnezeu vrea ca, prin rugăciuni, biserica să-i scoată vii. Ea are putere să facă asta.

D.G.:... departe bărbătească și femeiască să iasă, să se depărteze pentru totdeauna și să nu aibă nicio putere asupra lor (duhurile necurate). Ne rugăm bunului Dumnezeu să primească rugăciunea noastră, pentru patimile Domnului nostru Iisus Hristos, durerile și rănilor Lui de pe Cruce, suferințele Maicii Domnului, cuvintele Domnului arătate în Sfânta Evanghelie, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și Sfinților Părinți, cu puterea Sfintei Cruci, să izgonească toate duhurile necurate din sufletele oamenilor - vii și morți - de când s-a unit sufletul cu trupul, pentru Biserica Lui cea Sfântă și împărăția Lui Dumnezeu. Și încă ne rugăm să ne dăruiască iertare și dezlegare tuturor - vii și morții - care nu au împlinit poruncile bunului Dumnezeu și ale Sfintei Biserici, după cum arată cărțile sfinte, ca să aducem mulțumire pentru binele și ajutorul ce ni s-a dat și toate rugăciunile ce se vor face să le primească bunul Dumnezeu pentru ajutorul nostru. Amin! Slavă Ție Doamne, Dumnezeul nostru! Slavă Ție!

Părintele Pantelimon: Toate rugăciunile acestea au fost dictate de Sfântul Ioan Evanghelistul lui Moș Ilie! Tot ce ai citit nu e din gura omului, ci a Evanghelistului! Și rugăciunile acestea trebuie să-i zdruncine pe cei ai Bisericii.

D.G.: Părinte, să nu vă obosească acum cu citirea lor, am să scriu un capitol separat cu aceste rugăciuni și am să le completez cu explicațiile dumneavoastră, ca cei care le citesc să înțeleagă mai ușor la ce se referă ele. E mult mai ușor să le transcriu, acasă. Înregistrarea ne ia mult timp și sunteți deja obosiți de atâtea vizite. Off, Doamne! De două ori of! Și pentru dumneavoastră și pentru cei care vin să vă vadă!

Toate rugăciunile acestea au fost dictate de Sfântul Ioan Evanghelistul lui Moș Ilie!

❖ POMELNIC PENTRU SFÂNTUL MASLU

Ne rugăm la mila Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, că Sfânta împărtășanie pe care o primim să fie în numele tuturor și încă ne rugăm ca toate darurile sfinte, împreună cu sfintele cruci, cu sfintele icoane, care s-au sfințit și care sunt pregătite.

Ne rugăm Tatălui, Fiului și Sfântului Duh să le ia în primire și să facă parte tuturor și întregii suflări - vii și morți.

Și încă ne rugăm ca să trimită bunul Dumnezeu binecuvântarea ca să se poată îndeplini poruncile Domnului nostru Iisus Hristos. Ne rugăm Tatălui, Fiului și Sfântului Duh ca să primească rugăciunea noastră pentru ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, care S-a răbdat în pustie.

Ne rugăm Tatălui, Fiului și Sfântului Duh pentru rănilor pe care le-a suferit la răstignire pentru iertarea păcatelor noastre - vii și morți, ca bunul Dumnezeu să le facă parte de Sfânta împărtășanie tuturor, întregii suflări, vii și morți.

Ne rugăm la mila bunului Dumnezeu să primească rugăciunile noastre, pentru patimile Domnului nostru Iisus Hristos, pentru durerile și rănilor Lui pe cruce, pentru suferințele Maicii Domnului, pentru cuvintele Domnului arătate în Sfânta Evanghelie, pentru rugăciunile Sfinților Părinți, cu puterea Sfintei Cruci, să izgonească toate duhurile necurate, cu toate uneltirile lor văzute și nevăzute, cunoscute și necunoscute, din sufletele oamenilor - vii și morți - de când s-a unit sufletul cu trupul, pentru Biserica Lui cea Sfântă și Împărăția Lui Dumnezeu.

Încă ne rugăm Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, ca toate darurile sfinte, împreună cu sfintele cruci și icoane care s-au sfințit și care sunt pregătite să le ia în primire și să le facă parte tuturor, întregii suflări - vii și morți - iar moaștele Sfântului Ioan Botezătorul să fie scoase la lumină pentru iertarea păcatelor - vii și morți.

Ne rugăm că Sfânta împărtășanie pe care o primim să fie în numele tuturor și să le facă parte tuturor, întregii suflări - vii și morți.

Ne rugăm ca bunul Dumnezeu să ne trimită binecuvântarea Sa și să se poată îndeplini poruncile Domnului nostru Iisus Hristos, să ne dăruiască iertare și dezlegare tuturor - vii și morți - care nu au îndeplinit poruncile bunului Dumnezeu și ale Sfintei Biserici, după cum arată cărțile sfinte, să aducem mulțumire pentru binele și ajutorul ce ni l-a dat și toate rugăciunile ce se vor face să le primească Bunul Dumnezeu pentru ajutorul nostru.

❖ POMELNIC PENTRU VII

Ne rugăm la mila bunului Dumnezeu, la Domnul nostru Iisus Hristos, la patimile și durerile Lui, la Sfânta Treime, la Familia Sfântă, la Maica Domnului, la toți sfinții și la îngeri, să vină în ajutorul nostru, la durerile sufletești și trupești și să ne ierte, să ne dezlege de toate păcatele, pe toți, toată suflarea - vii și morți - să ne apere de toate ispitele, de toate primejdiile, pentru Biserica Lui cea Sfântă, pentru pacea lumii întregi, să ne apere bunul Dumnezeu de bomba atomică.

Ne rugăm pentru toți bolnavii aflați în suferință de mai mulți ani, cu dureri de cap, de nervi, de ochi, anchilozăți și pentru cei afectați de toate bolile necunoscute, să primească de la bunul Dumnezeu ajutor.

Încă ne rugăm ca, prin puterea Sfintei Cruci, toate duhurile necurate care au intrat în oameni, animale, porci și în toată suflarea vie și moartă, parte femeiască și bărbătească, să iasă, să se depărteze pentru totdeauna, să nu aibă nicio putere asupra lor.

Ne rugăm la mila bunului Dumnezeu să primească rugăciunile noastre, pentru patimile Domnului nostru Iisus Hristos, pentru durerile și rănilor Lui de pe cruce, pentru suferințele Maicii Domnului, pentru cuvintele Domnului arătate în Sfânta Evanghelie, pentru rugăciunile Sfinților Apostoli și Sfinților Părinți, cu puterea Sfintei Cruci, să izgonească toate duhurile necurate din sufletele oamenilor - vii și morți - de când s-a unit sufletul cu trupul, pentru Biserica Lui cea Sfântă și pentru împărăția Lui Dumnezeu.

Și încă, ne rugăm să ne dăruiască iertare și dezlegare tuturor - vii și morți - celor care nu au îndeplinit poruncile bunului Dumnezeu și ale Sfintei Biserici, după cum arată cărțile sfinte, ca să aducem mulțumire pentru binele și ajutorul ce ni l-a dat și toate rugăciunile ce se vor face să le primească Bunul Dumnezeu, pentru ajutorul nostru.

❖ POMELNIC PENTRU ROADĂ PĂMÂNTULUI

Ne rugăm la mila bunului Dumnezeu, la Domnul nostru Iisus Hristos, la patimile și durerile pe care le-a suferit pe Sfânta Cruce până la înălțarea la cer, să binecuvânteze Sfintele Cruci din orice material făcute, de la cea mai mică până la cea mai mare, pentru întreg pământul, să-l apere de bomba atomică.

Cu puterea pogorării Sfântului Duh, cu darul și harul Sfinților Apostoli și Sfintei Biserici, să înlăture toate primejdiile (înconjurătoare) distrugătoare de oameni și de animale de pe întreg pământul.

Încă ne rugăm Domnului nostru Iisus Hristos, pentru suferințele Lui din pustie, să binecuvânteze hrana oamenilor și a animalelor, să fie apărate de zăpadă, de îngheț, de grindină, de lăcuste, de molimă, de insecte distrugătoare, de ploi năprasnice și secetă de pe întreg Pământul.

Și încă ne rugăm Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, la patimile Domnului nostru Iisus Hristos și ale Sfântului Petru, la minunile Sfântului Ilie, să lumineze cererea Sfântului Petru cum a luminat

Muntele Taborului și să ia în primire tot ce s-a pregătit pentru cele trei colibe arătate în Sfânta Evanghelie, să fie scoase la lumină, pentru ca toată suflarea să laude pe Domnul.

Ne rugăm la mila bunului Dumnezeu ca, prin toate patimile și durerile pe care le-a suferit Mântuitorul pentru mântuirea noastră, să se facă parte tuturor sufletelor de rugăciuni, de mijlociri și de sfânta slujbă a înmormântării.

Încă ne rugăm ca prin puterea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh și a Sfintei Cruci să se binecuvânteze și să se sfințească icoana, pâinea, apa și toate alimentele, lumânările de ceară curată din casele oamenilor, atunci când va veni întunericul peste lume, dinaintea Venirii Domnului.

Iertarea păcatelor întregii suflări din orice vreme și orice loc.

❖ POMELNIC PENTRU VII ȘI MORȚI

Ne rugăm la mila bunului Dumnezeu, la Domnul nostru Iisus Hristos, la patimile și durerile Lui, să ia în primire toate sfintele liturghii, masluri, parastase, daruri sfinte, făcute pentru iertarea păcatelor viilor și morților și să le facă parte tuturor oamenilor, de la cel dintâi, până la cel de pe urmă, de câte 40 de liturghii, masluri, parastase, daruri sfinte și de toate rugăciunile necesare pentru mântuirea sufletească și de intrarea în Împărăția Lui Dumnezeu.

❖ POMELNIC PENTRU VII ȘI MORȚI

Ne rugăm la bunul Dumnezeu, la Domnul nostru Iisus Hristos, la patimile și durerile pe care le-a suferit pentru mântuirea sufletelor celor care au murit neiertăți cu părinți, frați, surori, soț și soție și cu oricine și fără lumină.

Încă ne rugăm pentru toate sufletele pierdute în diferite forme și în tot timpul să fie eliberate de la rău, strânse și date sub ocrotirea Maicii Domnului și a Mântuitorului nostru, Iisus Hristos.

Și încă ne rugăm pentru toate sufletele care s-au dat la duhurile cele rele de ei singuri și de oricine, să nu mai aibă nicio putere să le stăpânească.

TĂLMĂCIRI ALE RUGĂCIUNILOR

D.G.: Aș fi dorit ca după fiecare rugăciune să scriu și o explicație a rugăciunii, pe care numai Sfinția Voastră o puteți face. Aș vrea ca cei care le citesc să înțeleagă mai ușor sensul rugăciunii. În rugăciunea aceasta cu crucile este vorba de crucile sfințite și așezate la răspântii, la cererea lui Moș Ilie și a Părintelui Arsenie Boca?

Părintele Pantelimon: Da, e vorba de toate crucile, mici și mari, făcute pentru români, pe care unii au încercat să le distrugă, chiar și cu tractorul, cum ți-am spus.

Au fost făcute și icoane ca mărturie a suferințelor lui Iisus. Icoanele s-au făcut pentru praznicele mari ale Mântuitorului, de la Naștere până la îngropare și înviere. Pentru toate acestea a fost sfințită câte o icoană și s-a făcut și câte o rugăciune. Pentru sfințire s-a făcut și liturghie și maslu. Iar pentru Basarabia a trebuit să fac o Evanghelie, toate vasele care se folosesc la Sfântul Altar, disc, linguriță și cruce.

D. G.: Sfinția Ta, în această rugăciune scrie așa: *Ne rugăm ca Sfânta împărtășanie pe care o primim să fie în numele tuturor și să facă parte întregii suflări - vii și morți.* Cine să le facă parte, Dumnezeu?

Părintele Pantelimon: Da. Pentru că mulți au murit neîmpărtășiți și Dumnezeu, din iubire, vrea ca și ei să se mântuiască și atunci Duhul Sfânt a insuflat aceste rugăciuni lui Moș Ilie, care era proroc. Să trecem mai departe...

D.G.: Părinte, bolile necunoscute...?

Părintele Pantelimon: Astea le va da Dumnezeu peste noi ca să ne mai trezim. Să ne despărțim de Anticrist, pentru că se va ajunge la multă răutate și atunci, aceste boli necunoscute sunt cele care vor veni peste noi, doar, doar ne vom întoarce cu fața la cel care ne iubește și vrea să ne mântuim. Dar dacă noi nu vrem să ne mântuim, el nu ne obligă, nu ne forțează. Bun, mai departe!

D. G.: Aici scrie așa: *încă ne rugăm pentru toate sufletele care s-au dat la duhurile cele rele de ei singuri și de oricine, să nu mai aibă nicio putere să le stăpânească.* La ce se referă?

Părintele Pantelimon: La blestem și la vrăjitorii. Uite, am și un exemplu recent. Ieri a venit unul și mi-a spus că în casa lui nu mai e pace. Bine, bine, i-am zis, dar mai întâi de toate spune-mi unde ai fost, ce ai făcut, pe unde ai umblat? Ce ți-a dat? Ai înghițit mercur? Hai spune tot, măi omule, să vedem de ce nu ai liniște în familie! El mi-a răspuns că a fost la vrăjitoare și i-a dat să bea. „Ea mi-a dat să beau!”, tot spunea el. Iar eu îi cert totdeauna pe cei ca el. „Bine, măi, te-ai dat diavolului? Tu singur!? Acum, fă bine și du-te la biserică de care ții și să faci 7 masluri!”, l-am sfătuit și așa îi sfătuiesc pe toți cei care fac ca el. În caz de farmece, să meargă la Maslu de trei ori, fără întrerupere! Bineînțeles, să fie spovediți și împărtășiți așa cum le rânduieste duhovnicul. Vezi, prin această rugăciune, Dumnezeu vrea să-i mântuie și pe ei, pentru că Dumnezeu vrea mântuirea tuturor, mai pe scurt, și să-l rușineze pe diavol chiar și în situații din acestea, mai grele pentru cel care s-a dat celui rău de bună voie. El singur s-a dus la vrăjitoare.

D.G.: Sfinția Voastră, la rugăciunea pentru roada pământului, „primejdiile înconjurătoare” ce semnifică?

Părintele Pantelimon: Se referă la bomba aceea care distruge viața și lasă totul neatins, dar și la toate celelalte arme făcute de om împotriva omului. La bomba atomică referirea e mai clară, dar la celelalte e o trimitere așa, mai generală, la toate pericolele militare care-l amenință pe om. Măi, Pământul e aproape de a lua foc. Și cei care vor da foc pământului sunt americanii, cum ți-am spus deja!

D.G.: De la ce va pomi, de la o greșală?

Părintele Pantelimon: De la răutate! Până acolo va ajunge ura! În perioada cât Moșul Ilie ținea post, Părintele Arsenie Boca se ruga neîncetat pentru popor, iar eu făceam acele slujbe

neîntrerupte atâția ani, Biserica lupta și ea așa cum putea, cu slujbe și masluri, aceste lucruri nu ne atingeau, erau departe de România, nu aveau putere asupra țării. Ce nu înțeleg ei, este că celui ce face război, Dumnezeu va întoarce războiul împotriva sa. Odată cu venirea Comunismului, Dumnezeu a dat putere Bisericii. Dar acum, cei care nu au înțeles, ne-au dat pe noi la o parte. Nu vreau să mai vorbesc, să nu creadă că mă plâng sau mai știu eu ce, să nu smintim!

D.G.: Bine, Părinte! în altă rugăciune, scrie așa: *Și încă ne rugăm Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, la patimile Domnului nostru Iisus Hristos și ale Sfântului Petre și la minunile Sfântului Ilie, să lumineze cererea Sfântului Petre care a luminat Muntele Taborului și să ia în primire tot ce s-a pregătit pentru cele trei colibe arătate în Sfânta Evanghelie, să fie scoase la lumină, pentru ca toată suflarea să laude pe Domnul.* Aici, practic, este o sinteză a Lucrării de pregătire a Celei De-a Doua Veniri de către România și o rugăciune pentru realizarea ei, nu?

Părintele Pantelimon: E vorba de cele trei biserici despre care ți-am spus că trebuie construite în cinstea Sfintei Treimi. Două la noi și una în Basarabia. Dumnezeu a poruncit să facem rugăciune.

Aveam și preoți care făceau slujbe noaptea, cu tot ce se face, numai pentru câștigarea Basarabiei noastre. Cine nu face această unire, va răspunde în fața Lui Dumnezeu, pentru că Basarabia suferă. E ca o abandonare a unei părți din trupul țării...

D.G.: într-o altă rugăciune e vorba de „duhuri necurate care au intrat în oameni, animale și porci”... De ce se referă la porci, în mod expres?

Părintele Pantelimon: Se referă la taina din Biblie când Iisus ajunge în Ținutul Gherghesenilor, unde scoate demonii din cel care avea legiune. Atunci demonii îi spun Lui Iisus: „Doamne, dacă ne scoți din om, dă-ne voie să ne băgăm în porci”. E și acolo o taină! Să le arate iudeilor că au patima lăcomiei. Ei nu mâncau carne de porc, dar o vindeau. Iar mesajul lui Iisus este să se ferească de lăcomie, să nu fie ca porcii. Așa și aici, mesajul este pentru cei împătimiți de lăcomie, despre cei animalizați prin diferite patimi.

D.G.: într-o altă rugăciune se vorbește de cei care au murit neîmpăcați. Despe cine e vorba, Părinte...?

Părintele Pantelimon: Sunt mulți care au murit în accidente neîmpăcați cu familia, cu cei de lângă ei, sau cei divorțați, dezbinați, sau care s-au blestemat unii pe alții... E o taină și Dumnezeu lucrează cu mare înțelepciune, ca să ne mântuiască pe toți. Cei care au murit așa, neîmpăcați, îi chinuie și pe cei care au rămas după ei, pe cei cu care nu au apucat să se împace sau nu au putut să o facă. Și Dumnezeu nu vrea să-i lase în iad. Prin rugăciunea aceasta, sufletele lor dobândesc împăcare, iertare. Aici intră și cei care au murit fără împărtășanie din cauza faptului că le-a fost interzisă împărtășania, pentru că nu s-au putut împăca cu cei aflați în mare ceartă, în ură. Trebuie să studiezi bine aceste rugăciuni, pentru că nu sunt de la oameni. Le-a rânduit Dumnezeu prin Maica Domnului, pentru că vrea să-l rușineze pe Anticrist pentru toate relele făcute oamenilor.

D.G.: Așa să-i facă!

Părintele Pantelimon: Hai că mă faci să râd! Parcă ești copil. Și așa să rămâi, copil!

D.G.: Părinte, se consideră că au murit fără lumânare, dacă a fost doar candela aprinsă?

Părintele Pantelimon: Da. Candelă arde totdeauna, dar lumânarea e ca la botez, te naști cu lumânare! Așa și la adormire, te duci cu lumânare! Candelă aprinsă e pentru vii și ea trebuie aprinsă tot timpul. Uite, eu am candelă electrică și o țin în priză tot timpul. Se mai ard și becurile.

D.G.: Să vă aduc eu câteva.

Părintele Pantelimon: Vezi că aceste becuri trebuie să aibă filamentul în formă de cruce...

D.G.: Părinte, dacă cineva a murit fără lumânare, ce se mai poate face?

Părintele Pantelimon: Ce vrei să mai faci? Ai rugăciunile acestea și sunt de ajuns! Citește-le pentru cei care au adormit fără lumânare și vor avea lumină! Dumnezeu a avut grijă să rânduiască aprinderea lumânării. Ai pierdut momentul, faci aceste rugăciuni, pentru că Dumnezeu ne vede că suntem cum suntem și ne iubește pe toți!

D.G.: Și mereu, mereu repară ce greșim noi...

Părintele Pantelimon: Dumnezeu ne-a dat atenția, dar dacă nu o folosim?! Cineva trebuie să fie atent atunci când cineva e bolnav, să-i aprindă o lumânare. Cu ea trece vămile.

Dumnezeu prevestește în continuu, ca să fii gata. Și mintea omului nu poate ajunge la înălțimea acestor rugăciuni. Nu putem să cuprindem cu mintea toate modalitățile prin care Dumnezeu ne poartă de grijă, vii sau adormiți.

Și familia trebuie să aibă grijă să aprindă o lumânare atunci când iese sufletul, ca sufletul celui adormit să aibă lumină când trece prin vâmi.

Trebuie ca familia să aibă grijă, copiii de părinți, soțul, soția, familia, unul de altul, să fie atenți!

D.G.: Sfinția Voastră, la ce se referă aceasta: „sufletele pierdute în diferite forme, în tot timpul”?

Părintele Pantelimon: Ia să te văd, cum judeci?

D.G.: Eu..., cum să zic!?!... judec, Părinte, că...

Părintele Pantelimon: ...e vorba de bețivi, sinucigași, doar ca exemplu, iar prin cuvintele: „în tot timpul”, intră și avorturile, și din cauza asta a pus Maica Domnului canonul, ca mamele să se mântuiască și copilul să fie botezat și prin botez, scos din Iad.

D.G.: Ce înseamnă „de când s-a unit sufletul cu trupul”?

Părintele Pantelimon: De la zămislire. Vezi, Dumnezeu nu lasă niciun moment al vieții noastre neacoperit de Pronia Sa. Așa de mult ne iubește! Dar dragoste cu forța nu se poate, de aceea trebuie să L iubim și noi și să facem tot ce ne stă în putere să facem voia Lui!

D.G.: Eu îl supăr mereu și îmi pare tare rău că fac asta! Cuiile sunt păcatele mele cu care îl pironesc în fiecare secundă, dar nu mă pot opri, Părinte!

Părintele Pantelimon: Asta e lupta și ea e continuă. Dacă învingi gândul cel rău, ai câștigat bătălia, doar că, gândurile nu se opresc, trebuie să te lupți mereu cu ele până se curățește inima. Și atunci tot trebuie să te lupți, să o păstrezi curată. Și uite așa, lupta e una până la sfârșitul vieții. Totul e să fii atentă la gândurile tale, că dacă nu ești atentă, ele intră în inimă de unde, apoi, le scoți greu, doar prin rugăciune multă.

D. G.: Mai este o rugăciune aici la finalul căreia sunt puncte, puncte. *Încă ne rugăm ca prin puterea Tatălui, Fiului și Sfântului Duh să se binecuvânteze și să se sfințească icoană, pâinea, apa și tot ceea ce..., și apoi sunt puncte.* Cu ce trebuie să completăm aici rugăciunea?

Părintele Pantelimon: Cu ceea ce va să vină, e pentru zilele care vor veni, pentru o pedeapsă mare. Să ai în casă apă sfințită și pâine sfințită, atunci, și lumânări de ceară curată. Să fii pregătită! Deci scrie așa, în locul punctelor: să se sfințească, atunci când va veni o pedeapsă mare, pâinea, apa și lumânările de ceară. Să aveți pâine uscată și sfințită. Icoane sfințite să aveți în casă. Și destule lumânări de ceară, pentru că va veni un întuneric peste toată lumea. Apa sfințită trebuie să fie în casă, așa, ca de obicei, pentru că o va înmulți Dumnezeu atunci. Are grijă de noi în toate felurile, pentru că ne iubește.

D.G.: În mai toate rugăciunile este formula: vii și morți. Cei morți sunt cei din iad? Sunt deosebiți de cei adormiți?

Părintele Pantelimon: Se referă la toți cei care au murit în toate formele, în accidente și altele. Măi, sunt de la Duhul Sfânt. Ce să le mai explicăm? Așa cum au fost scrise e de ajuns. Omul, dacă e luminat de la Dumnezeu le înțelege, dacă nu e luminat, să se roage să-l lumineze și va ajunge să le înțeleagă. Dumnezeu și când a făcut Sfânta Evanghelie, tot așa a făcut. Acum s-ar putea să fim din nou întrerupți și poate că ar trebui să ne grăbim. Spune!

D.G.: Ce se întâmplă cu sufletele celor care au rămas în Iad, ale nedreptilor, după ce Iisus a rupt porțile Iadului și i-a scos pe Adam și Eva împreună cu toți dreptii? Vor fi iertați la a Doua Sa Venire?

Părintele Pantelimon: Păi da, dacă are cine să-i scoată. Nu ai înțeles din Scriptură că au înviat morții și s-au arătat multă vreme în Ierusalim, cu sutele, după ce L-au răstignit pe Iisus? Au fost scoși ca să fie văzuți de oamenii care L-au negat pe Iisus, pentru a vedea ce au pierdut și pe Cine au răstignit și a Cui înviere o negau. Fariseii, știi din Biblie, au plătit soldații romani să spună că trupul Lui Iisus a fost furat. Și din păcate, unii și astăzi mai cred asta. Dar dacă ar studia Biblia cu atenție, ar înțelege că ieșirea morților tocmai asta vestează, învierea și că Iisus e Dumnezeu. Și mai e ceva, cei care L-au negat pe Dumnezeu - Tatăl, aceia nu au mai înviat, au înviat doar cei care L-au iubit. Doar dreptii. Asta ca să se vadă cine are parte de înviere și cine nu. A fost învățătură nu numai pentru vii, ci și pentru morții din Iad. Așa au văzut și ei de Cine s-au lepădat, că Iisus una era cu Tatăl. Aici este durerea, vezi și acum oameni care nu-L au pe Dumnezeu, apoi, după ce L-au pierdut, îl caută. Așa a fost și atunci. Iadul a fost luminat și toți au văzut ce au pierdut, de Cine s-au lepădat, că cei mai mulți se închinaseră în timpul vieții la idoli, la animale. Erau mari taine, dar Iisus a venit și, prin Biserică, unele dintre ele au fost date oamenilor spre înțelegere. Și aceste rugăciuni insuflă de Duhul Sfânt lui Moș Ilie ne sunt date tot spre înțelegere. Să le dai preoților pe care îi cunoști să le citească la slujbei Pentru ei e ușor să le înțeleagă! Iar pentru credincioși, dacă nu le înțeleg, să se roage înainte de a le citi ca să-i lumineze Dumnezeu. Cum citesc Psaltirea, așa să citească și aceste rugăciuni!

D.G.: Au același autor - Duhul Sfânt!

Părintele Pantelimon: Da, și Duhul Sfânt îi va lumina prin simpla citire a acestor rugăciuni. Să le citească zilnic, pentru că ele acoperă întreaga suflare.

D.G.: Vii și morți! Și adormiți!

Părintele Pantelimon: Hai, că îndată or să bată la ușă! Să nu uiți să le spui preoților să le citească la slujbe, neapărat!

D.G.: Părinte, ce ați mâncat astăzi? V-am adus una, alta.

Părintele Pantelimon: Nu am nevoie de nimic, am de toate! Poate niște sănătate, dacă mi-ai adus, nu refuz!

D.G.: De câte ori mâncați pe zi?

Părintele Pantelimon: Lasă asta! Nu are importanță de câte ori mănânc! Hai mai bine să-ți spun ce musafiri am avut! Ia să vedem, știi cine?

D.G.: „Colegii dumneavoastră” și „prieteni noștri”? Au venit să vă întrebe cum ați votat, Părinte?

Părintele Pantelimon: Au venit să mă întrebe din cine mă trag.

D. G.: Și ce le-ați răspuns?

Părintele Pantelimon: Le-am spus că mă trag dintr-un tată care a murit pentru Ardeal și dintr-o mamă care a crescut 12 copii.

D.G.: Cum se cheamă satul de la întorsura Buzăului în care v-ați născut?

Părintele Pantelimon: Floarea Mare. Acolo ne-am născut toți cei 12 frați. Iar trei dintre noi am fost pe front. Cel mare avea 16 ani și a fost în lagăr, în Siberia, și când a venit acasă, încerca să mă convingă pe mine să nu mai merg la Biserică, să mă leapăd. Așa vedea el lucrurile. În '47 am plecat pe front. Trebuia să mă duc cu 2 ani mai devreme, dar m-au amânat, că eram prea mic.

D. G.: Părinte, vreți să-mi vorbiți și despre părinții Sfinției Voastre?

Părintele Pantelimon: Tata a făcut primul război mondial din 1914-1918 și a fost luat ca prizonier de război și dus în Italia. El a luptat pentru Ardeal, să nu treacă la catolici, că atunci se voia și lucrul acesta. Mama, a făcut și ea închisoare, pentru catolici. După ce a murit tata și a rămas singură, s-a mutat cu noi la Cluj.

D.G.: Câți frați aveți?

Părintele Pantelimon: Eram 12 și patru dintre noi am fost pe front. Dar să lăsăm istoria familiei mele! Să revenim la Lucrare. Să vă rugați pentru ea și să-I mulțumiți lui Dumnezeu că a ales neamul românesc să pregătească Cea De-a Doua Venire a Lui Iisus aici, la noi. Ce bucurie mai mare ca asta vreți?

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Cartea, mă tem, că ar putea fi interpretată de unii care, de regulă, nu sunt cititori de carte religioasă, în sensul că „noi suntem buricul pământului”. Am auzit de multe ori aprecieri radicale, care trimit la calificative de genul: „fanatism” sau „talibanizare”, atunci când se spunea un lucru înălțător despre români sau România. De aceea, țin să spun că n-om fi noi „buricul pământului”, dar suntem Grădina Maicii Domnului. Dacă pornim cu gândul acesta, ceea ce ne spune Părintele Pantelimon are logică, pentru cei care au nevoie de argumente, și are teme pentru cei care cred pur și simplu.

ARGUMENTE ȘI TEMEIURI. CONSIDERAȚII GENERALE

Părintele Pantelimon este singura persoană în viață care poate mărturisi despre această Lucrare și despre rostul ei, descoperite lui Moș Ilie și Părintelui Arsenie Boca, Lucrare la care Sfinția Sa a fost parte și martor. Lucrarea a prins contur în anul 1952 și a continuat pe toată perioada de exil a Părintelui Arsenie Boca, cu toate că Securitatea îl ținea sub observație pe Părintele Arsenie Boca și pe toți cei care lucrau cu el. Pentru a comunica, cei trei, Părintele Arsenie Boca, Moș Ilie și Părintele Pantelimon, erau nevoiți să facă tot felul de artificii pentru a lucra. „De vorbit prea mult nu era nevoie, pentru că Părintele Arsenie Boca vedea în duh. Știa când să plece la drum și când nu, știa ce să accepte și ce să nu accepte. Vedea dinainte urmarea”, ne lămurește Părintele Pantelimon. Raportat la Lucrare, „Părintele Arsenie Boca era ca și Iisus. El mai mult arăta cum trebuie realizate cele descoperite lui Moș Ilie de către Ioan Evanghelistul”, explică Părintele Pantelimon. I s-a propus să fie episcop, mai povestea Părintele Pantelimon, dar l-a refuzat pe Patriarhul Iustinian, pentru că el vedea mai departe „constrângerea” la care ar fi fost supus și toate dezavantajele pe care le presupunea o funcție publică. Faptele de credință ale celor trei pot fi văzute: Racla, la Hurez, Clopotul, care are 350 de kilograme, se află tot la Hurez, iar Crucea făcută după modelul celei arătate pe cerul nostru, zi și noapte, timp de 15 ani, deasupra Făgărașului, se află în chilia Părintelui Pantelimon. Primul a fost construit Clopotul, în 1962, apoi Racla și Crucea, tot în același an.

Când a fost sfințită Racla, la sfârșitul anului 1962, s-au deschis închisorile din România, iar la sfințirea Crucii s-au deschis toate granițele și a căzut Zidul Berlinului. Acești oameni minunați aleși de Dumnezeu trebuie așezați la locul lor de înaltă cinstită, care li se cuvine pur și simplu, urmare a faptelor lor de credință. Minunile Părintelui Arsenie Boca nu sunt fapte de „deschis cartea”, de fachirism, de ocultism, cum încearcă unii să explice. Puterea sa de a face minuni este răsplată a iubirii de Dumnezeu, de neam și țară și de oameni, în totalitatea lor, ca purtători ai chipului Sfintei Treimi.

El nu a fost niciodată anticuiva, deși acum se încearcă acreditarea ideii că a fost anticomunist. Dacă era anticomunist s-ar fi opus celor care voiau să-l ucidă, și pe care el îi știa prin vedere în duh. Părintele Pantelimon spunea, cu diverse ocazii, că „n-ar fi de mirare să-l scoată legionar pe Părintele Arsenie Boca, numai să nu-i canonizeze! Dar eu știu că aceste acuze aduse Părintelui Arsenie Boca erau cele scrise în notele Securității. Numai minciuni! Și de mine au scris că am ajutat partizanii din munți. Ce fel de fundamentare e asta? De la cine luăm referințe despre Părintele Arsenie Boca? Mărturiile nu ajung, nu sunt bune? Nici minunile nu ne ajung? Sunt mai edificatoare notele fostei Securități?”. Părintele Pantelimon îmi spunea că se duce acum „o campanie de denigrare a Părintelui Arsenie Boca, în unele cazuri inconștientă, în altele comandată, dusă de mass-media din simpla dorință de creștere a audienței. În „goana după aur”, televiziunile preferă spectacolul, și nu sfințenia”. Părintele Pantelimon îmi povestea odată ce atitudine i-a sfătuit Părintele Arsenie Boca pe

călugări să adopte, atunci când, prin Decretul 410/1959, comuniștii le-au cerut să-și dea jos rasele călugărești. „Eu, cu niciun chip nu am vrut să mă dezbrac de haina monahală. Orice ar fi fost, nu puteam să concep asta! În felul acesta eram pregătit să merg la anchetă și la judecata ce urma să ne fie făcută de comuniști. Dar Părintele Arsenie Boca, care vedea în duh ne-a întrebat: «Măi, ce ne cer? Ne cer să renunțăm la haină!». Și pentru că știa ce ne așteaptă, ce soartă vom avea dacă nu vom renunța la rase, a început să vorbească din Evanghelie și ne-a spus: «Nu vă duceți cu ei la judecată, că urmează închisoare și torturi grele». Și urma să fim judecați, asta ne spunea, de fapt! «Ia stați și gândiți-vă, puteți duce?! Are rost? Mântuitorul ne-a învățat că, dacă ni se cere haina, să dăm și cămașa», și asta a fost tot și ne-a convins. Părintele Arsenie Boca a văzut în duh că noi nu putem duce atât de mult”, îmi povestea Părintele Pantelimon. „Dar am înțeles”, îmi mai mărturisea Părintele Pantelimon, „că important era să ne păstrăm credința și Părintele Arsenie Boca asta a făcut mereu, ne-a ajutat să ne păstrăm credința. Asta era cel mai important, să ne păstrăm credința!”.

Ilie Burlă, Moș Ilie

„Cine primește proroc în nume de provoc, plată de provoc va lua, și cine primește pe un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua.” Matei (10; 40)

„După roadele lor, îi veți cunoaște” pe proroci. După roadele lor putem face diferența între prorocii care îi slujesc Lui Dumnezeu și falșii proroci - „îmbrăcați în piei de lup.”

„Așa că, orice pom bun face roade bune și pomul rău face roade rele.” Matei (7; 16)

Ilie Burlă, Moș Ilie al nostru, era numit de făgărășeni „om al lui Dumnezeu”. A trăit între anii 1893-1984, iar mormântul său se află la Hurez, în comună Beclean. El „după roade” s-a arătat pom bun, „proroc trimis de Dumnezeu să ne ajute”, prin toate descoperirile făcute lui, să pregătim Calea Domnului la A Doua Sa Venire.

„Moș Ilie a fost ajutat într-ascuns de Mitropolitul Nicolae Bălan, pe vremea comuniștilor”, mai mărturisește Părintele Pantelimon, și se întreabă acum, când e democrație, „de cine se teme Biserica, de nu face pasul firesc spre ducerea la bun sfârșit a acestei Lucrări!? Mitropolitul l-a crezut pe Moș Ilie, om simplu și fără carte, și l-a ajutat, i-a dat toate aprobările pentru a construi Biserica de la Bucium”. Cu asta a venit în gând Moș Ilie, în 1940, din Basarabia de Nord, cu construcția Bisericii de la Bucium și cu o icoană a Mântuitorului în brațe. Cum trebuie să fi fost pe dinlăuntru Moș Ilie, de i se arăta lui Iisus-Dumnezeu?! Ca un sfânt, de curat, cum altfel?! La porunca Lui și într-o conlucrare cu sfinții și cu oamenii rânduiți de Dumnezeu, Moș Ilie a construit, cu mari eforturi, de fapt a reconstruit biserica și a reînviat rânduiala de slujire a lui Dumnezeu pe acel pământ udat cu sânge mucenicesc. Pe la 1761, în vremea generalului Bucow, supus al Imperiului austro-ungar, supus al Măriei Tereza, care dorea catolicizarea Ardealului, fostului lăcaș mănăstiresc de la Bucium i s-a pus foc și, într-o noapte, toți călugării au ars de vii. Ei au ales moartea mucenicească, decât să treacă la catolici, stă scris în analele acestei mănăstiri, citate de părintele Cristian Șerban în lucrarea sa, „Părintele Arsenie Boca - Darul lui Dumnezeu pentru poporul care strigă”, scrisă cu binecuvântarea Mitropolitului Serafim Joantă; pentru românii ortodocși din Germania și Europa Centrală. Pe locul acestei mănăstiri, sacrificate odată cu sufletele care o locuiau, Moș Ilie avea poruncă de la Iisus să construiască o Biserică. Din Mila Lui Dumnezeu lucrător prin oameni, aceasta a fost ridicată în 1995.

Acești oameni minunați, cu mulți ani de închisoare comunistă și exil, care au încercat să faptuiască cele cerute de Dumnezeu, potrivit cu cele „rânduite în Biblie, în Apocalipsă și în Psaltire”, au vorbit pe vremea comuniștilor, ca și Sfântul Ioan Botezătorul „în pustiu”.

Toate demersurile Părintelui Pantelimon pentru continuarea Lucrării cerute de Iisus poporului nostru și descoperite lui Moș Ilie și Părintelui Arsenie Boca, au rămas fără răspuns. Părintele Pantelimon își dorește ca această carte să limpezească și să așeze în ordine

prioritățile comune ale Bisericii cu ale Statului pentru neamul nostru întru mântuire, întru așezarea într-un singur duh. Părintele Pantelimon mi-a mai mărturisit că sunt și minuni făcute la noi, pe care nu le poate spune, pentru că, „mulți, din cauza necredinței, s-ar putea sminti.” „Multă atenție!”, îmi mai spunea Părintele, și când îmi spunea asta, îmi simțeam inima apăsată de povara responsabilității cuvântului care, odată spus sau scris, produce efecte pe care nu le mai putem nici controla, nici repara. Atenționarea dânsului, spusă apăsător, îmi aducea în minte pilda scrisă în Pateric de unul dintre Sfinții Părinți, care spunea că vorbele rele, sau neadevărate, sau nepotrivite, după caz, sunt ca niște fulgi de pene sau ca frunzele căzute pe jos care, odată risipite de vânt, nu mai pot fi adunate la loc, niciodată. „Vom răspunde pentru fiecare cuvânt al nostru!”, îmi spunea destul de des această atenționare a lui Iisus. Uneori îl întrebam cu privire la unele subiecte mai delicate, dacă să le scriu sau nu în carte. Se gândea, apoi spunea: „Vezi cum le scrii, că trebuie spuse, dar să nu smintim!”. Trag nădejde că acest lucru nu se va întâmpla.

PARTEA A IV-A

DIN PARTEA AUTORULUI

CUVÂNT DE RECUNOȘTINȚĂ

Fără acest cuvânt de recunoștință nu pot să dorm.

În primul rând îi mulțumesc bunului Dumnezeu că mi-a scos în cale atâția oameni extraordinari, care m-au ajutat de multe ori, fără să le cer acest lucru.

Recunoștință și mulțumire îi aduc Maicii Domnului și sfinților lucrători la această Lucrare: Sfântului Ioan Botezătorul, pe care de multe ori l-am simțit alături de mine, cu mult înainte de a scrie această carte, Sfântului Ioan Evanghelistul, foarte apropiat sufletului meu, din copilărie, Sfântului Petru și tuturor apostolilor, care au mijlocit de multe ori rugăciunile mele și Sfintei Parascheva, ocrotitoarea casei noastre, așa cum o numește un bun părinte, drag mie. Sfântul Nicolae e un alt sfânt care a contribuit la realizarea Raclei, Clopotului și Crucii, ale cărui mâini au acoperit de multe ori viața mea și a fiicei mele și a celor pentru care m-am rugat. Sfântului Ignatie Teoforul, patronul zilei mele de naștere, Sfântului Proroc Daniel și Sfântului Daniel Sihastru, Sfântului Daniel Stâlplnicul, al căror nume îl port, pe care i-am rugat să mă ajute să nu greșesc niciun cuvânt în această carte, să mă coboare cu picioarele pe pământul smereniei, când mintea mea fugea spre slava de sine. Sfântului Spiridon îi mulțumesc, al cărui praznic este astăzi, când scriu aceste rânduri. Cel mai prezent în inima mea și în viața mea în toată această perioadă a fost Sfântul Arsenie Boca, pe care îl numesc Sfânt, chiar dacă nu a fost canonizat de Biserică. „El a fost canonizat de popor”, cum spune Părintele Pantelimon. Pentru dragostea Părintelui Arsenie Boca de neam și de țară, pentru care se roagă neîncetat „să nu se facă de rușine la Ziua Judecării”, și pentru dragostea lui, în general îi mulțumesc. Și bunului Moș Ilie, îi aduc cinstire și mulțumire pentru felul în care mi-a călăuzit pașii spre mărturisirea acestei Lucrări. Cu el, familia mea de Sfinți Părinți s-a extins. Nu că aș avea eu vreun merit de a face parte din această familie, dar așa îi simt, apropiați mie. Dragostea lor cuprinzătoare m-a acoperit și pe mine și m-a făcut să simt grija lor. Apoi, scumpii mei și atât de dragi, Sfântul Nifon și Sfinții Dionisie Exiguul și Ioan Hozevitul de la Neamț. Sigur că nu pot să nu-i cinstesc și pe Sfântul tinereții mele, Sfântul Mina, pe care îl simt ca pe un vechi prieten. Așa îl simt, fără nicio exagerare! Și cum sunt o împrăștiată, tot timpul îl chem! Toți Sfinții îmi sunt dragi și le mulțumesc pentru gândurile bune pe care mi le-au dat mie și celor din jurul meu și pentru că au mijlocit rugăciunile mele către bunul Iisus. Cinstiți să fie ei în veci, pe pământ și în cer!

Alături de sfinți, le mulțumesc și celor care, prin lucrarea bunului Dumnezeu, m-au ajutat să scriu și să ajung să scriu această carte. Nu trag o linie de demarcație între Sfinții Părinți și cei care m-au ajutat în această muncă atât de specială, de deosebită, încât nici nu am cuvinte să o descriu.

Spun că nu fac nicio separație, pentru că mulți dintre cei care m-au ajutat la această carte sunt sfinți în viață sau sunt călăuziți de sfinți sau sunt persoane dragi mie care, ca toată omenitatea, poartă înlăuntrul lor sfințenia Sfintei Treimi, căreia mă închin. Primii cărora le mulțumesc din suflet sunt **Părintele Pantelimon** și părintele meu duhovnic, **Nicolae Popescu**, de la Biserica „Sfântul Andrei”. Nu reușesc să dau greutate cuvintelor de mulțumire. Sentimentele de recunoștință nu pot fi cuprinse în cuvinte, exced formei, de aceea, am să vă povestesc în ce fel m-au ajutat, pentru a da dumneavoastră un nume acestei prețurii. Pentru a le aduce recunoștința cuvenită ar trebui să dedic fiecăruia dintre ei câte o carte.

Un gând aparte îl dedic Părintelui Nicolae Popescu, duhovnicul meu, de la Biserica „Sfântul Andrei”. De la el am învățat să iubesc poporul român „mai aprig”, ca să spun așa, cu mai multă hotărâre și determinare. Vorbește cu atâta dragoste pentru popor și cu suferință

pentru nedreptățile făcute românilor, încât îți vine Să te duci la rastel și să aperi atunci, pe loc și cu prețul vieții „acest neam binecuvântat de Dumnezeu”.

Părintele Nicolae are un cuvânt puternic în blândețea lui, care te trece ca peste o apă prea adâncă și prea lată. Te așază pe malul celălalt al problemelor tale, unde e bine, căci te îmbogățește cu nădejde lucrătoare. Îi mulțumesc pentru toate sfaturile sale cu ajutorul cărora m-a trecut de multe ori peste apele adânci și tulburi, pe malul nădejzii și al credinței lucrătoare.

Trec de la familia preotească, a părinților duhovnicești și continui seria mulțumirilor cu familia de prieteni, cei care m-au ajutat în diverse feluri să pun început bun acestei lucrări. Aceștia sunt atât de mulți, încât nu știu cum să-i cuprind pe toți, așa încât, dacă am să omit unele persoane este pentru că pagina nu poate să-i cuprindă pe toți, dar îi asigur că sunt în inima mea, da, și de acolo nimic nu-i poate șterge, căci sunt scriși cu tușul iubirii, care nu distinge și nu exclude.

Mariei Dumitru, Valentinei Alexandru și soților Bogdan și Cristina Enache le sunt profund recunoscătoare pentru faptul că ei m-au dus la Părintele Pantelimon. Mulțumiri multe, multe, multe îi aduc și prietenei mele, Valentina Topor. Ajutorul ei nu este doar legat de această carte, e unul cu ștate vechi, clădit pe o veche prietenie, care a rezistat timpului și nu s-a transformat într-o relație. Mulțumiri aduc familiei mele. Recunoștința adusă familiei nu așteaptă un anume moment, ea se cuvine oricând, ca rezultată a specificității legăturii. Iar ordinea în pagină, nu cred că are importanță.

O prietenie foarte veche mă leagă și de Aurel și Maria Ion. Ei mi-au spus, după ce l-au cunoscut pe Părintele Pantelimon, că: „Parcă am stat de vorbă cu Petre Țuțea!”. Lor le mulțumesc că mi-au fost alături în toate momentele grele ale vieții mele.

Lui M.M.M., tare bun prieten și el, îi sunt recunoscătoare că m-a suportat cu multele mele probleme legate de partea tehnică a realizării acestei cărți pe care, în mare parte, el le-a rezolvat. Apoi îi mulțumesc sfetnicului meu de seamă, Augustina Dumitru și soțului ei, Emanuel. De la ea am aflat pentru prima oară de Părintele Pantelimon și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a scos-o în cale! O altă persoană dragă mie, care mi-a vorbit de Părintele Pantelimon și care m-a făcut să cred că ideea care îmi încolțise în minte de a scrie această carte se poate concretiza, este Ecaterina Alexa! îmi spunea: „Nu există nu pot! Ai grijă când spui nu, sau chiar când gândești că nu poți, că s-ar putea ca voia Lui Dumnezeu să fie alta! Tu încearcă și, dacă Dumnezeu asta vrea de la tine, îți va arăta El ce ai de făcut. Dar tu încearcă și roagă-te și, apoi, vezi tu ce ai de făcut!”. Ecaterina cucerește cu înțelepciunea ei și prin vocația de povestitor. Atunci când povestește fapte din viețile Sfinților, le umple cu atâta viață, cu atâta autenticitate, că ai impresia că a fost martorul lor, dar și că faptele Sfinților urmează. Nu se opresc aici! Nu simți unde e trecutul și unde e prezentul! Nicio demarcație, iar viitorul se anunță ca sigur, pentru că nu te lasă fără acoperire viitoare: „Și stai, că asta nu e tot! Stai să vezi ce o să mai facă Sfântul! Asta, ce ți-am spus până acum că face Sfântul, e nimic!”. Îți vine să o rogi să te ia și pe tine, data viitoare când se întâlnește cu ei, cu Sfinții, să te invite și pe tine în anturajul lor, atât de familial ei. De asemenea, îi mulțumesc prietenei mele Elena Olteanu și soțului ei, Niculae Olteanu. Mereu, voluntari și veseli, au avut grijă de mine să ajung la Părintele Pantelimon când nu aveam altă soluție. Îi mulțumesc și unui bun prieten, Virgil, care și-a sacrificat timpul său așa de puțin, pentru a mă ajuta să rezolv unele probleme administrative, în vederea publicării cărții. Prietenei mele Violeta Vilău îi sunt recunoscătoare pentru toate sfaturile pe care mi le-a dat, când am trecut prin momente critice ale luptelor mele cu mine. Andrei Vilău îi mulțumesc pentru energia pe care o desfășoară, o derulează spre noi cu tinerețea ei cuminte și așezată, dar și puternică atitudinal. Când vezi curajul ei, te apucă rușinea că ești adult! Crinei Roy, o altă prietenă de la Biserica „Sfântul Andrei”, îi mulțumesc pentru că are, uneori, discreția comportamentală a caselor regale și asta obligă la revizuire atitudinală. O prețuiesc pentru că știe să se bucure de realizările

celorlalți și asta am simțit în legătură cu intenția mea de a scrie această carte. Totodată, le mulțumesc tuturor prietenilor și cunoștințelor de la Biserica „Sfântul Andrei” care m-au ajutat cu sfatul și intervențiile lor pentru a publica această carte: Carmen și Marius Hango, Anca Ion, Sorina-Teodora Halaicu și lista rămâne deschisă. Totodată, le mulțumesc tuturor prietenilor de la Biserica „Sfânta Parascheva”. Încep cu familia Anghel, Stelian și Eugenia, și lor le alătur considerarea mea pentru: Radu, Flori, Sabina, Teodora. Tuturor celor de la corul bisericii le mulțumesc și îi rog să mă ierte că nu îi pomenesc în scris, aici. Dar îi asigur că inima mea îi poartă în rugăciune.

LĂMURIRI LEGATE DE BINECUVÂNTARE

Părintele Pantelimon mă avertizase de nenumărate ori că nu voi primi binecuvântare pentru o carte care mărturisește despre Cea De-a Doua Venire, „pentru că acestea sunt vremurile lipsei de curaj. Nu vei găsi pe nimeni care să se gândească mai mult la Dumnezeu, decât la constrângeri și la riscurile și vătămarile pe care trebuie să le sufere în schimbul unei binecuvântări. Nu se mai vrea să vorbim despre Cea De-a Doua Venire, despre Părintele Arsenie Boca, în termenii adevărului, ci așa, cum e lăsat acum, la voia întâmplării, cu unele exagerări, până vor ajunge să-l scoată pe Părintele Arsenie Boca în afara Bisericii. Așa vor face și cu moaștele”. Eu voiam neapărat binecuvântare episcopală, urmare a sfaturilor primite de la prieteni, care îmi spuneau că, fără o astfel de binecuvântare, „cartea nu va avea greutate”. Când i-am spus Părintelui cum e cu „greutatea cărții” a zâmbit și a zis: *Bine, tu încearcă, te văd că vrei să încerci, însă vei vedea! Și eu vreau să fie cu binecuvântare episcopală, dar nu vei primi. Însă, noi trebuie să ne facem treaba, indiferent de piedici. Cartea trebuie să ajungă cât mai repede la popor, ca să știe ce mare misiune i-a dat Dumnezeu. Eu așa îmi doresc, să ajungă cât mai repede la popor, pentru că vin vremuri grele și poporul trebuie să aibă timp să se pregătească. Și dacă nu va fi publicată prea repede, căci vor fi multe piedici, Dumnezeu tot o va descoperi. Trebuie să avem răbdare, să o scoată El la lumină, când va voi. E luptă grea cu această carte, și mulți vor ataca-o, pentru că vorbim despre Dumnezeu și cei care l-au urmat. Așa a fost dintotdeauna și așa va fi mereu. Vrajmașul nu suportă ca cineva să facă fapte plăcute lui Dumnezeu și va încerca să-l oprească, prin tot felul de piedici. Cei care îl acuză pe Părintele Arsenie Boca pe nedrept, nu se vor lăsa și vor căuta orice motiv, se vor lega de orice cuvânt, de orice virgulă, ca să atace această carte și să ne denigreze și pe noi. Dar noi nu ne speriem și, chiar de nu va putea fi publicată această carte, ea este testamentul meu.*

Părintele Pantelimon ne cheamă la rugăciune pentru Biserică, pentru conducători și popor, pentru ca împreună să împlinim menirea descoperită lui Moș Ilie și Părintelui Arsenie Boca. Închei cu ceea ce mi-a spus Părintele Pantelimon în urmă cu puțin timp, înainte de Praznicul Adormirii Maicii Domnului: „Dacă nu ne trezim repede, trupul Sfântului Ioan Botezătorul va fi luat de la noi și dat altui popor, în foarte scurt timp”.

Binecuvântată să fie Biserica și puternică în lupta ei cu cel rău, care o atacă în „scăderile ei”. Binecuvântați să fim cu toții! Pașii îngerilor noștri înaintea pașilor noștri, mereu să fie! Amin! Amin! Amin! Și iertați!

